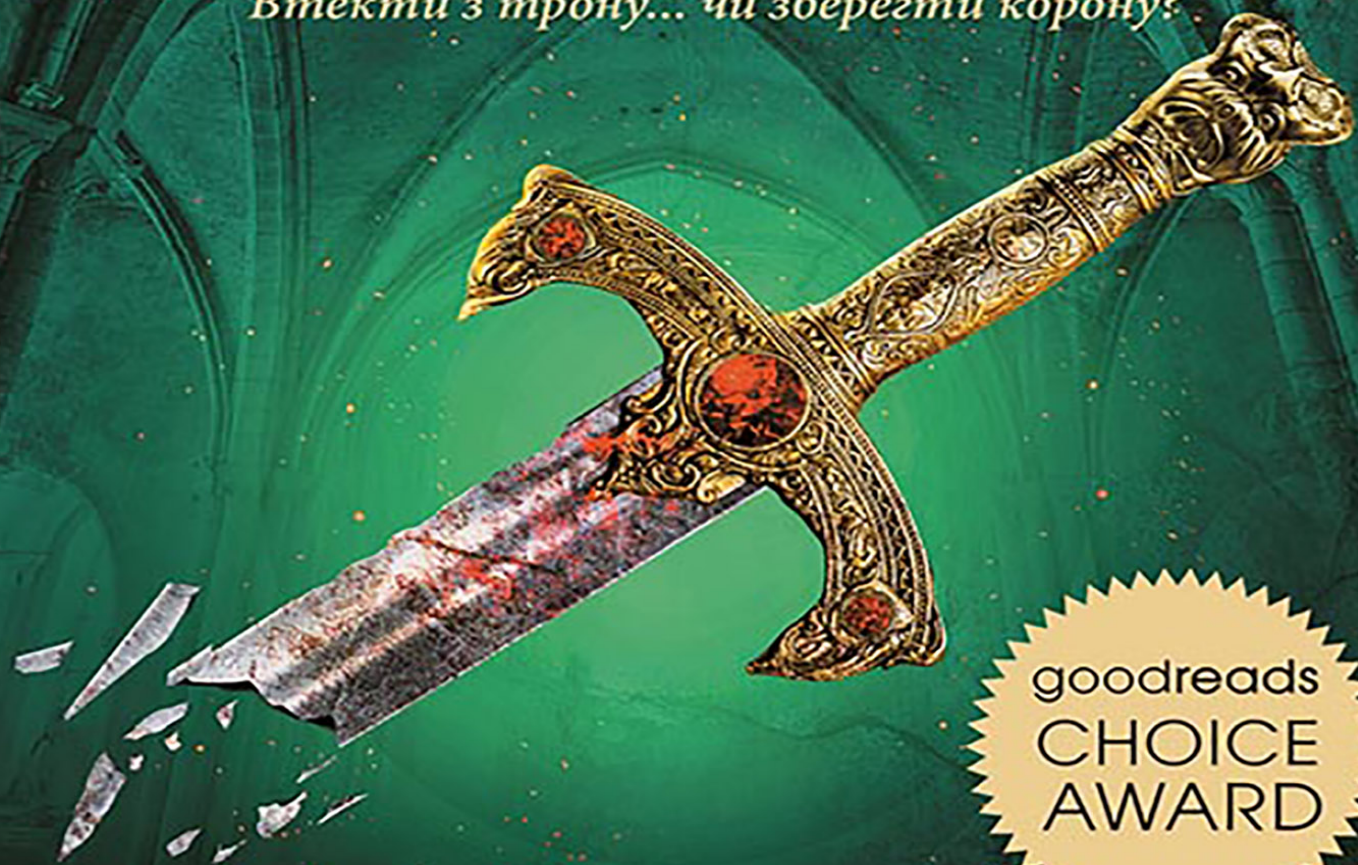

КОРОЛЬ- УТІКАЧ

Втекти з трону... чи зберегти корону?

goodreads
CHOICE
AWARD

БЕСТСЕЛЕР NEW YORK TIMES

ДЖЕННІФЕР Е. НІЛЬСЕН

ДЖЕННІФЕР Е. НІЛЬСЕН

КОРОЛЬ-
УТІКАЧ

JENNIFER A. NIELSEN

THE
RUNAWAY
KING

ДЖЕННІФЕР Е. НІЛЬСЕН

КОРОЛЬ- УТІКАЧ

ВИДАВНИЦТВО
РАНОК

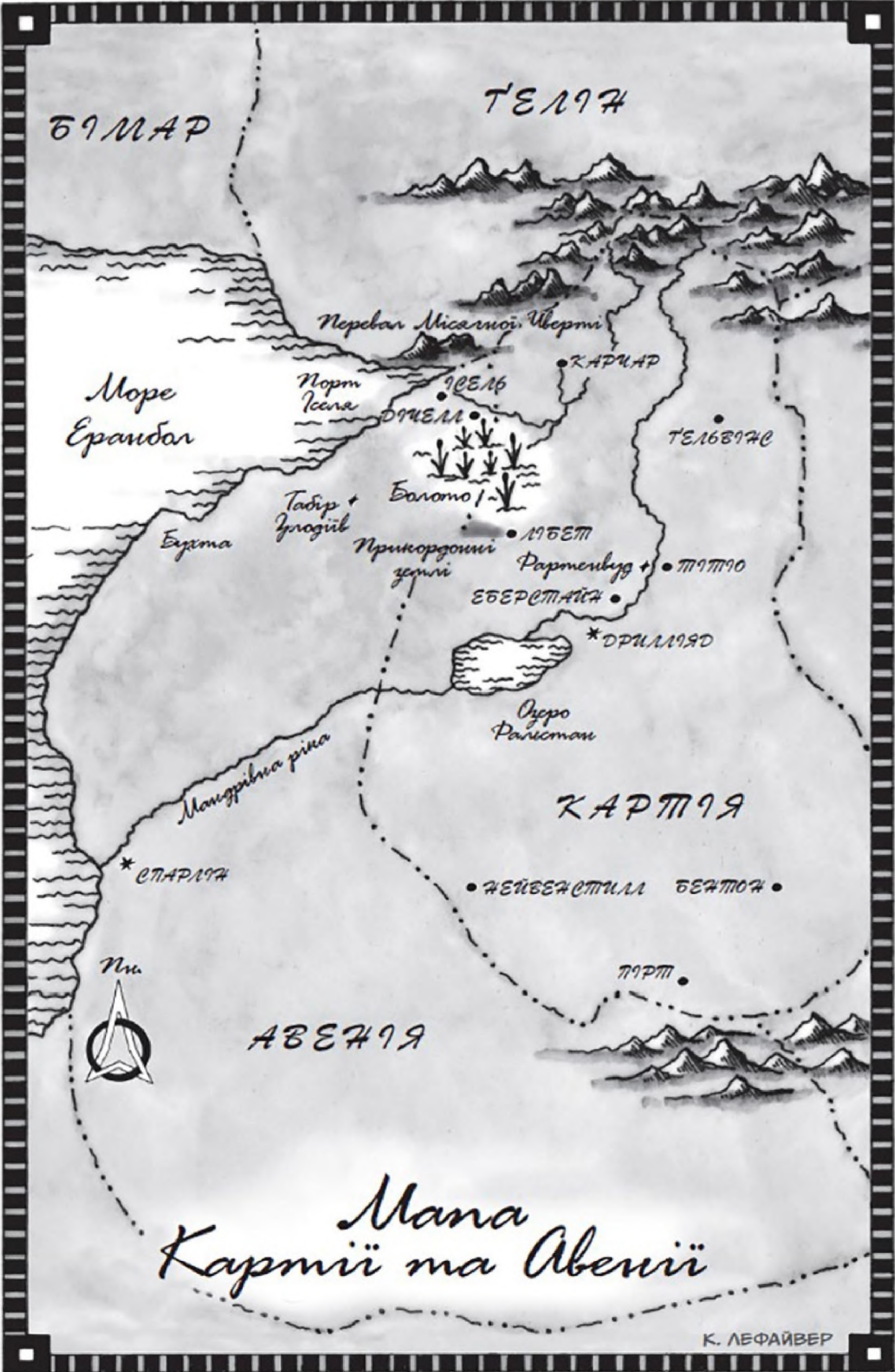

---

*Татові,
який прикладом свого життя навчив мене прагнути найвищих зірок і
ніколи не сумнівався, що мені це вдасться.*

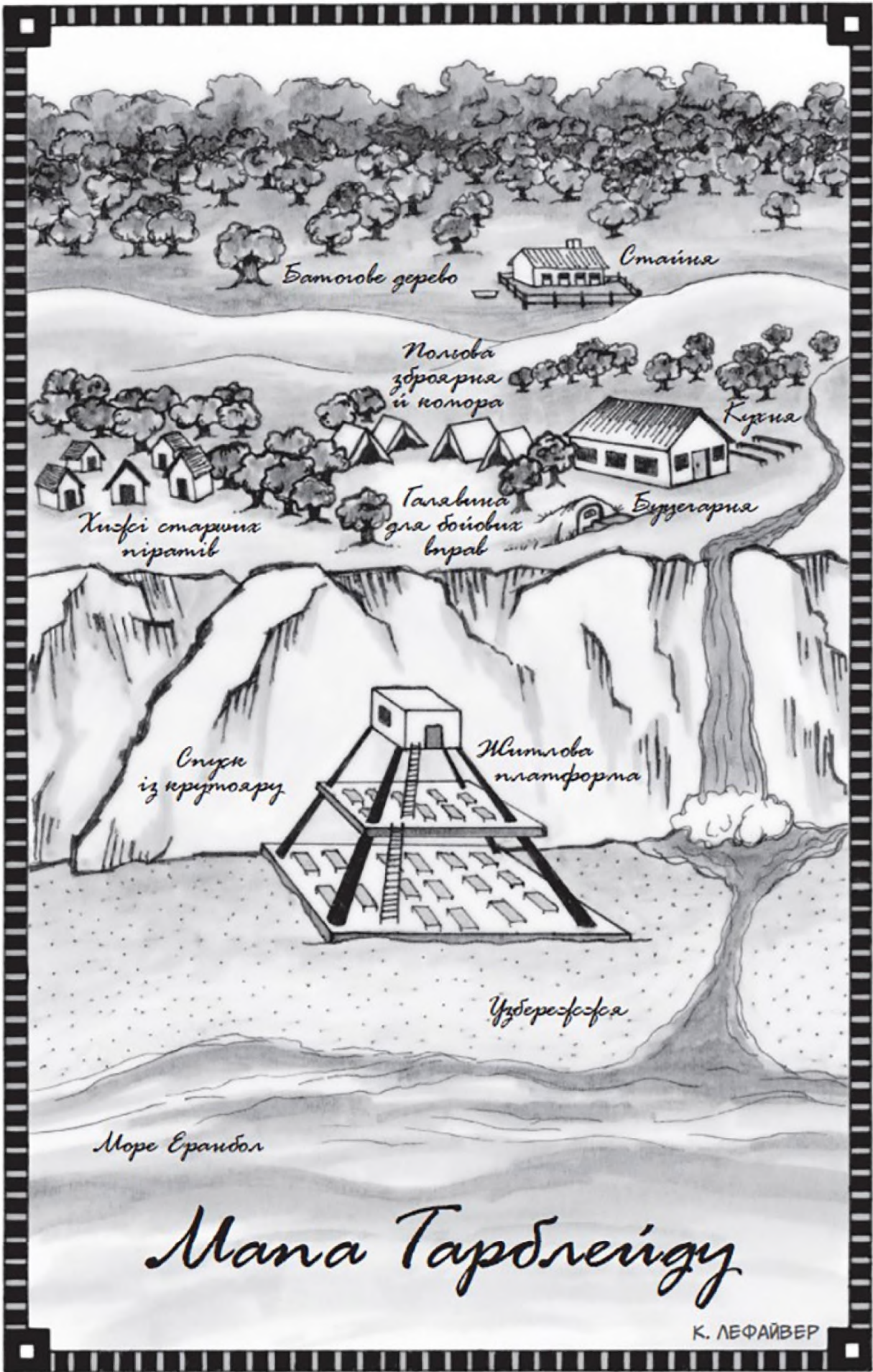

Мана
Картії на Абенії

Мана Тарблеиџу

К. ЛЕФАЙВЕР

Дженніфер Е. Нільсен
КОРОЛЬ-УТІКАЧ. Книга 2

Серія «Сходження на трон»

Оригінальна назва: The Runaway King.

Опубліковано за домовленістю зі Scholastic Inc., 557 Broadway,
New York, NY 10012, USA.

Усі права застережено.

Переклад з англійської *Дар'ї Москвітіної*

Ярон знав, що після коронування буде нелегко, однак потенційної смерті у перші тижні правління точно не було в його планах. Після невдалого замаху вороги пообіцяли повернутись, однак і це не найгірше: регенти шукають Яронові заміну, а сусідня Авенія водить якісь темні справи з піратами... Хлопцеві лишається тільки чекати, коли вороги постукають у його двері. Або ж... утекти й перехитрити всіх.

Так Ярон опиняється в таборі піратів, не підозрюючи, що в його плані надто багато прогалин. З піратами загалом жарти погані, а коли вони ще й у згоді з твоїми недругами — чекай біди. І що довше Ярон перебуває на втіках, то краще розуміє: шансів вибратись живим із цієї халепи в нього дуже мало.

Copyright © 2013 by Jennifer A. Nielsen.

Maps by Kayley LeFaiver

© Москвітіна Д. А., переклад, 2024

© ТОВ Видавництво «Ранок», 2024

• ОДИН •

На власне вбивство я приїхав зарано.

Того вечора відбувалося поховання моєї родини, і я вже мав прибути до каплиці. Та від думки, що доведеться оплакувати померлих поруч із зарозумілими фатами, які неодмінно там будуть, мені ставало зле. Якби я мав інший статус, цей захід був би цілковито приватним.

Я королював у Картії вже місяць — мене до цієї ролі ніколи не готували, а більшість картійців вважала, що я взагалі для неї непридатний. Навіть якби я хотів це заперечити, мені б забракло переконливості. Упродовж перших тижнів правління я не ставив здобуття народної любові за першочергову мету. Натомість у мене було значно важливіше завдання — переконати регентів готуватися до війни, що, як я відчував, уже дихала Картії в спину.

Найбільша загроза виходила від Авенії, нашої західної сусідки. Тамтешній правитель, король Варган, несподівано заявився на похорон. Пояснення, що він буцімто бажає лише віддати останню шану, може, й звучали переконливо, але мене не обдуриш: він більше тужитиме, якщо йому не подадуть десерт після вечері, ніж за моїми батьками й братом. Ні, Варган приїхав, щоб дізнатися про мої слабкості й оцінити мої сильні сторони. Він тут, щоб випробувати мене.

Та перш ніж ставати з Варганом на прю, мені потрібен був час на розмисли. Тож замість того щоб одразу йти на похорон, я наказав починати без мене, а сам утік сюди, в королівський сад.

Я вподобав це місце для тих непоодиноких випадків, коли мені треба сховатися від усіх. Тут в оточенні високих щільних чагарників і рослин буяли яскраві весняні квіти на будь-який смак. Крони величних дерев убезпечували від поглядів згори, а трава була така м'яка, що доводилось ходити лише босоніж. Посередині був розташований мармуровий фонтан, верхівку якого прикрашала статуя короля Артолія I, мого прапращура, який здобув для Картії

незалежність. Моє повне ім'я — Ярон Артолій Екберт III — також частково на його честь.

Тепер, коли я озираюсь на минуле, стає зрозуміло, що цей сад був чудовим місцем, щоб здійснити невігадливий замах на вбивство.

Того вечора я й не планував мляво розсиджуватись. Охоплений суперечними відчуттями, що супроводжували похорон, та ще й роз'ятрений пізньою появою Варгана, я відчував напруження в тілі й вир емоцій у душі. Мені потрібно було вилізти кудись, щоби скинути зайву енергію.

Я швидко подолав перший рівень замкової стіни, хапаючись руками та впираючись ногами в нетесане каміння. Найнижчий виступ у цій частині стіни був доволі широкий і повністю оповитий плющем; утім, мене це цілком влаштовувало. Я міг сховатися у щільному листі й дивитися звідти на сад із відчуттям, що я — частина ландшафту, а не простий спостерігач.

Менше ніж за хвилину піді мною прочинилася хвіртка. Дивно. Для садівника вже надто пізно, а іншим без мого запрошення ходити сюди заборонено. Я обережно підповз до краю й побачив фігуру, вдягнену в чорне, що обережно ступала вперед. То був не слуга — той би відрекомендувався як годиться, якби взагалі наважився зайти. Фігура швидко оглянула місцевість, потім витягла довгий ніж і щезла в чагарнику просто піді мною.

Я похитав головою — мене це радше розвеселило, ніж розсердило. Всі очікували, що я відійду сюди, щоб зануритися в роздуми, але ж усі вважали, що це станеться лише після похорону.

Убивця вирішив, що на його боці ефект несподіванки. Втім, перевага була за мною.

Я тихо розстібнув мантию, щоб не заважала. Потім дістав власний ніж, міцно затиснув його в лівій руці, підповз до краю виступу й скакнув тому чоловікові просто на спину.

Коли я стрибнув, він рухнувся, тому я зачепив лише його плече, а ми обидва розлетілись у протилежних напрямках. Я підскочив першим і полоснув його ножом по нозі, але поріз вийшов зовсім не таким глибоким, як я сподівався. Нападник підсік мене й повалив на землю, потім висмикнув з моєї руки ніж і закинув так, щоб я не міг дотягнутись.

Від потужного удару в щелепу я стукнувся головою об землю. Я не квапився вставати, та коли чоловік наблизився, щосили вдарив його ногою. Він утратив рівновагу та врізався у високий вазон, впав на землю й не ворухився.

Я повернувся обличчям до стіни й потер щелепу. Те, що моя рука була біля обличчя, мабуть, врятувало мені життя. Адже нізвідки вискочив другий нападник — у нього в руках була мотузка, яку він накинув мені на шию. Мерзотник сильно затягнув її, намагаючись позбавити мене повітря. Та оскільки моя рука опинилася всередині мотуз'яного кільця, це давало мені певну можливість дихати.

Я розвернув лікоть назад і вдарив нападника в груди. Той зойкнув, проте знадобилося ще три удари, перш ніж він нарешті заточився й послабив мотузку. Коли чоловік відступив, я наскочив на нього й заніс кулак, щоб завдати удару.

Аж тут я завмер. У мить, коли схрестилися наші погляди з нападником, час зупинився.

То був Роден. Колись він доводився мені другом. Потім став ворогом. А тепер — моїм убивцею.

• ДВА •

Востаннє я бачив Родена лише кілька тижнів тому, хоч здавалося, що минуло вже кілька місяців. Під час нашої останньої зустрічі він намагався мене вбити — остання спроба здобути собі корону. Та зараз мені здавалося, що він тут через значно зловісніші причини.

Мене та Родена навчав шляхтич на ім'я Бевін Коннер, який вкрав нас і ще двох хлопчаків із картійських сиротинців, щоб збути когось із нас як Ярона, загубленого принца Картії. Батьки Ярона спробували відправити сина до пансіону, де той навчився б манер, та коли хлопець утік із корабля, що йшов курсом на Бімар, судно атакували пірати з наміром відправити Ярона в засвіти. Ніхто — ні Коннер, ні Роден, ні інші хлопці — не знав, що я — справжній Ярон під прикриттям. І Роденові про це досі невідомо. Він переконаний, що я — сирота на ім'я Сейдж і маю не більше прав на трон, аніж він сам.

Добре, що Коннер не намагався видати Родена за принца Ярона, бо навіть за цей короткий проміжок часу хлопець значно змінився й уже мало був схожий на мене. Його каштанове волосся вигоріло, а обличчя засмагло. Він був на вигляд старшим і поводився так само. Під час нашої останньої зустрічі він був засмучений, але той його вираз аж ніяк не порівняти з сьогоденним. Тепер він вийшов далеко за межі люті.

Кинувши мотузку, Роден схопився на ноги й витягнув меч. Він поводився з клинком так, наче той — продовження його руки. Здавалося, ніби Роден іще з пелюшок умів вправлятися зі зброєю. Натомість мій ніж валявся десь позаду хлопця, укритий тінню. Ситуація складалася не на мою користь.

— Підводься, Сейдже. Бийся зі мною як належить.

— Це не моє ім'я, — відповів я. До того ж я ще не був готовий підводитись.

— Я був із тобою у Фартенвуді. Не бреш мені про те, ким ти насправді є.

Та я й не мав наміру брехати. Якогога спокійнішим тоном я відповів:

— Опустив меч, і я все поясню.

Я підповз трохи ближче до ножа, але однаково не міг до нього дотягнутися — Роден із мечем встигне швидше. Тож цієї миті найкращим рішенням було розмовляти з хлопцем.

— Я тут не для того, щоб слухати твої пояснення, — прогарчав Роден.

Він не відвів меча, проте я повільно підвівся, показуючи, що руки в мене порожні.

— То ти прийшов, щоб мене вбити?

— Твоєму обману кінець. Настав час тобі дізнатись, хто тут головний.

— Ти? — пхекнув я.

Він похитав головою:

— Я тепер працюю на могутніх людей. І ми прийшли по тебе. Я волів би організувати твою загибель просто тут, але король піратів має до тебе якусь справу.

Хоча відстрочення смерті мене й порадувало, зустріч із королем піратів нічого доброго не віщувала. Криво посміхнувшись, я поцікавився:

— То ти приєднався до піратів? Якщо чесно, я гадав, що тебе прийме лише жіночий в'язальний гурток.

— Пірати охоче прийняли мене, й колись я стану їхнім капітаном. Вони змогли вбити Ярона, і настане час, коли я вб'ю тебе.

— Родене, вони *не змогли* мене вбити. Ти зв'язався з невдахами. Я втік від них чотири роки тому, тож чому ти думаєш, що не втечу тепер?

Його обличчя закам'яніло.

— Маю для тебе накази. І раджу їх виконати.

Я радше дотримуватимусь наказів від скребка для чищення гонга. Але мені стало цікаво.

— Чого ти хочеш? — спитав я.

— Я буду в морі впродовж десяти днів. Коли ми причалимо, я хочу, щоб ти був у Іселі й здався мені. Якщо так зробиш, ми залишимо Картію цілою. Якщо ж ні, то зруйнуємо її, щоб тебе дістати.

Самі собою авенійські пірати дійсно загрожували країні, але Картії до снаги з ними впоратись. Тож якщо вони наважились отак роздавати накази, то в них мають бути могутні союзники. Я миттю подумав про короля Варґана. Можливо, він прибув на похорон зовсім не задля того, щоб просто мене випробувати. Навряд чи можна назвати збігом обставин те, що замах на моє життя здійснили відразу, щойно Варґан переступив кордон мого королівства.

— Мені більше подобається третій варіант, — відповів я Роденові.

— Це який?

— У піратів є дев'ять днів, щоб здатись мені. Якщо вони зроблять це раніше, я проявлю більше милосердя.

Він розреготався, наче я пожартував.

— Вбраний як король, але однаково нетямущий знайда. Є ще одна вимога. Пірати хочуть, щоб ти звільнив Бевіна Коннера.

— Щоб він теж до них доєднався? — знову пхекнув я.

Роден похитав головою:

— Я знаю лише те, що хтось бажає його смерті. Проти цього ти точно не заперечуватимеш.

Ще й як заперечуватиму. Так, Коннер мені не друг. Так, він убив мою родину й через нього пірати намагались позбавити мене життя чотири роки тому. І так, під час мого недовгого перебування в Коннеровому маєтку я бачив від нього самі грубощі. Однак бажання видавати його Роденові в мене було не більше, ніж здатись самому.

— Смерть Коннера піратам нічого не дасть, — зауважив я. — Вони лише прагнуть помститись, тому хочуть наші з ним голови.

— Навіть якщо так, то й що? Твоє життя добігає кінця, Сейдже. Прийми свою долю з гідністю та врятуй свою країну. Бо якщо вирішиш опиратись, то побачиш, як ми тут усе зруйнуємо. Ми спалимо ферми, розоримо міста й уб'ємо будь-кого, хто стоятиме між нами й тобою.

Він підійшов на крок ближче.

— А якщо спробуєш схватись, ми знайдемо дорогих тобі людей і покараємо їх за твоє боягузтво. Я точно знаю, чия смерть вразить тебе найбільше.

— Можливо, саме твоя, — одказав я. — Чому б тобі відразу не вкоротити собі віку?

На цих словах Роден подався вперед. Я спробував вихопити в нього меч, але хлопець його втримав і спрямував на мене. Лезо вп'ялося мені в руку, я закричав і випустив Родена із хватки. А тоді почув, як позаду гукають дружинники. Либонь, мій вереск вивів їх із дрімоти. Саме час їм допетрати, що я в біді.

Мій ніж був десь поблизу, але Роден без упину кружляв навколо мене, примушуючи постійно ухилятися. З наступним кроком я перечепився й упав у фонтан. Роден підійшов до краю з явним наміром завдати удару, аж тут нагодилися мої дружинники. Без тіні страху Роден почав битися з найближчим. Мені лишалося тільки сидіти й дивуватися, якої майстерності досяг Роден за такий короткий час. Він колов їх так, ніби небезпеки від них було не більше, ніж від сніжинок.

Я вистрибнув із фонтана й нахилився, щоб підібрати меч одного з полеглих. Роден тим часом поранив іще одного, й той упав на спину — якраз на мене, притиснувши до землі й болісно вдаривши по ногах.

Роден віджбурнув меч, по який я тягнувся. Спрямувавши свою зброю на моє горло, він нахилився і промовив:

— Рішення за тобою. Маєш десять днів, щоб здатися, інакше ми зруйнуємо Картію.

Я вже почав вимовляти якесь заковирницьке прокляття на його адресу, коли він підняв меч і вгатив руків'ям мені по голові.

• ТРИ •

Коли я опритомнів, Роден із поплічником уже втекли. Зважаючи на мою поранену руку та громоподібне калатання в голові, їхнє зникнення було на краще. Втім, у повітрі досі бриніли Роденові погрози. Мені пощастило, що він не виконав найгіршу, поки я лежав без тями.

Мокрий від води та кровотечі з рани, я пошкандибав у внутрішній двір. Там побачив іще один патруль дружинників — вони саме бігли до мене. Я висмикнув одного з них і наказав йому віддати мені свою мантию — він так і зробив. Дружинники щось бубоніли про те, що мені треба до лікаря, та я попросив, аби того привели в сад, щоб він оглянув інших, які постраждали. Наказав також дружинникам тримати язика на припоні, принаймні до кінця похорону.

Притиснувши рукою трохи вище від рани, я повільним кроком пішов до каплиці, де вже почалася поховальна церемонія. Треба було мені відразу йти на похорон, а не в сад. На мене однаково б напали, а так я хоч би спочатку віддавав шану родині. Це найменше, що я міг для них зробити.

Коли я жив сам у сиротинці, то завжди сумував за своєю сім'єю, але тут, у замку, їхня відсутність переслідувала мене що не крок. Я відчайдушно хотів зайти в каплицю, де зміг би належно оплакати своїх рідних. Але в такому вигляді це було неможливо. Тож я причаївся, наче шпигун, під відчиненим вікном, аби послухати. І щиро сподівався, що мої рідні, де б вони не були, вибачать мені.

Зсередини долинув голос лорда Йофа Кервіна, мого верховного камергера. Він був радником мого батька, радником мого діда. Можливо, давав поради й більш віддаленим пращурам. Здавалося, що Кервін був у замку завжди. Зараз камергер говорив про мого брата, але я ледве міг упізнати Дарія за цим описом. Брат був на чотири роки старший за мене; коли я бачився з ним востаннє, він був приблизно мого теперішнього віку. Втім, якщо в Кервінових прощальних словах

про Дарія є дешиця правди, то Картією зараз править нікчемний наймолодший нащадок короля Екберта. Ніби мені треба про це нагадувати.

Далі до слова запросили регентів. Ті, хто скористався запрошенням, цілком передбачено віддали глибоку шану моїй сім'ї. Втім, декому з них вистачило грубості озвучити в промовах власну політику. Від господаря Термута, найстаршого з моїх регентів, я почув таке: «А тепер у нас є король Ярон, який, звісно, шануватиме всі торговельні угоди, що їх так старанно уклав його батько». Або леді Орлейн, подруга Сантіяса Велдерграта, навіть не намагалася притлумити глузливість у голосі, коли говорила: «Хай живе король Ярон. Якщо він правитиме хоча б наполовину так добре, як нас розважає, на Картію чекає блискуче майбутнє».

Попри свій вигляд і стан, я вже був ладен увірватися всередину. На язичку крутилося з дюжину нечемних слів, які забезпечили б двору щонайменше кілька тижнів розважального пліткування.

— Яроне?

Я обернувся, не знаючи, чи радіти цьому голосу, а чи засмучуватись, і побачив, що до мене простує Імоджен. Вона рухалась обережно — їй вочевидь було незрозуміло, чому я тут, а не всередині.

Імоджен була служницею в маєтку Коннера у Фартенвуді й буквально врятувала там мені життя. Одним із перших моїх розпоряджень у ролі короля була невеличка їй за це подяка — я надав їй титул. Цікаво, що новий статус майже ніяк її не змінив. Звичайно, тепер вона носила вишукане вбрання, волосся розпускала по плечах, а не заплітала у звичнішу для служниці косу, але була незмінно привітною з усіма та не зважала на статус.

Вона звела очі до темного неба.

— Хіба сьогодні дощило? Чому ви такий мокрий?

— Вечірнє купання.

— У вбранні?

— Я сором'язливий.

На її чоло набігли зморшки.

— Коли ви не з'явилися на похороні, принцеса попросила мене вас знайти.

Принцеса Амаринда Бултайнська була племінницею короля Бімару, нашого єдиного союзника. Саме тому ще від її народження

існувала домовленість, що вона вийде заміж за будь-кого, хто посяде картійський трон, у такий спосіб скріпивши альянс двох країн. Це судилося моєму братові, й він, наскільки я знаю, був радий виконати цей обов'язок. Тепер обов'язок перейшов до мене. А от радість — ні. Амаринда теж дала зрозуміти, яким нещастям видаються їй заручини зі мною. Якщо порівняти з Дарієм, я скидався на якийсь втішальний приз, до того ж доволі нікчемний.

Імоджен нарешті помітила мою поранену руку. Вона скрикнула й підійшла ближче, щоб роздивитись. Без зайвих слів дівчина нахилилась і підняла поділ сукні. Відірвавши добрячий шмат від нижньої спідниці, вона перев'язала ним мою руку.

— Та все не так страшно, — переконував я Імоджен, поки та робила перев'язку. — Це кровотеча створює таке враження.

— Хто це зробив?

Поки я вагався, вона продовжила:

— Дозвольте мені покликати принцесу.

— Ні.

Імоджен зіщулилася.

— Це важливо. Ви маєте з нею поговорити.

Я й так чимало говорив з Амариндою, переважно завченими ввічливими фразами на кшталт «гарна сукня» або «смачний обід». Та ми обоє уникали розмов про те, що дійсно варто було б обговорити.

— Яроне, вона ваша подруга, — наполягала Імоджен. — І вона хвилюється за вас.

— Мені нема чого сказати.

— Це неправда.

— Мені нема чого їй сказати!

Запала незручна тиша, поки я не порушив її, додавши:

— Усі друзі Амаринди зараз у каплиці.

Принцеса приятелювала з регентами, які зневажали мене найбільше з усіх. А вчора за вечерею вона так реготала, розмовляючи з капітаном моєї охорони, що я зрештою пішов до себе в спальню, аби не заважати їхньому спілкуванню. Я хотів їй довіряти, але ж її поведінка цьому не сприяла.

Помовчавши ще трохи, Імоджен промовила:

— Тоді поговоріть зі мною.

Вона ніяково всміхнулась і додала:

— Гадаю, я й досі найближча для вас людина.

Це дійсно було так — у тому й трагедія. Бо тепер, коли вона це озвучила, я збагнув, що інші також могли це розуміти. Роден сказав, що точно знає, чия смерть завдасть мені найсильнішого болю.

Імоджен. Якщо піратам потрібно буде допекти мені, вони дістануться до Імоджен.

Складно було уявити бодай один день мого тутешнього життя без неї. Та якщо мені не вдасться відігнати піратів від Картії, Роден приведе їх просто до Імоджен. Думка про те, що може статися потім, була нестерпною. Коли я нарешті збагнув, наскільки небезпечно їй тут лишатися, всередині мене ніби утворилася діра. Дозволити Імоджен бути поруч зі мною хоч у якій іпостасі — те саме, що підписати їй смертний вирок.

Хоч як мені це не подобалось, та нічого не вдієш. Імоджен має покинути двір. Ба більше: треба, щоб вона сама захотіла бути якомога далі від мене, аби ніхто й не запідозрив, що від шкоди їй буде якась вигода.

Живіт скрутило, ніби та брехня, яку я мав намір промовити, ножем різала мені нутроці. Я похитав головою й зронив:

— Ти помиляєшся, Імоджен. Ми не друзі й ніколи ними не були. Я потребував тебе лише задля того, щоб повернути собі трон.

Вона на мить завмерла: очевидно, не йняла віри своїм вухам.

— Я не розумію...

— А ти використовуєш мене, щоб залишитись у замку. Де тобі не місце.

— Це неправда!

Імоджен відступила від мене — на її обличчі проступив шок, ніби від удару. Оговтавшись, вона промовила:

— Коли ви були Сейджем...

— Я Ярон, а не Сейдж.

Скрививши губи, я додав найжахливіші у світі слова:

— Невже ти справді гадала, що небайдужа мені? Така, як ти?

Я бачив, як Імоджен намагалась упоратися з емоціями. Це мене вбивало, та я не здригнувся — мені *не можна* було. Вона вклонилась на знак прощання й сказала:

— Я поїду рано-вранці.

— Ти поїдеш негайно. Зараз підготують карету й відвезуть тебе додому.

Дівчина кивнула й промовила:

— Якщо ви хочете щось мені сказати...

Я відвернувся від неї, аби не видати справжніх почуттів.

— Я не бажаю тебе бачити. Збирай речі й забирайся.

— У мене немає тут пожитків, — зауважила Імоджен. — Я поїду з тим, із чим і приїхала.

— Як скажеш.

Вона пішла — високо задерши голову й навіть не дивлячись у мій бік. Спостерігати за тим, як Імоджен намагається приховати біль, якого я їй завдав, було навіть гірше, ніж бачити її відкриті почуття. Я ніколи ні з ким не був таким жорстоким і тепер ненавидів себе за це. Вона також мене ненавидітиме, а я ніколи не зможу пояснити, що, відсилаючи її геть так байдуже й навіть вороже, я насправді рятував її життя.

Усередині мене розгорявся новий біль, відмінний від того, що я відчував раніше. Якщо у світі існує людина, якій я міг би віддати серце, то я щойно назавжди вигнав її зі свого життя.

• ЧОТИРИ •

Мені недовго довелося бути на самоті. За хвилину після того, як пішла Імоджен, із дверей каплиці вийшов король Варган — він тримався за спину так, наче в нього болить попереk. Він не відразу помітив мене в сутінках, тож я мав час трохи за ним поспостерігати. Варган був високим і статним, та старість уже поволі підкрадалась до нього. На сіруватому, порізаному зморшками обличчі темніли великі очі. Колір його ще довгого й густого волосся нагадував розпечене вугілля в потухлому вогнищі.

Поки я спостерігав за тим, як він оглядає двір хижим оком, мої руки мимоволі стиснулись у кулаки. Ось він стоїть тут, безперечно, залучений у замах на моє життя, що стався годину тому, а я не в змозі його зупинити. Пірати хочуть мою голову, Варган хоче мою країну, а регенти хочуть розфарбувати реальність веселкою і запевнити решту, що все добре.

На щастя, я вже достатньо висох: вигляд мій був неохайним, але я принаймні не був мокрим як хлющ. Я прикрив мантиєю перев'язану руку, відкинув волосся від обличчя й ступив уперед.

Зачувши мої кроки, Варган рвучко обернувся, заскочений зненацька. Втім, побачивши мене, він знову захопився за попереk.

— Королю Яроне, я й не знав, що ви тут, надворі. Сподівався побачити вас усередині.

— Там було досить людно. Сумніваюся, що комусь спало на думку притримати мені місце.

Він усміхнувся моєму жарту й відповів:

— Ви могли б сісти на моє. Ці церковні лавки — мука для спини. Прощу вибачення, що я покинув церемонію прощання з вашою родиною.

— Я не впевнений, що це прощання з моєю родиною. Я не впізнаю нічого, крім імен людей, про яких там говорять.

— Така неповага до небіжчиків! — вигукнув Варган. — Я б не здивувався, якби таке сказав авенієць, адже вважав, що картійці не такі.

Він раптом посерйознішав і додав:

— Я чув, що ви вдавали із себе авенійця впродовж чотирьох років, коли загубились.

— Я не губився, — одказав я. — Я завжди знав, хто я. Але правда ваша, багато хто вірив у те, що я авенієць.

— Чому?

— Бо я вмю імітувати їхню говірку.

— А-а-а.

Варган підпер голову пальцем і став уважно мене оглядати.

— Ви такий молодий король. Я заледве пам'ятаю себе у вашому віці.

Раптом його зацікавлена усмішка згасла. Він додав:

— Гадаю, ви більше схожі на матір.

Я успадкував батькову міцну статуру, та все ж таки дійсно був маминим сином. Мені дісталось її густе русяве волосся, що звивалось на кінчиках, та зелені, мов листя, очі. Крім зовнішності, мені ще й дістався її бешкетний норів та жага до пригод.

Від думок про маму мені стало ніяково. Аби змінити тему, я спитав:

— Наші країни дружать, королю Варгане?

Він знизав плечима:

— Залежить від того, що ви розумієте під дружбою.

— Я питаю, бо хочу знати, чи варто мені турбуватись про захист кордонів від вторгнення з боку Авенії.

Варган удавано розсміявся — вийшло незграбно й пихато. Я навіть не всміхнувся, тож його регіт швидко стих. Тоді він промовив:

— Впевнений, що цього вечора у вас є багато інших проблем, тож не переживайте через мою армію.

— Овва! І що ж це за проблеми?

Вочевидь Варган не знав, що напад на мене стався дещо раніше, ніж планували. Тому я й звернувся до нього тим самим невинним тоном, яким розмовляв із батьком, коли треба було виправдатися за пропущені уроки. Хоча тепер ставки були значно вищими, ніж зауваження, кинуті мені у спину.

Варган смикнув губами, але це була не усмішка.

— Якщо ви такий розумний, як про вас говорять, хіба не розпізнасте небезпеку, коли вона постане перед вами?

— Переді мною зараз ви. То мені варто перейматися щодо вас або, може, щодо моїх давніх приятелів-піратів? — я зробив паузу, щоб дати йому осягнути мої слова. — Чи різниці немає?

— Пірати дійсно живуть у кордонах моєї держави, — не розгубився Варган і продовжив стриманим голосом: — Та не підкоряються нікому, крім самих себе. У них навіть є власний король. Ми іноді співпрацюємо, але тільки коли йдеться про взаємну вигоду.

Що ж, у моєму випадку вигода таки взаємна.

— Передасте їм повідомлення від мене? — спитав я. — Скажіть, що до мене дійшли чутки про напад на Картію, і якщо щось таке станеться, я знищу їхню армію доценту.

Варган спантеличено глянув на мене, а я додав:

— Я не розпочинатиму битви, але якщо вона таки почнеться, я її закінчу. Так їм і передайте.

Варган усміхнувся, але не зміг приховати свого роздратування:

— Ці слова звучать як погроза мені особисто, молодий королю.

— Тільки в тому разі, якби ви самі погрожували мені, — вигнув я брову. — Правильно?

Почувши це, він трохи розслабився.

— Визнаю, що ви сміливі. В юності я був таким самим. Ви подобаєтесь мені, Яроне, тому я пробачу вам пихатість... Поки що.

Це були добрі новини, хоч мені він не подобався. Від нього тхнуло рибою.

Варган підсунувся ближче:

— Насправді я хочу вам дещо запропонувати. Почнемо з маленької домовленості. Незадовго до смерті вашого батька ми з ним обговорювали один невеличкий клаптик землі, що на прикордонні поблизу Лібета. З картійського боку є джерело, яке потрібне моїм фермерам для поливу. У Картії поблизу ще є джерела, тож ви не помітите нестачі.

— Мій батько не помітив би, а я помічу, — промовив я, і гадки не маючи, про яке саме джерело йдеться. — Так сталося, що це моя найулюбленіша водойма в усій Картії, і я нізащо з нею не розлучусь.

Варган нахмурився:

— Зараз час укладати союзи. Домовляйтесь зі мною, як робив ваш батько, і в Картії буде мир.

— Який сенс у мирі, якщо за нього доведеться віддати свободу? Я не проміняю одне на інше.

Він зробив крок уперед.

— Послухайте мене, Яроне. Я намагаюся вас попередити.

— А я попереджаю вас. Не йдіть війною на мою країну. Ні з власною армією, ні з піратами, які працюють на вас!

Цього разу при згадці про піратів я помітив у погляді Варгана дивний спалах, якого той не зміг приховати.

Він знав. Я в цьому впевнений.

— Ваша Величносте?

З капиці вийшов Ґрегор Бреслан, капітан картійської гвардії, й обережно підійшов до мене.

— Де ви були? З вами все гаразд?

Ґрегор мав саме такий вигляд, який має бути в капітана гвардії. Він був високим і м'язистим, волосся мав чорне, а обличчя — суворе, що видавало його серйозну натуру. Він також носив коротку бороду, яку відростив іще багато років тому, аби прикрити отримані в боях шрами, — принаймні так мені казали. Ґрегор був дуже досвідченим і доволі розумним, а ще — справжнім шпичаком в одному місці. Ми прикидалися, що пробачаємо один одному наші хиби, та, якщо чесно, він старався більше, ніж я. Мені не соромно було звинувачувати його в тому, що він такий дратівний. Однак мушу зізнатися: він з'явився тут і зараз, у цілковито несподіваний момент, не з власної вини.

Не зводячи очей з короля Авенії, я промовив:

— Гадаю, наше усамітнення добігло кінця. Сподіваюся, вашій спині зараз краще. Втім, якщо від нападу на мою країну вас утримує лише хвора спина...

— Не давайте мені приводів нападати, молодий королю, — розсміявся Варган. — Бо якщо дасте, біль у спині мене не зупинить.

Ми потиснули руки, і я кивнув Ґрегорові зі словами «Йдіть за мною».

Він намагався не відставати, коли ми перетинали просторий двір.

— Але ж похорон...

— Це дійство ніщо інше, як театр для аристократів, які не в змозі любити щось чи когось більше, ніж самих себе, — відмахнувся я.

— Не моя справа вказувати королю, як йому поводитися на батьковому похороні, але ж...

— Ви маєте рацію, Ґреґоре. Це не ваша справа.

Я відчував, як у ньому кипить обурення, але він промовив дуже обережним тоном:

— Що мав на думці Варган, коли казав не давати йому приводу на вас напасти?

— Він запропонував мені дещо. В обмін на обіцянку миру він хоче отримати клопоть наших земель.

— Складне прохання. Але ваш батько завжди на таке приставав.

— А я не приставам. Ми захищатимемо кордони нашої держави!

— З якою армією? Ваша Величносте, ви відправили майже всіх солдатів, яких можна було б використати в резерві, до озера Фальстан лише заради того, щоб викопувати землю в одному місці й переносити її на інше. Це марнування чоловічої сили, й таке рішення зараз не на часі.

Насправді це рішення було тактичним, на той випадок, якщо в Картії дійсно спалахне війна. Я хотів пояснити цей план Ґреґорові та регентам, але Кервін мене відмовив. Регенти й так сумнівалися в моїх здібностях як монарха. Пояснення лише укріпило б їхні сумніви.

— Поверніть солдатів у Дрилліяд, — промовив Ґреґор. — Вони потрібні мені тут.

— Навіщо? Щоб ваксувати чоботи й маршувати в строю? І що в цьому доброго?

— З усією повагою, правителю, та якщо ми вже ставимо один одному запитання, мені цікаво, чому ви вбрані в мантию дружинника й ховаєте під нею руку.

Я зупинився, глянув йому в обличчя й навмисне дуже голосно пирхнув, щоб він точно почув. А тоді нехотячи відгорнув мантию і показав йому перев'язану руку. Рукав нижче від пов'язки був майже повністю залитий кров'ю.

Від цього видовища обличчя Ґреґора закам'яніло. Не зводячи очей з моєї рани, він пробурмотів:

— На вас напали.

Ще одна блискуча здогадка від капітана моєї гвардії. Попри пов'язку Імоджен, рана нестерпно запекла на вітру, тож я знову

прикрив руку.

— За стіни замку пробралися двоє піратів. Мабуть, їм якось допоміг Варган.

— Ви в цьому впевнені?

— Так.

— І у вас є докази?

— Ну... ні.

Майже не приховуючи огиди, він одказав:

— Ваша Величносте, ану ж уся ця ідея про війну існує лише у вашій голові? Можливо, Варган не причетний до сьогоднішнього нападу, але ви бачите все в такому світлі тому, що вже вирішили, нібито він піде на нас війною.

— Він точно нападе!

Ґрегор відвів погляд, але я вів своє:

— Вони хочуть забрати нашу землю, наші ресурси. Вони заберуть усе, що ми маємо, і знищать нас самих.

— Правителю, ми довгі роки жили в мирі. Той факт, що ви повернулись додому, нічого не змінює.

— Навпаки — він змінює все. Чотири роки тому батько змусив усіх повірити, що я загинув під час нападу піратів. Тепер, коли я повернувся, правителі інших країн вважатимуть батькову брехню смертельною образою. У мого сходження на трон є певні наслідки, й нам доведеться постати перед ними.

Поки я говорив, Ґрегор стояв підібгавши губи, але тепер промовив:

— Якби ви були старшим, то наказали б військовим вирушати в похід, а я б їх очолив. Але поки ви неповнолітній, доведеться миритися з тим, що деякі речі доступні вам лише за умови підтримки з боку ваших регентів. Перепрошую за зухвалість, але рішення посадити на трон вас, а не намісника, ухвалили дещо поспішно, так би мовити, в моменті. Їм варто було привітати вас удома як принца та дати час звикнути, а не навалювати відразу ж відповідальність за ціле королівство.

— Але вони вчинили інакше, — заперечив я. — І з вашою допомогою я зможу захистити цю країну.

Він зіщулив очі, зауважуючи:

— Ви поки що не здобули прихильності ані свого народу, ані регентів. Ніхто не піде з вами на війну, причина якої заснована на ваших *передбаченнях*. Потрібні докази. Тих найманих убивць упіймали?

— Вони були радше посланцями, ніж найманими вбивцями.

Принаймні поки що.

— І яке ж послання вони вам переповіли?

— Я вже вам сказав. Наближається війна. Й ось доказ, — я простягнув йому поранену руку.

Але в Ґрегора були інші міркування.

— Пірати вочевидь відкриті для перемовин. Інакше вони б убили вас відразу, коли з'явився шанс.

— Скидається на те, що їхній король хоче вкоротити мені віку власноруч.

Я унікав думок про те, в який саме спосіб він хоче мене вбити, та, мабуть, то був би не найкращий день мого життя.

Крокуючи далі, я завернув до заднього входу в замок — ним користувались конвойовані ув'язнені, їхні сім'ї, що приїжджали на побачення, та в'язничні вартіві.

— Куди ми йдемо? — поцікавився Ґregor.

— Я хочу поговорити з Бевіном Коннером.

Ґregor вирячив очі.

— Просто зараз? У вашому стані?

— Він бачив мене і в гіршому вигляді.

— Які у вас із ним можуть бути справи?

— Королю потрібен дозвіл підданого? — запитав я.

— Звісно, ні. Просто...

— Що?

— Яроне, ви зруйнували все, чого прагнув цей чоловік, — неголосно промовив Ґregor. — Ви знаєте, що він зробить, якщо ви з ним зустрінетесь.

Я висунув уперед підборіддя, мовивши:

— Після того що сталося сьогодні ввечері, гадаєте, він зможе дошкулити мені ще більше?

— О так, — розважливо зауважив Ґregor. — Зможе й дошкулить. Скажіть мені, що вам від нього треба. Я про все подбаю, поки ви відпочиватимете.

Сама думка про відпочинок цієї ночі видалась мені цілковито безглуздою.

— Чи знаєте ви, чому пірати чотири роки тому намагались мене вбити? — спитав я в Грегора.

— Коннер у всьому зізнався, правителю. Він найняв їх, бо сподівався втягнути вашого батька у війну, щоб захистити картійські кордони.

— Схоже, пірати не забули про цю домовленість.

Грегор цокнув язиком, озвучивши здогадку:

— Тоді те, що сталося сьогодні, не має стосунку до війни. Пірати намагались вбити *вас*.

Я пришвидшив крок і пробубонів:

— Усе почалося з Коннера. І якщо є бодай якась надія покласти цьому край, мені потрібна його допомога.

• П'ЯТЬ •

Оскільки я наказав заарештувати Коннера того дня, коли мене коронували, я з ним відтоді не бачився й не дуже прагнув відновити знайомство. Гадаю, його ця перспектива також не тішила. Втім, як я не побоювався цієї зустрічі, а принаймні зміг приховати мандраж. Коннер навіть і не намагався. Побачивши мене, він повністю віддався страху.

Однак я не відчував жодного співчуття, коли його засудили за всі скоєні злочини. Після суду його прохання перебувати якнайдалі від інших ув'язнених задовольнили. Тепер він сидів в ізоляції в зачиненій кімнатці на вежі. Як мені повідомили, більшість часу він дивився крізь маленьке брудне віконечко на зе́млі Картії.

Коннерова щиколотка була прикута до ланцюга, а сам він помітно схуднув від часу нашої останньої зустрічі, хоча я наказав, щоб його годували й давали можливість виконувати основні гігієнічні процедури. Хай там як, борода в нього кошлатилась, а в тьмяному світлі мерехтливих смолоскипів я точно побачив сиві пасма в його волоссі. Коли ми були з ним у Фартенвуді, я такого не помічав.

Коннер ушанував мене легким кивком та мовив:

— Королю Яроне. Я б спитав, як у вас справи, та пригадую часи, коли вигляд ви мали значно кращий. І сухіший.

— У мене все чудово. Дякую, що спитали.

— Чим завдячую честі вашого візиту?

— Тут несе клоакою, тому я надовго не затримаюсь.

Дивлячись йому просто в очі, я поставив своє запитання:

— Чи був Варґан учасником заколоту проти мене чотири роки тому?

У Коннера страх як вітром звіяло; на його обличчі зосталась лише широка глузлива посмішка.

— Ні. Пірати не хотіли залучати Авенію. Їм не подобається співпрацювати з Варґаном, якщо того не потребують обставини, тож

вони вирішили, що Авенія однаково не захоче брати участь у моєму плані.

Але тепер Авенія, безсумнівно, у грі. Варган натякнув, що це відповідає їхній спільній меті.

— Розкажіть мені ще раз про ніч, коли ви вбили мою сім'ю.

— Мені нічого додати до того, в чому я вже зізнався тисячу разів, — втомлено зітхнувши, промовив Коннер.

— Я читав про олію дерваніса. Ви знали, що для виробництва однієї краплі цієї отрути потрібна понад сотня квіток? Саме тому вона така рідкісна, й саме тому її так складно знайти. Гадаю, вам хтось допоміг її дістати.

Ґреґор поклав руку на свій меч.

— Яроне...

Я відмахнувся від нього та продовжив:

— Де ви її взяли?

Коннер розреготався, не приховуючи пихи:

— Якщо не ставитиме правильних запитань, то марнуватимете мій і свій час.

— Не смійте принижувати короля! — попередив Ґреґор.

Цього разу він дістав меч із піхов, але я дав йому знак сховати зброю. Коннер не мав наміру принижувати мене. Він хотів, щоб я поставив йому інше запитання. Але ж я не знав, яке саме.

Я розсіяно буцнув ногою порожню тарілку, що лежала на підлозі. Зверху на ній була складена серветка.

— Звідки це тут?

— Суджена вам принцеса сказала, що ви не прийшли на вечерю, — усміхнувся Коннер. — Тому вона принесла мені вашу порцію.

Тут була Амаринда? Я намагався напустити на себе байдужий вигляд, але Коннер знав, що ця інформація пробудила в мені шквал емоцій. Принцеса не мала жодної причини приходити сюди, хіба що... Раптом я геть розхотів тут бути.

— Вона вирішила, що ви не заперечуватимете, — подав голос Ґреґор.

— Не треба її захищати! — наказав я. З усіх її дружб саме ця була найменш прийнятною.

Ґреґор мовчки похилив голову й відійшов до стіни, щоправда, не прибираючи руки з меча.

Я повернувся до Коннера. Той тепер стояв витягнувшись на весь зріст і склавши руки на грудях — мовчазний виклик моїй владі. Ще й місяця не минуло відтоді, як я дивився на нього з таким самим викликом.

— Ви вчасно прийшли мені подякувати, — промовив він.

— *Подякувати?*

Йому пощастило, що моя подяка не набула форми зашморгу.

— Ви тепер король, як я й обіцяв, — зауважив він. — Можливо, вам не подобаються методи, якими я посадив вас на трон, та насправді без мене ви б королем не стали.

Щось усередині мене вибухнуло. Я більше не міг стримувати свій характер. Коли я знову заговорив, мої слова сходили гіркотою:

— Ви дійсно сподіваєтесь на мою вдячність після всього, що накоїли?

— Уся Картія має бути мені вдячною! — підвів голову Коннер. — Ваш батько був слабкодушним. Урешті-решт країни, які нас оточують, повністю поглинули б Картію. Від Дарія теж було б небагато користі. Він був надто близьким із батьком, щоб зрозуміти, що той за людина.

— Це була моя родина!

— Ваша родина кинула вас. І не один раз, а двічі. Вони зробили з вас обірванця, а потім віддали на поталу світові. Але я повернув вам світ. І зробив вас королем.

Я сердито нахилив голову.

— І тепер у мене є все. Ви це хочете сказати?

— Майже все, — Коннер кивнув на порожню тарілку, яку принесла Амаринда.

Я знову втупився в цю тарілку. Принцеса справді вважала, що я не був би проти її приходу сюди? З-поміж усіх мешканців цього замку вона перша мала б бути на моєму боці. Коннер цілковито має рацію, коли натякає, що ми з Амариндою не друзі. До того ж я й гадки не маю, як налагодити з нею стосунки, якщо це взагалі можливо.

— Я заплатив за всі свої злочини проти вас, — стиха промовив Коннер. — Дайте мені волю, і тепер я вам служитиму.

Я усміхнувся, знову відчувши свою над ним перевагу.

— Ви, найімовірніше, зараз передумаєте. Мене щойно відвідали пірати. Їм потрібні ви.

Коннер перелякано глипнув на мене — точнісінько так, як я собі й уявляв. Він вирячив очі, а в горлі в нього наче каменюка застрягла.

— Не віддавайте мене їм, Яроне! Ви ж знаєте, що вони зі мною зроблять.

— Що б то не було, я впевнений: болітиме добряче, — холодно промовив я. — Можливо, й справді варто вас відпустити.

Я повернувся був до виходу, аж тут охоплений панікою Коннер вигукнув:

— Яроне!

Не чекаючи моєї реакції, він додав:

— Я зрадив вашу родину, це правда, але я ніколи не зраджував Картію. Я досі вважаю себе патріотом.

Я обернувся до нього та мовив:

— Он як? А ви хоч усвідомлюєте, що саме розпочали, коли зв'язались із піратами?

Коннер стулив губи й кивнув на мою перев'язану руку:

— То ви їм теж потрібні.

Зморшки на його обличчі трохи розгладились, коли він підсумував:

— Тож на кону обидва наші життя.

— На кону вся Картія, — одказав я. — Ви відчинили ворота, які мені, можливо, не вдасться зачинити.

Я повернувся й підійшов ближче до Коннера, настільки близько, що побачив, як у нього розширюються зіниці, коли він дивиться мені у вічі.

— Мені потрібно знати ім'я пірата, якого ви найняли, аби вбити мене. Кажіть негайно, інакше цієї ж ночі відправитеся простісінько в їхні лабеті.

Переможений Коннер прошепотів:

— Його звали Девлін. Він вихвалявся, що завдяки цьому вбивству здобуде пошану серед піратів. Те, що ви досі живі, для нього приниження.

— Гадаю, і для вас теж.

На це зауваження Коннер ніяк не зреагував.

— Правда в тому, що ніхто не піклується про ваше життя більше за мене. До того ж я єдиний працював із піратами. Я вам потрібний!

— Картії ви потрібні не більше, ніж чума, — похитав я головою.

— А ви вважаєте, що потрібні своєму народові? — злостиво просичав Коннер. — Ви дійсно вірите, що хтось битиметься за хлопця, від якого не бачили нічого, крім клопотів і негараздів? Гадаєте, хтось дійсно бажав вашого повернення? Ні, Яроне, ви тут на самоті.

Його слова пекли так, наче він лупцював мене ними. Відчувши мою реакцію, Коннер вирішив ударити ще раз:

— Я пам'ятаю, як чотири роки тому ваш батько оголосив, що не почне війну, адже не має жодних доказів того, що сталося з вами. Звісно, то була брехня, і жодний король не хоче брехати своєму народові. Хіба не було б простіше, якби ви померли? Чи не думали ви, що ваш батько потай бажав вашої смерті?

Я вже стискав ніж у руці й після цих слів наскочив на Коннера. Руки в мене так тряслися від злості, що я подряпав йому горло.

— Ви знищили все! — заверещав я.

Коннер вигнув шию, щоби вхопити трохи повітря.

— А тепер я єдиний, хто може вас урятувати! Регенти вам не допоможуть. Подумайте, наскільки зручно їм було б, якби пірати таки дістались до вас.

На жаль, щодо цього він мав рацію. З погляду регентів, моя смерть розв'язала б чимало проблем.

— Від ваших людей користі теж не буде, — продовжив він. — Лише погляньте на них — вони ж із вас сміються.

Не зводячи з нього очей, я спитав:

— А ви смієтесь із мене?

Коннер якийсь час мовчав, але нарешті з нього спало напруження.

— Ні, Яроне, — похмуро промовив він. — Я проклинаю вас із кожним подихом, але не сміюсь.

Ґреґор увесь цей час залишався позаду, і мені спало на думку, що він не заперечував би, якби я зараз пустив у хід свій ніж. Він ніколи не схвалював мого рішення ув'язнити Коннера на противагу страті. Та він загалом не підтримував моїх рішень. Я відпустив Коннера, і той упав на коліна, розтираючи руками горло.

Я із силою вдихав повітря, аби хоч трохи заспокоїтись, а потім спитав:

— Де ви взяли олію дерваніса?

— Дав пірат Девлін, — пробурмотів Коннер. — Та це знання вам не допоможе. Лише я можу все виправити. Дозвольте мені допомогти

врятувати Картію. Пробачте мені все, мій королю, — тут і зараз.

Я цокнув язиком, а потім процідив:

— Я пробачу вам усе хіба що тоді, коли поверну свою родину. Бувайте, Коннере.

Коли зачинилися двері камери, він продовжував вигукувати моє ім'я. Ґреґор мовчки спускався за мною сходами вежі. Я пройшов уперед, а він зупинився переговорити з вартовим.

Коли я вийшов у головний коридор, руки в мене тремтіли. Коннер рознервував мене так, як я й уявити не міг. Навіть у кайданах він знав усі мої слабкі місця.

Коли Ґреґор наздогнав мене, то відразу ж поцікавився, чи все гаразд, але я не став йому відповідати. Тоді він сказав:

— Коннер спростовує будь-який зв'язок між Варґаном та піратами. Тому, можливо, ви помиляєтесь.

— Ні. Не помиляюся. Скажіть мені, де я схибив? Коннер зауважив, що я ставлю неправильні запитання.

— Він маніпулятор, який грає на ваших слабкостях. Такому не варто довіряти.

Я зупинився, щоб мати змогу зазирнути Ґреґорові у вічі.

— Як щодо вас, Ґреґоре? Чи довіряєте ви мені?

— А повинен?

Він переступив на іншу ногу — помітно було, що відразу пошкодував про своє нахабство. Інші слова пролунали вже значно сумирнішим тоном:

— Після всіх сьогоднішніх подій ви, мабуть, утомилися. Відпочиньте й не забувайте, що я тут, аби захищати вас.

— Так само, як захистили сьогодні? — вколов я і, набравши в легені повітря, додав: — Скажіть мені дещо. Якщо пірати дійсно нападуть, чи є у Картії бодай якісь шанси перемогти?

Він вирячив очі.

— Ви ж не маєте на думці...

— Мені треба знати.

— У нас чимало воїнів, — мовив він. — Але битися з піратами — це однаково, що боротися з ведмедем. Картія, може, й встоїть, але зі значними втратами. А це, зі свого боку, перетворить нас на легку здобич для Авенії.

Як я й гадав.

— Ми виживемо, але зрештою нас знищать, — пробубонів я й додав: — А якщо ми спробуємо першими напасти на піратів?

Ґреґор похитав головою:

— Вони переховуються в глибині Авенії. Щоб їх дістати, доведеться напасти на Авенію вздовж усієї лінії кордону. Якщо виступимо відразу проти двох ворогів, Картію знищать за лічені тижні. Яку б агресію не виявили до вас сьогодні пірати, вона не може бути приводом для війни.

Від думки про війну мені ставало зле. Ба більше: мене нудило від того, що ми настільки не готові себе захищати. Мій батько, який завжди побоювався війни, готував солдатів до парадів, а не до битв. Мати, хоч і завжди бачила цю загрозу, та все ж таки була не в змозі подолати страх перед баталіями. Найгірше ж було усвідомлювати, що якби батько лишився живий, ми з ним ніколи б не порозумілися. Ми завжди знаходили б способи розчарувати один одного.

Я подякував Ґреґорові, сказав йому, що сам дійду до своїх покоїв, і розпрощався з ним до ранку.

Дійшовши до найближчого тихого закапелка, я притулився до прохолодної стіни й нарешті видихнув. Коннер, либонь, в одному має рацію: я ще ніколи не був самотнішим і ще ніколи моє становище не було таким відчайдушним. Кожна хвилина наближала мене до смерті, й щохвилини в мене залишалось менше варіантів вибору. Що робити — мені вже було зрозуміло, але без жодної надії, що план вдасться. Так чи інак, але доведеться зустрітись із піратами.

• ШІСТЬ •

Коли я дійшов до своїх покоїв, біля дверей на мене чекали Мотт і Тобаяс. Побачивши мене, обоє вклонились. Я не відчував збентеження, коли кланялися слуги в замку, та коли це робили Мотт із Тобаясом, мені ставало ніяково.

Тобаяс був останнім безбатченком, якого забрав Коннер. Мотт колись прислужував Коннеру, і вони з Тобаясом були нескінченним джерелом моїх проблем у ті часи, коли я перебував у Фартенвуді. Зважаючи на несприятливі обставини на початку нашого знайомства, можна назвати справжнім дивом те, що тепер я вважаю їх своїми друзями. Минулого місяця я посилав їх поїздити Картією та пошукати Родена. Тепер мені ясно, яке це було безглузде доручення.

Тобаяс був вищим за мене, мав темніше волосся і до моєї нещодавньої втрати апетиту вигляд мав худіший, ніж я. Мотт був темношкірим чоловіком, майже цілковито лисим і щонайменше на голову вищим за Тобаяса. Він складався переважно з м'язів та нахмурених брів.

Погляд Мотта відразу ж сфокусувався на моїй перев'язаній руці, і він стурбовано нахмурився.

— Вас поранено, — зауважив він.

— То пусте, — відмахнувся я. — Коли ви повернулись?

— Щойно, — Мотт не зводив очей з моєї руки. — Потрапили аж на кінець похорону. Очевидно, вас там не було.

— Я там нікому не потрібний. Усі оплакують втрату особистої влади, їм нема коли горювати.

Я повернувся до Тобаяса й помітив темні кола в нього під очима.

— У тебе втомлений вигляд. Хіба ти не спав?

— Не дуже.

— Відпочинь, — наказав я. — Мотт може коротко пояснити мені суть справи зараз, а ґрунтовніше поговоримо завтра.

Я підштовхнув його до виходу:

— Ну ж бо, Тобаясе. Йди вже.

— Дякую, Ваша Величносте, — вдруге поклонився він.

— Мене звати Ярон. Ти знаєш мене надто добре, тож жодних інших звертань.

— Дякую... Яроне.

Тобаяс відкланявся й поспішив геть.

— Не треба було сварити його за те, що він звертається до вас за належним титулом, — насупився Мотт.

— Якщо цей титул дійсно належить мені, то вам узагалі не варто читати мені лекцію, — огризнувся я.

— Мене попередили, що настрій у вас поганий, та я явно його недооцінив.

— Який день, такий і настрій, — одказав я.

Вираз обличчя Мотта пом'якшав, а голос став не таким напруженим:

— Що сталося?

Коли я ковзнув поглядом по швейцару, що притримував для мене двері, той вирішив удати із себе статую — втім, було ясно, що він всотує кожний звук, який ми вимовили. Я зупинився на вході й запропонував Моттові:

— Ходімо поговоримо там, де менше вух для збирання пліток.

Мотт пішов за мною у спальню. Там мені вже підготували нічну сорочку й халат. Одній частинці мене кортіло скрутитись клубочком під теплими покривалами на ліжку, щоб ця жахлива ніч відійшла разом зі сном. Утім, іншій здавалось, що мені тепер ніколи не заснути.

Не встигли двері зачинитись, як Мотт відірвав решту мого пошматованого рукава та потягнувся до пов'язки.

— Чия це робота?

— Здається, в мене менше друзів, аніж я гадав.

Мотт форкнув, завершив розмотувати пов'язку й заходився оглядати рану.

— Тут потрібен спирт.

— Там не все аж так погано.

— Та поганенько. На щастя, це не та рука, якою ви тримаєте меч.

— Я тримаю меч обома руками.

Від природи я шульга, але батько примушував мене вправлятися ще й правицею. У дитинстві мене це дратувало, але коли

я подорослішав, уміння тримати зброю будь-якою рукою виявилось неабиякою перевагою.

— До того ж я не бачу, де тут зв'язок.

— Просто я чув, що кожну вільну хвилину король у дворі тренується з мечем. Чого б це?

— Ну, дівчатам подобається.

У відповідь Мотт пирхнув, тож я додав:

— Усе просто. Я не мав практики цілих чотири роки, от і надолужую.

— Це, звісно, чудово, лишень у вас нічого не буває просто так.

— Ой!

Я висмикнув руку, коли він торкнувся чутливої ділянки.

— Що б ви там не робили, Мотте, негайно припиніть!

— Я промиваю рану. Коли поранитеся наступного разу, намагайтеся не пускати в рану бруд.

— О так, сподіваюся, наступного разу мою рану не шкрябатимуть як комин, що потребує чищення.

Мотт роздратовано відповів:

— Ви маєте бути вдячним, що я вас терплю. Я мав надію, що сходження на престол покращить ваші манери.

— Цікаво. А от батько був переконаний, що такий самий ефект матиме позбавлення мене престолу. Розкажіть мені про свою подорож, — злагідливо додав я.

Він знизав плечима:

— Одразу після того як вас коронували, ми відстежили Родена до самої Авенії. Гадаємо, тепер він знову повернувся до Картії, але цілковитої впевненості в нас немає.

А в мене є. Нахилившись над раною, я промовив:

— Це від Родена даруночок.

— Він був тут? — Мотт знову взявся хмурити брови. — З вами все гаразд?

— Я ж сказав, що рана не така вже й страшна.

Мотт похитав головою:

— Я не про те. Яроне, *ви самі* як почуваетесь?

Таке просте запитання, але від нього мій шлунок зав'язався у дрібні вузлики, а повітря покинуло груди. Я стиха відповів:

— Мені здається, що від початку цього дня минуло ціле життя. І щоразу, коли я думаю, що гірше вже не буде, обов'язково щось трапляється.

— Ви пройшли через Фартенвуд. Пройдете й через це.

— Хай там як, але Фартенвуд був перевіркою на витривалість, — буркотливо відповів я. — Я завжди розумів, що здобуду перемогу над Коннером, аби лише до неї дожити.

Я зупинив погляд на Мотті та продовжив:

— Але тепер я не бачу кінця тому, що постало переді мною. Або не хочу його бачити.

Запала тиша, а Мотт далі клопотався моєю рукою. Накладаючи нову пов'язку, він раптом спитав:

— Навіщо ви відіслали нас на пошуки Родена? Чому було просто не дати йому втекти?

— Бо я вирішив, що... ми ж колись були друзями. І що нас налаштував один проти одного Креґан. Така була моя думка.

— А тепер?

— Здається, я помилявся. Усе, через що ми пройшли... просто не мало значення. Сьогодні ввечері я побачив у його очах лише ненависть.

Мотт завершив бинтувати мені руку й промовив:

— Я переживаю за вас.

— Це добре. Бо я не хочу переживати сам.

Я повільно вдихнув і додав:

— Якщо обирати між неприйнятним і неможливим, що краще обрати?

— А в якому з цих варіантів ви залишитесь живим? — спитав Мотт.

Нас перервав стукіт у двері, і я був вдячний цьому втручання. Мотту не сподобалась би моя відповідь. Він пішов до дверей і за мить обернувся.

— З вами хоче побачитись лорд Кервін.

Я кивнув, а поки Кервін заходив усередину, Мотт послався на те, що йому потрібно більше спирту, й пішов. Мені уздрілося, наче він трохи розгніваний, але після розмови зі мною люди часто бувають сердиті, тож я не дуже на це зважав.

Кервін спочатку вклонився, потім підійшов ближче й промовив:

— Яроне, ваша рука...

— Я знаю.

— Ґрегор сказав, що на вас напали. Дякуйте святим, що не сталося гіршого.

— Поки все це закінчиться, обов'язково ще буде гірше.

До того ж я й гадки не мав, чого це святим має бути до мене бодай якийсь клопіт.

Зморшки на обличчі Кервіна поглибились. Цікаво, скільки з цих зморщок на моїй совісті. Підозрюю, що більше, ніж дозволено.

— Можете зібрати регентів на нараду завтра вранці? Ґрегор не підтримує моєї думки, тож я хочу поговорити з ними безпосередньо.

Кервін нахмурився у відповідь:

— Власне, це одна з причин мого приходу. Ґрегор щойно зібрав усіх регентів. У них нарада просто зараз.

— Без короля?

Я придушив низку прокльонів і вигадав на ходу нові. Потім підвівся й став повільно знімати свою мокру мантию, аби перевдягнутись. Біль у руці змусив мене скривитися, і Кервін теж підвівся, щоб мені допомогти.

— Регентам нарешті доведеться діяти, — промовив Кервін. — Поки ви на троні, ви — мішень.

— Я — мішень, поки звуся Яроном.

За мить я рішуче додав:

— Кервіне, допоможіть мені вдягнутись. Я маю бути на цьому зібранні.

• СІМ •

За кілька хвилин я грюкнув дверима тронної зали. Там зібрались усі вісімнадцять регентів на чолі з Грегором, що всівся на місці, де раніше сидів зміюка лорд Велдерграт. Я досі не обрав регентів на заміну йому та Коннеру. І, либонь, не оберу доти, поки охочі обійняти ці посади не перестануть випинатися щоразу, коли я проходжу повз них.

Яка б не була щойно в регентів бесіда, за моєї появи вона згасла, наче полум'я у воді. Вони врізнобіч схилилися в поклонах та реверансах — без сумніву, бурмочучи під свої шляхетні носи відбірну лайку.

— Тому, хто забув покликати мене на це зібрання, варто відтяти голову, — промовив я, всідаючись у монарше крісло. — То хто ж це?

Більшість регентів одразу чомусь зацікавилась складками на одязі. А може, їм просто забракло духу подивитись на свого короля. Ця тиша мене аж ніяк не бентежила. Найближче від мене був лорд Гентовер. Я втупився в нього холодним поглядом й із зацікавленням спостерігав, як його поволі охоплює неприємне відчуття.

Грегор вирішив зняти напруження:

— Ваша Величносте, ми зібрались дуже несподівано й аж ніяк не хотіли вас образити. Якби я знав, що ви захочете приєднатись...

— *Захочу* — не зовсім правильне слово, — виправив його я. — І все-таки я тут. То що обговорюємо?

І знову регенти раптово зацікавились складками на одязі, або своїми долонями, або підлоговими кахлями. Тобто будь-чим, щоб мені не відповідати.

— Леді Орлейн, — звернувся я, — мені варто припустити, що ми зібрались тут обговорити шлюбні загравання плямистої сови?

Замість слів я почув якесь булькання, але регентці зрештою вдалося повернути собі здатність зрозумілого мовлення, і вона прошелестіла:

— Правителю, сьогодні в замку було здійснено замах на вбивство.

— Так, знаю. Я там був.

Я зосередив погляд на Ґреґорові. Принаймні йому не забракло сміливості не відвести очей.

— То як пірати пролізли за стіни мого замку?

— Це питання розслідують просто зараз, — відповів він.

— Вочевидь без вашої участі, — мовив я та роззирнувся навкруги. — Хіба що ви підозрюєте когось із моїх регентів.

— Ні, звісно, ні. — Ґреґор відкашлявся та додав: — Ми знайдемо тих, хто це зробив.

— Це зробили пірати. А король Варґан допоміг їм прокрастися всередину.

Це звинувачення супроводжували охання, а леді Орлейн поцікавилась:

— Ви можете надати докази?

— Докази — це його робота, — вказав я на Ґреґора. — Можливо, він вам не повідомив, але кілька годин тому я мав розмову з Варґаном, і той попередив мене, що на нас можуть напасти.

— Навіщо це Варґанові? — спитав Ґреґор.

— Ви знаєте навіщо. По-перше, щоб принизити мене, змусивши віддати йому певні землі.

Здається, цей факт зовсім не справив на Ґреґора належного враження.

— Ви впевнені, що він вимовив саме слово «напад»? — уточнив Ґреґор. — Можливо, він мав на думці щось інше, говорив в іншому контексті.

— Аякже. Гадаєте, він використав це слово в одному з оптимістичних значень? — одказав я. — Щось на кшталт «нападу любові» або «нападу з добрими намірами для Картії»? Я знаю, що саме почув.

— Або ж ви *думаєте*, що почули саме це, — виправив мене господар Вестлбрук, наймолодший регент, який сидів далеко від мене. — Ми не можемо висувати жодних обвинувачень на основі такого непевного обґрунтування.

Ґреґор нахилився уперед і сперся долонями на стіл.

— Яроне, наша найбільша турбота — це, звісно, ваша безпека. Я пояснив регентам сутність загрози, що нависла над вами, і, гадаю, ми можемо запропонувати план.

— Що за план?

Оце вже було цікаво.

Слово попросив лорд Термут:

— Насамперед ми дійшли згоди видати їм Бевіна Коннера. Маємо піти на певні поступки, щоб зберегти мир.

З іншого боку столу ініціативу перехопив Ґрегор:

— Ясна річ, правителю, надзвичайно важливо зберегти ваше життя. Ми вирішили, що вас не можна віддавати піратам.

— Напевно, цьому рішенню передували довгі дебати, — вишкірився я.

Я очікував, що цей жарт породить принаймні кілька усмішок, але жодної не дочекався. Нахиливши голову, я почав розмірковувати, чи стосовно цього питання *дійсно* тривали довгі дебати.

— Регенти вважають, що вас треба сховати, допоки не мине безпосередня загроза, — продовжив Ґрегор. — Ми триматимемо вас у безпеці стільки, скільки знадобиться.

— Це скільки ж? — я вже почав втрачати терпець. — Ще чотири роки? Чи, може, поки мені не виповниться сорок?

Не вшанувавши мене відповіддю, Ґрегор вів далі:

— Насамкінець нам треба усунути мотив, який спонукає піратів вас захопити.

Перш ніж перейти до сутності, Ґрегор глибоко вдихнув. А тоді мовив:

— Я запропонував регентам призначити намісника до вашого повноліття. Якщо ви не сидітимете на троні, пірати не матимуть від вашого вбивства жодного зиску.

Він повернувся до мене, очікуючи реакції, і, не діждавшись її, продовжив:

— Мабуть, вам не сподобається така ідея, але це дозволить зберегти вам життя, Ваша Величносте.

Від згадки про намісника в мене в грудях захололо серце. Я не знав, куди спрямувати злість, яка раптом охопила мене. На Кервіна, який не попередив про такий розвиток подій? На Ґрегора, що прикидався найвірнішим слугою, а насправді плів змову, щоб усунути мене від трону? Чи на самого себе за те, що дав регентам підґрунтя довіряти Ґрегорові більше, ніж мені? Я обрав Ґрегора, бо вже й без того був сердитий на нього.

Тут лорд Термут запитав:

— Яроне, ви підтримаєте цей план?

Я стукнув по підлокітнику та процідив:

— Ні.

— Щодо якої частини плану маєте заперечення? — спитав Ґреґор.

— Щодо тієї, де ви почали говорити.

Я підвівся з крісла й закрокував кімнатою.

— Насамперед ми маємо берегти Коннера, допоки я не дізнаюся все про вбивство моєї родини. Він — наш ключ до правди. Олія дерваніса...

— Коннер сказав вам, що це хибна думка, хіба ні? — підвищив голос Ґреґор. — Навіщо перейматися переслідуванням тіней, якщо справжня проблема — вберегти Картію від піратів?

— Це одне й те саме! — заволав я у відповідь. — Невже ви не бачите, що тут усе пов'язано? В усій цій історії щось не так!

Мені не давала спокою розмова з Коннером. У ній було приховане щось, на що я мав би звернути увагу, — можливо, послання, закодоване в його словах або в тоні. Та поки що підказки лишались невловними.

— В історії, яку Коннер розповів, усе так. Але зважаючи на вашу недавню нестабільність, вочевидь щось не так саме з вами!

Тут Ґреґор схаменувся і, помовчавши, продовжив уже значно тихіше:

— Даруйте мою нестриманість, Ваша Величносте. Я не це хотів сказати.

Але саме це він думав. Короткий погляд на регентів підтвердив, що Ґреґор не самотній у цих міркуваннях. Здавалося, лише Кервін, який мовчки стояв у кутку, був на моєму боці.

Я проковтнув свої емоції та спокійним тоном відповів:

— Ви неправильно тлумачите причини, з яких піратам потрібна моя голова. Їм байдуже, ховаюсь я чи ні, на троні я чи ні, бо вони мають намір завершити справу, задля якої Коннер їх винайняв чотири роки тому. Їм не потрібен ані пакт, ані торговельна угода. Їх задовольнить лише моя смерть. Цю загрозу неможливо усунути домовленостями.

— Ваш батько завжди був на боці перемовин, — зауважила леді Орлейн.

— Мій батько помилявся!

Я ніколи не вимовляв цих слів у голос, ніколи не наважувався навіть подумки зробити це.

Випроставшись, я мовив далі:

— Якщо вороги хочуть нас знищити, про що нам вести перемовини? Я прошу вас підтримати мене. Якщо ми не захищатимемось сьогодні, після піратів не забариться армія Авенії.

— Саме тому ми й вважаємо, що спершу треба усунути те, що дасть піратам привід напасти.

Тепер Ґреґор стояв і дивився мені просто у вічі:

— Яроне, регенти не підтримають військові дії як спосіб розв'язання проблеми.

Я приголомшено витріщився на нього, зауваживши:

— Щодо подій сьогоднішнього вечора. Пірати вже оголосили нам війну. Ігнорування реальності не допоможе зберегти мир у Картії.

У відповідь на мої слова кілька людей кивнули, але їх було не досить.

— Ми знайдемо спосіб уникнути війни... без вас, — тепер Ґреґор говорив до мене крижаним тоном.

Я подумки повернувся до того, що Коннер сказав мені в темниці. Якщо я не житиму, Картії, мабуть, вдасться уникнути війни — зручний варіант для всіх. Окрім мене, звісно.

Я підняв підборіддя, поцікавившись:

— Уже було голосування?

Ґреґор похитав головою:

— Можливо, нам не вдасться змусити вас сховатися, але ми можемо призначити намісника, допоки ви досягнете повноліття й будете готові королювати. Не треба робити з цього конфлікт, Яроне. Вас ніхто не підтримає.

Те саме казав Коннер.

— А намісником будете ви? — спитав я.

Ґреґор знову відкашлявся:

— У часи війни моя кандидатура — найлогічніший вибір. До того ж королевою цієї країни колись стане Амаринда. Вона повністю підтримує моє намісництво, і я впевнений, що клопотатиме за мене перед регентами.

— Вона поки що не королева, — зауважив я.

Між нами встав Кервін і звернувся до Грегора:

— Серед регентів є два вакантні місця. Одне належало регентові, який убив би Ярона, якби знайшов його у Фартенвуді. Інше належало регентові, який дійсно вбив Яронову родину. Король у нас молодий. Та я довіряю йому більше, ніж будь-кому в цій кімнаті.

— Сподіваюся, одного дня ми теж йому довірятимемо, — мовив Грегор і повернувся до мене: — Це лише до повноліття, Яроне. І задля вашого ж добра.

Я спробував був заперечити, але Кервін поклав долоню на мою руку, закликаючи припинити суперечку. Він добре зробив, що зупинив мене. Я б однаково не виграв.

Вони залишили мені тільки один варіант, і від самої думки про нього в мене пітніли долоні. Я почувався так, ніби вже стою у власній могилі й мені з неї ніяк не вибратися. Однак я мушу постаратись. І перший крок зроблю просто зараз, перед очима моїх регентів.

Заздалегідь смакуючи відповідь, я висмикнув руку й глянув на Грегора:

— То коли мені їхати?

— Після сходу сонця. Ми завершимо розслідування подій, що сталися сьогодні ввечері, а потім перейдемо до розв'язання проблеми дипломатичним шляхом.

Я похитав головою:

— Ви маєте призупинити вибори намісника до завершення розслідування. Пірати дали мені десять днів. Ви дасте мені дев'ять.

Грегор вагався, але Кервін зауважив:

— Це прийнятно. Будь-яке варте довіри розслідування триватиме не менше.

— А як щодо принцеси? — спитав я. — Як бути з її безпекою?

— Сьогодні напали на вас, а не на неї. Я впевнений, що тут вона в цілковитій безпеці. Ви правильно чините, Ваша Величносте, що підтримуєте цей план, — додав Грегор.

Я повільно кивнув у відповідь:

— Гадаєте, мені хочеться тікати?

— Ви незабаром повернетесь, — промовив він. — І зрештою побачите, що все це на краще.

• ВІСІМ •

Я вийшов із тронної зали сам, без супроводу. Надто збуджений, щоб спати, й надто втомлений, щоб виконувати ще якісь обов'язки.

Останнє, чого мені хотілося, — це ніс до носа зіткнутися з Амариндою, яка вочевидь чатувала в коридорі, очікуючи на завершення зібрання. Я шанобливо їй вклонився і спитав:

— На кого з регентів чекаєте? Чи вам потрібен лише Грегор?

Амаринда зіщулила очі горіхового кольору й спрямувала погляд на мене. Вона була надзвичайно красива, а я зазвичай нервував, коли дивився їй в очі. Тож робив це нечасто.

— Я прийшла поговорити з вами, — дуже сердитим тоном заявила вона. — Я дізналася, як ви повелися з Імоджен. Як ви посміли? Вона нічим не заслужила такого ставлення!

Я обернув на неї свою лють:

— А скажіть-но мені, чим це Коннер заслужив таку вишукану вечерю, яку ви йому власноруч принесли?

— Її мали з'їсти ви, за столом зі мною!

Тут я не міг сперечатись. Упродовж останнього тижня під час вечері в мене завжди знаходились якісь інші справи.

Зрештою принцеса трохи стишила свій гнів та мовила:

— Я гадала, що ви теж будете тут і ми зможемо поговорити.

Щось у її голосі змусило мене пожалкувати про те, як я легковажив зустрічами з нею.

— Гарзд. Мабуть, нам варто поговорити зараз.

Я запропонував їй руку, й ми вдвох пішли коридором. Упродовж кількох секунд я ніяк не міг вигадати тему для розмови, та й принцеса, здається, так само ніяковіла. Нарешті вона промовила:

— Ви хочете найкращого для Картії, і я також. То чому ж між нами така прірва?

Можливо, тому, що вона принесла їжу й проявила турботу до людини, яка прагнула мене погубити. І довіряє людині, яка просто

зараз намагається витягти з-під мене трон.

Я відповів на це своїм запитанням:

— Як минув похорон? Я зміг почути лише невеличку частину.

Вона підібгала губи й відповіла:

— Церемонія була прекрасна. Втім, маю зауважити: хоч ви й сердитеся на свою родину за все заподіяне вам, однаково ваша відсутність була проявом страшенної неповаги.

— Я на них не серджуся, і я дійсно хотів там бути.

— То що ж вам завадило? Якщо ви не лежали десь напівмертвим, то зобов'язані були прийти на похорон вашої родини!

Я зупинився та втупив у неї погляд. Коли принцеса нарешті збагнула, то зашаріло нахилила голову.

— О ні. Пробачте, я не знала. То що ж ми тепер робитимемо?

Вона сказала *ми*, і це змусило мене на мить зупинитись. Можливо, попри прихильність до Грегора, вона хоче налагодити між нами міцніші партнерські зв'язки?

— Чи можу я передовсім попросити вас допомогти Імоджен? — спитав я. — Упевнитися, чи в неї все є для життя в комфорті... де б вона не перебувала.

— Будь ласка, дозвольте їй лишитись. Не знаю, чим вона вас образила, але вона так чи так моя подруга і їй нікуди йти.

— Їй не можна залишатися тут, — пробурмотів я. — Це рішення остаточне.

— Але чому... — тут Амаринда опанувала себе, ніби збагнувши те, чого я не міг пояснити. — Гаразд, я їй допоможу.

— Оповістіть, коли все буде зроблено, і ми завершимо нашу розмову.

Я завинив їй щонайменше абсолютну чесність щодо своїх планів.

З мого боку було нечемно не запропонувати принцесі супроводити її до кімнати Імоджен, але сьогодні ввечері я не хотів навіть наближатись до тієї частини замку. Тож ми обмінялись поклонами, і вона пішла в одному напрямку, а я — в протилежному. За кілька секунд я почув голос Грегора, який звертався до принцеси:

— Моя леді, чи можу я запропонувати вам супровід?

Амаринда прощбетала щось люб'язне й пристала на його пропозицію. І з цим випарувалась будь-яка приязнь між мною та

принцесою. Якби вона не чекала на мене після наради, я б і не подумав шукати з нею зустрічі.

Перш ніж повернутися у свої покої, я завернув до бібліотеки, щоб узяти кілька книжок у дорогу. Замкову бібліотеку я не дуже любив. Здебільшого тому, що на її центральній стіні красувався велетенський портрет моєї родини — його написали рік тому. На ньому поруч сиділи мої батьки, а брат стояв позаду них. Знайшовши потрібні книжки, я ще якийсь час вдивлявся у портрет, розмірковуючи, чи хтось із них думав про мене під час позування. Попри численні намагання, я так і не зміг упоратися з почуттями, які збурило в мене те батькове рішення. Чи він забрав у мене життя, на яке я заслуговував, а чи насправді врятував від загибелі?

Емоції переповнювали мене, тож я вийшов із кімнати, не озираючись на портрет.

Я стрімголов повернувся у свої покої — там чекав на новини стривожений Мотт. Він зупинив погляд на тому, що я тримав у руках. Я спробував прикрити назву першої книжки, але запізно.

— Книжки про піратів? — здивовано спитав він. — Навіщо вам...

— Не питайте, Мотте.

— Я пам'ятаю, як ви казали Коннерові, що не дуже любите читати, хіба що вам цікава якась тема.

Я обійшов його збоку.

— Вирушаємо рано-вранці. І Тобаяс теж. Не забудьте йому сказати.

— А куди...

Коли я обернувся, Мотт замовк. Потім він усе ж таки спитав:

— Яроне, ви захворіли? Вигляд у вас кепський.

Я повільно похитав головою і позадкував у спальню, кинувши на прощання:

— Жодних запитань. Просто будьте готові їхати зранку.

• ДЕВ'ЯТЬ •

Ранок зустрів нас холодною мжичкою, в якій усе навкруги видавалося сірим і безрадіним, наче саме сонце соромилося плану, який ми затвердили. Грегор зібрав значну кількість дружинників та декількох слуг мені в супровід. Емоції на їхніх обличчях різнились від жалю через те, що я від'їжджаю у такий боягузький спосіб, до погано прихованої зневаги за мою некомпетентність. Незважаючи на двох дружинників, що виступали мені за візників, уся ця компанія була для мене радше тягарем.

Грегор спробував протестувати, але я зауважив:

— Як я зможу схватися, якщо в моєму почті буде пів королівства? Мені потрібен лише Мотт, і від Тобаяса теж є користь, поки він не починає набридати.

Я роззирнувся навкруги й запитав:

— Амаринда не прийшла?

— Гадаю, принцеса не спала допізна — допомагала Імоджен зібрати речі.

Цікаво, чому Грегор знає цю інформацію про Амаринду, а я — ні. Найімовірніше, він підбивав до неї клинці, аби та підтримала його кандидатуру в ролі намісника. А можливо, його прихильність була продиктована й іншими причинами. Я справді не знав.

Поки завершували вантажити припаси, Кервін відвів мене вбік:

— Яроне, будь ласка, не їдьте.

На його благання я міг лише похитати головою:

— Зараз у мене немає вибору.

— Я гадав, що сон змусить вас змінити рішення.

Я поклав руку Кервінові на плече й промовив:

— У мене теж була така думка, тому я навіть не лягав.

У Кервінових очах блиснула сльоза.

— Я завжди любив вас, Яроне, ви це знаєте. Коли чотири роки тому ви загубились, я втратив частину себе. А тепер ви побули з нами

лише кілька коротких тижнів. Пообіцяйте повернутись.

Я спробував усміхнутись — не вийшло.

— Я обіцяю таке: якщо не повернусь, то лише тому, що виявився заслабким на роль короля. У такому разі Картії дійсно знадобиться намісник.

Мої слова ніяк його не заспокоїли, та я й сам відчував певну порожнечу. Він низько вклонився й заявив, що щодня чекатиме від мене звісток. Краще б він такого не казав. Я не мав наміру слати йому звістки — ані добрі, ані погані.

Сівши до карети в компанії Мотта й Тобаяса, я розпорядився, щоб візник відвіз нас у Фартенвуд.

— Фартенвуд? — здивовано спитав Мотт. — Але Ґреґор хотів відправити вас в інше місце.

— Ґреґор мною не командує, — огризнувся я.

Кинувши швидкий погляд на Мотта, Тобаяс сказав:

— Нам треба поговорити.

— То говоріть, — сказав я, вмоцнюючись на сидінні. — Але тихіше, щоб я міг поспати.

— Поговорити з *вами*, — пояснив Тобаяс. Та я вже заплющив очі.

Коли вони вирішили, що я сплю, я почув, як Тобаяс прошепотів Моттові:

— Він має жахливий вигляд.

— Уранці я спитав вартового біля його дверей. Той упевнений, що Ярон не спав усю ніч і, можливо, вибирався з кімнати хтозна-як надовго.

Так і було. Я цілу ніч порпався в книжках у бібліотеці. Сподівався, що Амаринда пошле когось по мене і ми зможемо поговорити, але цього не сталося. Коли я втратив надію щодо неї, то знайшов Кервіна й довірився йому з подробицями мого від'їзду — його ентузіазм щодо цього плану виявився ще меншим, аніж я очікував.

— Ви йдете просто в пащу чудовиська, яке зжере вас! — скрикнув він.

— Мене вже зжирають, — відповів я. — Кервіне, це мій єдиний шанс. Це єдиний шанс для нас усіх.

Зрештою Кервін, хоч і нехотячи, все-таки благословив мене. У подорожі від цього благословення зиску буде небагато, та більше в мене однаково нічого нема.

Тобаяс, що всівся навпроти мене, пошепки спитав у Мотта:

— Як його рука?

— Непогано. Потрібно ще кілька днів, але рана загоїться.

— Його ж Роден поранив? Я знав, що Роден хоче загарбати трон собі, але ніколи не думав, що він утне щось подібне.

— Не треба тут звеличувати Родена, — пробубонів я. — Він мене подряпав, а не поранив.

Я розплющив очі й усміхнувся їм. Ні Тобаяс, ні Мотт не всміхнулись у відповідь.

Тож я знову примружив очі й цього разу дав собі заснути. Мабуть, сон у мене був дійсно міцний, бо, коли я прокинувся, карета не рухалась, а сонце вже стояло високо. Ми з Моттом були самі.

— Це вже Фартенвуд? — спитав я.

— Так, — відповів Мотт.

Я позіхнув і прибрав з обличчя кілька волосинок.

— А де Тобаяс?

— Він пішов, щоб підготувати все до вашого перебування. Тут нікого не попередили заздалегідь про наш приїзд, тож нічого й не готово.

— Проженіть звідси всіх, хто лишився. Скажіть їм, що за кілька днів я поїду й вони зможуть повернутись. І ще — знайдіть щось у пагорбах, якийсь куц чи скелю, і відішліть туди дружинників — нехай охороняють. Мені вони тут ні до чого.

— Гарзд. Але їх тут однаково зараз немає. Ми самі.

Він облизнув губи й додав:

— Ми маємо поговорити про вчорашній напад Родена.

Я визирнув у віконце карети, але нічого підозрілого не помітив.

— Гарзд, кажіть.

Мотт нахилився вперед і зціпив руки в замок, перш ніж мовити:

— Вчора ви сказали, що перед вами стоїть вибір між неприйнятним і неможливим. То що ви обрали?

Я не мав що йому відповісти, тож лише знизав плечима:

— Що ж, як я й казав, неприйнятне... прийняти не можна.

— Тоді неможливе означає, що ви плануєте щось, пов'язане з піратами.

— Не просіть мене зараз про це говорити.

— Тоді ви попросіть мене!

Я ніколи не бачив в очах Мотта стільки занепокоєння. Він пояснив:

— Яроне, вам треба лише попросити — і я піду за вами хоч у лігво диявола.

За мить він додав:

— Або до піратів.

— Я це знаю, — стиха відповів я.

— Я чую страх у вашому голосі. Дозвольте допомогти вам.

Я дійсно боявся й хотів поговорити про це. Та я також не міг дозволити Моттові змусити мене передумати. Якби я надав йому більше часу на балачки, він зрештою таки мене переконав би.

Тому я сказав лише:

— Якщо хочете допомогти, позбудьтеся дружинників.

Мотт зітхнув, узявся за дверну ручку й вийшов із карети. Коли він пішов, я теж вибрався назовні й попростував до заднього двору маєтку Коннера. Так дивно було бути тут, у Фартенвуді, який анітрохи не змінився, тоді як моє життя вчергове стало догори дригом.

— Ми вас шукали.

Я обернувся, а Тобаяс уже схилився у поклони.

— Та припини, — пробурчав я.

Він випростався та ніяково всміхнувся, дивлячись ближче до мене. Ми стояли поруч, обличчям до заднього фасаду Фартенвуду. Просто перед нами була кімната Коннера. Може, мені запропонують її зайняти, адже це найкращі покої в маєтку. Та мене однаково вночі тут не буде. А навіть якби я й ночував у будинку, то за жодних обставин не спав би в тій кімнаті.

— Я чув, що Грегор хоче замінити вас намісником, — промовив Тобаяс.

— Такий у нього план.

Він тупнув ногою.

— Ви ж ніколи не хотіли бути королем. То, можливо, це й на краще.

— Справді? Може, мені ще й відсвяткувати?

Він перепросив, і коли ми вдвох ішли до будинку, я сказав:

— Либонь, варто призначити моїм намісником тебе.

Тобаяс усміхнувся:

— Оце вже ні! Та я хотів би колись стати лікарем. Або вчителем.
Гадаю, з мене вийшов би непоганий учитель.

— Так і є.

— Та проблема в тому, що в замку немає дітей, нема кого вчити.
Може, колись ви з Амариндою...

— Я б на це не сподівався, — байдужо відповів я.

— Вона досі вас ненавидить?

— Я не знаю, якої вона про мене думки. Я не знаю її думок
узагалі.

— А ви розмовляли з нею?

— Ну хоч ти не починай, — звів я очі догори.

— Даруйте, — перепросив Тобаяс, а тоді запитав: — Яроне, чому
ми тут? Це якось пов'язано з учорашніми книжками про піратів?

На маючи змоги обдумати відповідь, я сказав лише:

— Так, Тобаясе. З ними пов'язано все.

• ДЕСЯТЬ •

Опинившись усередині маєтку Фартенвуд, я всіляко намагався уникати Мотта й Тобаяса. У мене не було теми для справжньої бесіди, а лінивим теревенням заважав рій думок у голові.

Не вигадавши собі кращого заняття, я вештався залами й неминуче опинився на нижньому поверсі, в підземеллях Коннера. Мені не зовсім було зрозуміло, чому я відчував, що зобов'язаний знову спуститися в цей підвал. Можливо, тому, що тепер я стояв там як вільна людина, яка будь-якої миті може розвернутись і піти.

— Не думав, що вам захочеться повернутися сюди.

Я обернувся й побачив Мотта — той саме спускався сходами. Він встав поруч зі мною й склав руки на грудях.

— Я також не думав, — відповів я.

— У цій кімнаті ви перетягнули мене на свій бік, я добре це пам'ятаю. Вся моя віра в Коннера зникла саме тут.

— Як ви взагалі могли працювати на нього, Мотте?

— Я не знав, що буває інакше. І присягаюся, що й гадки не мав про його найгірші злодіяння.

— Він ніколи не говорив про свої плани?

Мотт замислився, а потім промовив:

— За тиждень до вбивства вашої родини Коннер зронив, що ваш батько став із підозрою ставитися до регентів і вимагав, аби тих обшукували щоразу, коли вони входять у замок. Я тоді не звернув на це уваги, але тепер, озираючись на ті часи, впевнений, що це ускладнило Коннерів план. Якби я тоді знав, то зупинив би його.

Я кивнув і копнув землю ногою.

Мотт вагався якусь мить, а потім спитав:

— Яроне, чи зможете ви пробачити мені те, що тут сталося?

— Ви відшмагали Сейджа, а не Ярона.

Він похитав головою, не розуміючи, тож я пояснив:

— Ви хочете зараз прощення, тому що я — Ярон, і тому що я — король? Чи просили б ви у мене вибачення, якби я був лише Сейджем?

Тепер Мотт зрозумів. Він відвернувся від мене і став розстібати гудзики.

— Ви пам'ятаєте той випадок, коли Тобаяс порізав вам спину? Ви сказали мені, що та рана від розбитого віконного скла.

З мого боку то була абсолютна брехня, про яку я досі жалкую. Але це був єдиний спосіб примусити Тобаяса спуститися з небес на землю й полишити спроби стати принцом.

— Вас за це позбавили їжі на цілий день, а Тобаяса взагалі ніяк не покарали, — продовжив Мотт. — Коли Коннер дізнався, що я намагався це від нього приховати, то нагородив мене ось цим.

Мотт стягнув зі спини сорочку, й оголився шрам від батога — не такий глибокий, яким він сам колись прикрасив мене, але достатньо помітний, щоб розуміти силу, з якою він там влучив. Мені боляче було дивитись. Показавши шрам, Мотт знову натягнув сорочку. Не обертаючись він промовив:

— Я отримав це за Сейджа, а не за Ярона.

Він пішов раніше, ніж я зміг вимовити бодай щось, якщо взагалі існували доречні для такого моменту слова.

Я вдруге побачив його за вечерею в малій їдальні Коннера. Тобаяс розмовляв із кухарем, обговорював останні подробиці вечері, тож ми з Моттом були самі. Коли я зайшов, він підвівся. Тепер ми стояли в різних кутах і нам обом було незручно дивитись один одному в очі.

Помовчавши трохи, я вирік:

— Я сьогодні живий лише завдяки своїм неправильним учинкам. Мої злочини рятували мене, та я ніколи не бажав, щоб вони зашкодили вам.

Коли Мотт глянув на мене, в його очах я побачив сум.

— Яроне...

— Ви більше ніколи не проситимете в мене вибачення за те, що сталося в підземеллі.

Наступні слова я промовив із болем:

— І дозволите мені попросити вибачення у вас.

— Це не обов'язково.

— Можливо, поки що ні, — глипнув я на нього. — Але колись настане час.

— Я знаю, що у вас на душі важкі турботи, — промовив Мотт. — Але ж ми друзі. Ви можете розповісти мені все.

Я похитав головою:

— Ні, Мотте. Не все. І саме тому, що ми друзі.

На цих словах увійшов Тобаяс, несучи тацю з трьома тарілками гуляшу. Якщо він і відчув якусь атмосферу незручності, то не показав виду.

— Хліба немає, бо кухареві забракло часу спекти, — промовив він і поставив переді мною найбільшу тарілку.

— Цього вистачить, — сказав я. — Сідайте обоє. Повечеряймо як друзі, а решта не має значення.

Втім, якийсь час ми провели в незручному мовчанні, допоки Тобаяс не спитав:

— Учорашня поява Родена була для вас сюрпризом?

— Від таких сюрпризів серце стає, — відповів я. — Якщо ми ще раз побачимося, я хочу, щоб це сталося на моїх умовах, а не на Роденових.

Тобаяс кивнув:

— Треба було вбити його у вечір коронації, коли ви билися в тунелях. Чому ви дали йому піти?

Прожувавши черговий кусень, я відповів:

— До вчора я не підозрював, що він здатен мені зашкодити. Гадаю, настали інші часи.

— Єдине, чого бажає Роден, — це щось значити, бути важливим, — зауважив Тобаяс. — Якщо заради цього доведеться зашкодити вам, він це зробить. Можливо, Ґреґор має рацію — вам варто сховатися.

— Вважаєш, я б допустив таке боягузтво? — зиркнув я на нього.

— Та годі вже! — роздратований Мотт швиргнув ложку на стіл. — Якщо ви наполягаєте, щоб ми не кланялись вашій королівській величності, тоді я ставитимусь до вас як до впертого хлопчиська, яким ви і є. Навіщо ми тут? Я вимагаю відповіді.

— А то що? — вишкірився я й склав руки на грудях. — У бою на мечях я можу вас перемогти, і ми обоє знаємо, що станеться, якщо ви зачините мене в моїй кімнаті.

— О ні, я не мав на думці нічого аж такого вигадливого, — Мотт теж склав руки на грудях. — Я просто вирішу, що ви мені більше не подобаєтесь.

Я вишкірився ще ширше:

— Це серйозна погроза.

— А буде ще гірше. Я звертатимусь до вас лише за титулом, зводитиму очі догори, коли ви мені щось наказуватимете, і ніколи більше не переводитиму образу на жарт.

— Що ж, таке нам точно не годиться.

Я не міг втриматися від сміху, та й сам Мотт усміхнувся. Я переводив очі з нього на Тобаяса.

— Якщо ми плануємо обговорити реальний стан речей, мені треба чогось випити. Я бачив у коморі пів пляшки сидру. Не велике щастя, але вже що є. Принесеш?

Тобаяс схопився на ноги й вибіг із їдальні.

Я повернувся до Мотта:

— Ану ж вам не сподобаються мої слова?

— Мені й без того зрідка подобаються ваші слова. Тож я очікую найгіршого.

— Обіцяю вас не розчарувати.

Мотт завовтузився на стільці, а я майже не рухався, поки ми чекали на повернення Тобаяса. Той нагодився за кілька хвилин — із пляшкою сидру та трьома келихами. Я забрав їх у нього й сам розлив питво.

— У вашому келиху має бути найбільше, — зауважив Мотт, коли я передав йому фужер.

Я похитав головою, наполягаючи, щоб він усе ж таки взяв напій.

— Мені вже відомо те, що я планую розповісти. А вам, повірте, захочеться добряче випити, щоб утопити свою злість.

Мотт насупився, але підніс келих на мою честь. Разом із Тобаясом вони випили за моє здоров'я та довголіття. Здоров'я мене ніколи особливо не хвилювало, але я сподівався, що демони почують ту частину, де про довголіття, й таки подарують мені його.

Я мовчав, допоки Мотт не став відкашлюватись, натякаючи, що час мені вже говорити. Я глипнув на нього й промовив:

— Якщо за дев'ять днів я не віддам себе в руки піратам, вони нападуть на Картію. Вони битимуться або до моєї, або до своєї смерті.

— Війна, — пробурмотів Тобаяс.

— Регенти дали зрозуміти, що не підтримають війну, — нагадав я і, повільно вдихнувши, продовжив: — Вони вважають, що

найкращий спосіб уникнути кровопролиття — це віддати мене піратам. Саме тому ми тут, а не там, де вказали регенти.

— Їхнє бажання поставити намісника зовсім не означає, що вони хочуть вашої смерті, — зауважив Мотт.

— Може, й так. Скажімо, ви маєте рацію й намісника вже обрали. Чи ви обоє дійсно вважаєте, що це виведе мене з небезпеки? Мене відправлять за шкільну парту, звідки я спостерігатиму, як ці бовдури волатимуть, що все добре, поки наша армія гинутиме.

— Тоді знайдіть спосіб завадити їм призначити намісника, — сказав Тобаяс.

— Поки я неповнолітній, зупинити голосування мені не вдасться, — знизав я плечима. — Я вже однаково програв.

Мотт сидів зі щільно зсунутими бровами й тримав келих так міцно, що, здавалось, от-от його розкришить.

— І ви маєте якийсь план, як з усім цим упоратися? — спитав він.

Я нахилився вперед із наміром розповісти все безпосередньо, але останньої миті моя рішучість схיбила, і я опустив очі. Повагавшись хвильку, я сказав:

— Я сам піду до піратів. Ви вдвох повернетесь до замку без мене.

Запала довга тиша — цю новину треба було перетравити. Першим заговорив Мотт — на диво, дуже спокійним тоном:

— Я не вірю, що ви маєте намір так легко здатися.

— Я не здаватимусь. Я приєднаюсь до них.

— Що? — вирячив очі Мотт. — Яроне, ні. Будь ласка, скажіть, що ви не настільки дурний.

Мені ніколи не вдавалося правдоподібно заперечити таку свою рису, як дурість, та я таки трохи підбадьорився. І грюкнувши кулаком по столу, проголосив:

— У мене немає вибору. Будь-які інші варіанти означають або мою смерть, або руйнування моєї країни. Це все, що мені лишається.

— Отже, ваш план — це припертися в їхній табір? Допомогти їм убити вас швидше?

— Ану ж мені вдасться здобути їхню прихильність? Привернути їх на мій бік. У такому разі, якщо Авенія нападе...

Це все, що я встиг сказати, перш ніж Тобаяс зневажливо форкнув щодо моєї ідеї, а Мотт кинув такий погляд, ніби в мене вавка в голові.

— То як ви плануєте повернути ворогів у союзники?

— Не знаю! Але цей план однаково кращий, ніж альтернатива.

— Що за альтернатива?

Я роздратовано пирхнув:

— Пірата, якого Коннер найняв чотири роки тому, щоб мене вбити, звати Девлін. Він також дав Коннерові отруту, якою той убив мою сім'ю. І саме він стоїть за вчорашнім нападом у саду. Якщо мені не вдасться здобути його прихильність, доведеться усувати загрозу в інший спосіб.

Відчуваючи, як калатає серце, я додав:

— Доведеться його вбити.

Ці слова зависли на якийсь час у повітрі, й тут Мотт спитав:

— І ви плануєте повернути все це самотужки?

Я кивнув.

Мотт відсунув стілець, підвівся й одразу почав роздратовано крокувати кімнатою.

— Ніхто не повертається від піратів, — пробурчав він. — Ніколи.

— Я повернувся. Чотири роки тому.

Мотт зупинився просто навпроти мене.

— Ні, ви втекли з корабля ще до того, як там з'явилися пірати. Вам пощастило — не більше й не менше.

Тобаяс спробував вивести мене на шлях раціональності:

— Ану ж вони вас упізнають?

— Роден і чоловік, що напав на мене разом із ним, будуть у морі. Інші ж знають мене на ім'я, а не в обличчя.

— Ви не можете так учинити, — похитав головою Мотт. — Я цього не дозволю.

Ці слова ще більше мене розізлили, тож я крикнув:

— Я не очікую ані вашого дозволу, ані вашого схвалення, Мотте! Ви просили мене розповісти правду про мої плани — ось я розповів.

— Ваші плани вас уб'ють!

— Мене вб'ють, якщо сидітиму склавши руки! Залишатися в замку і вдавати, що все гаразд, — те саме, що самотужки собі вкоротити віку!

Обличчя Мотта набуло полум'яно-червоного відтінку. На його місці я б жбурнув себе об стіну, щоб дати трохи отямитися. Але в нього такої змоги не було: зробивши глибокий вдих, він знову опустився на стілець і зціпив руки.

— Отже, ви ухвалили рішення? — спитав він.

— Ухвалив.

— Тоді ось вам моє рішення.

Мотт втупився мені просто в очі й повільно заговорив, чітко вимовляючи кожне слово, щоб я нічого не пропустив:

— Я не дозволю вам поїхати самому.

Мої пальці стиснулись у кулаки.

— Я король, такий мій наказ.

— Даруйте, але цей королівський наказ — найбільш нерозважливе рішення, що я коли-небудь від вас чув, а, як ми обоє знаємо, позмагатися є з чим. Якщо хочете завадити мені притягти вас назад до Дрилліяда, доведеться мене вбити.

— Таке не годиться, — відповів я. — Хто ж тоді подбає про Тобаясове безпечне повернення? Він і дороги не перейде, не наразившись на небезпеку.

— Це неправда! — озвався Тобаяс.

Мотт пропустив його репліку повз вуха, бо не зводив очей з мене.

— Яроне, дослухайтесь до здорового глузду. Ви — мій король, але не чекайте від мене схвалення такого несосвітеного плану.

Я відповів йому розжареним поглядом:

— Мабуть, ви теж хочете, щоб замість мене правив намісник, а короні потрібна була нянька.

— Можливо, так дійсно буде краще.

Мотт голосно зітхнув, ніби це могло змусити мене передумати. Хоча несправедливо було б поїхати від них без попередження, я вже жалкував про цю розмову: якби не вона, ми б зараз насолоджувались приємним вечором.

Не отримавши від мене відповіді, Мотт поклав долоню на мою руку. Я підвів на нього очі, а він промовив:

— Якщо ви повинні їхати, то вигадайте спосіб узяти мене із собою, бо я вас самого не відпущу. Хай там який нерозважливий план зріє у вашій божевільній монаршій голові, я маю бути до нього долучений.

Я відсахнувся й махнув другою рукою, перевернувши пляшку із сидром. Мотт відскочив, аби вберегтися від бризок, бо сидр одразу ж розтікся по підлозі.

Я вилаявся, а потім встав і почухав голову.

— Дайте мені часу до ранку, Мотте. Зараз у мене божевільний монарший головний біль, тому я надто втомлений, щоб змінювати план.

Мотт кивнув і побажав мені на добраніч, боячись, що я передумаю. Воно й дарма, бо я зовсім не мав наміру змінювати бодай щось у своєму плані. У мене дійсно страшенно боліла голова, та й узагалі, я був повністю виснажений. Однак неважливо, чи доведеться мені чекати цілу ніч, а чи цілий місяць — я однаково поїду сам.

• ОДИНАДЦЯТЬ •

Тобаяс міцно спав і не чув, як я вночі зайшов до його кімнати. Я налив хлопцеві не дуже багато сидру, та йому однаково дісталась порція сонного порошку, який я знайшов у кабінеті Коннера.

Коли я смикнув Тобаяса за руку, він розплющив очі й схарапуджено прокинувся. Я притиснув палець до губ, попереджуючи хлопця не здіймати галасу. Втім, він занадто голосно прошепотів:

— Яроне? Що відбувається?

— Я говоритиму, а ти слухатимеш. Згода?

Він напружено кивнув. Я сів на стілець біля столу, а Тобаяс викотився з ліжка. Я міг присягнути, що чув, як б'ється його серце. Чи то було моє?

Попри нашу домовленість, Тобаяс заговорив першим:

— Ви маєте намір їхати, чи не так? Ви ж сказали Моттові, що передумали!

— Ні, я сказав Моттові, що надто втомлений, аби змінювати плани, — виправив я його. — Це велика різниця.

— Але ж Мотт має рацію. Ніхто не повертається від піратів живим. Можливо, вам вдасться вбити Девліна, але як ви втечете від решти?

Почувши це запитання, я з удаваним жахом відсахнувся. У мене не було на нього відповіді. Я лише знав, що в Картії маю не більше шансів на успіх. А за моїм планом я принаймні зустрінусь із піратами на власних умовах.

— Просто заждіть кілька днів і все обміркуйте, — попросив Тобаяс.

— У мене немає кількох днів. Якщо я не зможу все владнати до того, як регенти оберуть намісника, далі можна й не старатися.

— Але часу зовсім мало!

— Тоді припини його марнувати й послухай. Маю до тебе прохання.

— Яке?

Я зняв із пальця королівський перстень і поклав на стіл. Після коронації я жодного разу не знімав його і тепер із подивом помітив, що рука без нього відчувається інакше.

— Я не хочу, щоб регенти вважали, ніби я десь ховаюсь, — тоді їм значно легше буде голосувати проти мене. Ви з Моттом маєте вранці повернутися у Дрилліяд.

Я кивнув на стос свого одягу, що лежав на скрині.

— Ти повернешся так, ніби ти — це я. Ми досить схожі, тож у моїй кареті та із цим перснем ти без труднощів проїдеш головні ворота. Головне, щоб ви повернулися вночі, — тоді потрапите до моїх покоїв під прикриттям темряви. Мотт допоможе тобі уникнути зайвих поглядів. Нехай вигідає щось — буцімто король захворів або відчуває сором і не хоче нікого бачити. Скажи всім, хто питатиме, що король воліє переховуватись від піратів у власній затишній кімнаті.

— Яроне, ні, — прошепотів Тобаяс, хитаючи головою.

Я продовжував так, наче він нічого й не казав:

— На воротах тобі можуть поставити запитання. Спитають пароль — так вартовий перевірить, чи ти дійсно Ярон. Сьогодні вранці я сам змінив цей пароль. Запитання буде таке: «Що король хоче на вечерю?». А відповідь: «Ви самі знаєте, чого хоче король, і це зовсім не про вечерю».

Тобаяс не зміг втриматися від усмішки:

— То чого ж хоче король?

— Він хоче, щоб ти не перебивав та уважно слухав. У кишені мого одягу є лист до Амаринди. Віддай його їй і дай відповіді на запитання, якщо вони в неї будуть і якщо зможеш відповісти. Вона розсердиться, та все ж таки, гадаю, допоможе тобі з твоїм маскуванням.

— Розсердиться? — перепитав Тобаяс. — Та вона буде розлючена, і це тільки за умови, якщо повірить мені. Ану ж вона звинуватить мене у спробі захопити королівство?

— Лист усе їй пояснить, — сказав я. — Амаринда цілком у змозі ухвалити всі необхідні рішення, тому тобі залишається лише

перебувати в моїх покоях. Коли я став королем, то багато часу проводив наодинці, тож така поведінка не породить запитань.

— Це тому ви...

Я зітхнув:

— Не намагайся зрозуміти мене, Тобаясе. Я й сам себе не розумію. Як гадаєш, що сталося з нашою старою одежиною з тих часів, коли ми востаннє були у Фартенвуді?

Я й без нього знав відповідь. Щось гарніше розкрали слуги, які залишились у маєтку. Та моє старе лахміття, в якому я потрапив сюди як Сейдж, і досі зберігалось у ящику старої шафи. Воно нікому не було потрібне.

Я стягнув із себе королівські шати й кинув їх на скриню, а натомість нап'яв одежину Сейджа: штани, що були мені задовгі, коли я носив їх тоді, а зараз були вже закороткі; сорочку, яку зашила одна з Коннерових служниць, та однаково в тканині зяли кілька дірок; і чоботи, в яких мені було так само зручно, а все тому, що я поцупив їх незадовго до того, як Коннер забрав мене із сиротинця. На правому чоботі була дірка, але це завдавало клопоту лише в дощ.

Я відчував, ніби все, що стосувалося Сейджа, повернулось до мене відразу ж, як я надів його шмаття. Інстинкт обдурювати, коли є змога, та брехати, коли треба. Відчуття, що попри всі зусилля я так і залишусь клоачним пацюком.

— Я не можу, Яроне. Це погана ідея, — подав голос Тобаяс, коли я завершив перевдягання.

— Якщо схибиш, у мене нічого не вийде. Тобаясе, ти повинен це зробити. Мотт захоче піти за мною, але тобі треба буде його стримати. Подавшись за мною, він лише викриє мене, і тоді я дійсно буду в небезпеці.

Тобаяс повільно кивнув:

— Якщо після вашого від'їзду я не побіжу до Мотта і не розповім йому все, він мене вб'є. У буквальному сенсі.

— Цьому можна завадити, але спосіб тобі не сподобається, — всміхнувся я й смикнув простирадло з Тобаясового ліжка. Я розірвав тканину навпіл і наказав йому завести руки за спину.

— Доведеться затягнути міцно. Інакше Мотт не повірить.

— Нічого, — одказав Тобаяс, випростуючи руки. — Дивно, що я маю вам за це дякувати.

Я прив'язав його до ліжка й встромив у рота кляп — не дуже щільно, щоб йому було зручно дихати.

— Не підведи, — сказав я Тобаясові, зав'язавши останній вузол. — Ще побачимось.

За кілька хвилин я вислизнув із Фартенвуду і взяв у стайні Містика, одного з найпрудкіших коней. Окрім білої зірки на чолі, він був чорний, наче дьоготь, і більш прихильний до вершника, ніж будь-який інший кінь, на якому я їздив. До того ж Містик був добре доглянутий, тому кожний, хто побачить мене на ньому, зрозуміє, що я його вкрав, — і це, як подумати, не така вже й брехня. Осідлавши коня, я сів верхи, й уже за кілька хвилин Фартенвуд лишився далеко позаду.

Принаймні до ранку я був вільний.

• ДВАНАДЦЯТЬ •

Самотня поїздка верхи картійськими просторами нагадувала виринання з-під води. Що не вдих я почувався живішим, адже всотував кожну секунду свободи. Прохолодний вітер пестив моє обличчя й вітав мене з кожною зміною навколишнього пейзажу. Картія була прекрасна навіть уночі. Могутні дерева вивищувалися над звивистими річками й потічками, завдяки яким наші луки зеленіють, а ферми плодять. Не дивно, що країни, які з нами межують, задивляються на Картію голодними очима.

Та попри відчуття щастя, ця поїздка аж ніяк не була розвагою. Хоча повний місяць освітлював мій шлях, однаково треба було ретельно вдивлятися у дорогу. Я не міг дозволити Містиківі постраждати через дорожні нерівності. Також існувала небезпека нападу грабіжників, які могли ховатись у засідках у лісистій місцевості. Втім, ніхто не чекає на подорожнього так пізно — це й давало мені перевагу. Хоча сам я теж не знав, де й коли можна на них наскочити. Я не боявся, але, звичайно, остерігався. Затримка була мені зовсім ні до чого.

Тож я щосили понукав Містика. Лише чотири години — і вранішня заграва розповзеться горизонтом. Нічний покров був мені потрібен, щоб непоміченим перетнути кордон з Авенією. У мене були всі шанси вкластися в цей час. Містик — прудкий і витривалий кінь, а я подорожую без нічого. У мене є лише меч, прип'ятий збоку, ніж на поясі та торбинка з такою-сякою їжею й жменею гарлінів, яку я прихопив із замкової скарбниці.

У небі поступово змінювались зірки, а я від'їжджав щораз далі від Фартенвуду. Цікаво, як довго спатиме Мотт. Мабуть, до пізнього ранку. Він відчує дію сонного порошку й одразу здогадається, що його обкрутили навколо пальця. Відтоді як я став королем, ніхто не наважувався при мені лаятися, але він, без сумніву, завтра пригадає всі знані йому лайки, коли побачить, що моя кімната порожня. Тоді знайде

Тобаяса, і я сподівався, що тому вдасться переконати Мотта зробити так, як я наказав. Ні, це була навіть не надія. Мені було *конче потрібно*, щоб Тобаяс переконав Мотта мене послухатися.

До кордону лишалося менше ніж година їзди, коли я почув перші неспокійні звуки. Несамовиті чоловічі голоси й жіночий вереск. Безладний рух коней. Блимання смолоскипа вдалині. Я витяг меч і направив Містика туди.

Вереск різко змовк, і всі голоси на секунду стихли, аж тут хтось із чоловіків вигукнув:

— Там іще один!

Я вже підібрався досить близько, щоб оцінити обстановку. Там було кілька чоловіків, усі вони розмовляли авенійською говіркою й були озброєні. Один із них помітив, що я наближаюсь, і відірвався від решти, щоб мене атакувати. Я легко відбив його меч своїм, а потім рубанув по руці. Він із криком щез у темряві.

Інші чоловіки, очевидно, ніяк не могли вирішити, що їм робити, — можливо, через подив, що їх наздогнали, або через те, що я так швидко розправився з першим. Утім, для мене жодного сумніву не було. Я наскочив на ще одного з їхньої зграї й уразив у саму спину.

Це спричинило ще більший безлад серед вершників, а проте в одному вони були згодні: після того, що я вчинив, мені не можна дати втекти. За їхнім безглуздим розрахунком тепер я мав мріяти лише про втечу. Вони оточили мене колом, і це мало б змусити мене відступити в густий чагарник. Натомість я поскакав уперед, цілячи в чоловіка, що тримав смолоскип, бо в нього була лише одна вільна рука, щоб битися. Його обличчям тягнувся нерівний шрам, і коли я під'їхав ближче, той виявився ще потворнішим. Чоловік ударив мене, але я проігнорував подряпину на животі й повернув Містика до нього. Я повалив свій меч проти його клинка, і той разом зі смолоскипом упав у багнюку. Я вдарив чоловіка ще раз, не впевнений, куди саме, але рана виявилась глибокою. Інший вершник наблизився до мене збоку й спробував протаранити Містика своїм конем, але Містик був набагато сильнішою твариною, тож той кінь завалився набік. Я розвернувся й поранив чоловіка в ногу, і той, заверещавши, відступив від мене назирком за своїми супутниками, які тікали в темряву.

Позаду мене хруснула гілка, і я обернувся, тримаючи меч наготові. Повітря знову наповнила тиша, але я точно був тут не сам.

Я спішився й повів Містика за повід до чагарнику. Тоді швидким рухом кинув повід і занурив руку в куц із наміром витягнути того, хто там переховувався, на лезо мого меча.

— Будь ласка, не кривдьте мене!

Я здивовано відступив. То була дитина — дівчинка щонайстарше шести-семи років. Зростом вона ледь діставала мені до грудей, а її довге світле волосся спадало за спину. Вона стояла босоніж, одягнена у просту бавовняну сорочку: складалося враження, що її висмикнули з ліжка заради втечі.

Я одразу ж опустив меч і нахилився до неї:

— Усе гаразд, ти тепер у безпеці. Але що ти тут робиш?

У цій темряві складно було сказати напевне, але я начебто не побачив на ній жодних ран.

— З тобою все гаразд?

Вона взяла мене за руку й відвела трохи далі, до високого ясеня. Під ним лежала жінка — очевидно, мама дівчинки. Вона дихала часто й через силу, тож я зрозумів, що її поранено. Мабуть, саме її крик змусив мене повернути сюди.

Я опустився біля неї навколішки й помацав живіт, шукаючи можливу рану. Відчувши мою присутність, жінка розплющила очі й торкнулась моєї руки.

— Не турбуйтеся, — прошепотіла вона. — Мені вже не допомогти.

Вона розмовляла з картійським акцентом. Це була одна з моїх підданих.

— Хто це зробив? — спитав я.

Вона заплющила очі й пролежала так якийсь час — я вже вирішив, що не дочекаюся відповіді. Але потім вона розплющила очі й пробурмотіла:

— Не можна бути місцевим і не знати, що тут відбувається.

— Я не місцевий.

Вона кивнула й пояснила:

— Авенійські грабіжники. Вони переходять кордон уночі, щоб украсти нашу худобу або вигнати нас із домівок.

Я похитав головою:

— Чому про це не знають у Дрилліяді? Король...

— Екберт мертвий. Невже ви не чули? До того ж він давно знав, що тут відбувається.

Вона вигнула спину й захрипіла. Я підсунув руку їй під поперек, щоб підтримати, і відчув тепло від крові. Тої було дуже багато. Надто багато, аби жінка могла вижити. Її дихання ставало більш утрудненим.

— Мій чоловік... вони його вбили. Ніла... відвезіть її до дідуся... в Лібет.

Ніла поклала долоню мені на плече. Лібет розташовувався на північ звідти, їхати до нього щонайменше кілька годин. До того ж я планував триматися якнайдалі від міст — надто великі шанси, що мене міг хтось упізнати або що я залишив би по собі якийсь слід, що його потім зміг би використати Мотт, якщо таки вирішив іти назирком за мною.

Мати Ніли знову спробувала підвестись, спираючись на мою руку.

— Будь ласка, — прошепотіла вона.

— Я відвезу її туди, обіцяю.

Навіть якщо це означає повернути назад. Мої слова наче відпустили жінку — вона нарешті розслабилась, заплющила очі й тихо відійшла.

Ніла стала поруч зі мною навколішки й торкнулась маминого плеча.

— Вона померла?

Я кивнув і відчув, як усередині закипає нова лють. Чи знав мій батько, що тут відбувається? Чи знали Кервін і Ґреґор? Чому ніхто мені про це не доповів?

— Мій кінь стоїть біля бузкового куща, — сказав я дівчинці. — Сходи туди й наламай скільки зможеш бузку для мами.

Ніла без жодних емоцій підвелась і пішла туди, де стояв Містик, а я став руками й ножем вгризатися в сиру весняну землю, щоб викопати жінці могилу. На поховання пішла понад година. Поклавши квіти на могилу, я посадив Нілу на Містика позаду себе й помчав у Лібет.

Коли ми під'їхали до околиць міста, люди вже прокинулись і стали до праці в полях. Лібет був дуже спокійним місцем — його від Авенії захищала болотиста місцевість, на яку жодна країна не заявляла ніяких прав. Я ніколи не був у цьому краю раніше, але місто мені сподобалося.

Ніла не знала, де живе її дідусь. Вона пам'ятала лише, що в нього велика ферма і люди платять йому за городину. Почувши це, я застогнав уголос. Це означало, що він, мабуть, шляхтич. Один із тих нікчемних снобів, яких я терпіти не міг.

Цікаво, чи був він присутній на похованні моєї родини. Якщо так, може, він і досі в Дрилліяді. Я не знав, чи добре це, а чи ні. Бо якщо він уже повернувся до Лібета, то гарантовано мене впізнає. Але якщо він і досі в Дрилліяді, що я робитиму з Нілою?

За кілька годин Ніла нарешті почала куняти, тож я пересадив її перед собою й притримував руками. А коли ми виїхали на невеличку центральну площу, вона сіла рівно й потерла оченята.

— Я пам'ятаю це місце, — пробубоніла вона.

— Ти знаєш, де живе твій дідусь?

— Ні.

Ми зупинились біля ятки, де якась жінка торгувала м'ясними наїдками. Я скопив око на смаженину й не зміг придушити спогади про той раз, коли поцупив кусень такої, а мене ледь не прибив м'ясник. То була не найкраща моя ідея. На жаль, і не найгірша.

— Я шукаю дідуса цієї дівчинки, — звернувся я до жінки. — Гадаю, він...

— Ніла?

Жінка вискочила з ятки й простягнула руки до дівчинки, а та впала в її обійми.

— Що ти тут робиш?

Потім вона оглянула мене — брудного, вкритого засохлою кров'ю — і спитала, зіщуливши очі:

— Що сталося?

— Ви знаєте її дідуса? — перепитав я.

Жінка кивнула й вказала рукою на будинок, що височів на пагорбі з іншого краю міста.

— Її дід — господар Рулон Гарлоу.

Я спішився й простягнув жінці руку, запрошуючи поїхати верхи разом із Нілою.

— Ви відведете мене туди?

Хтось — я не помітив, хто саме, — зайняв місце жінки в ятці. Тоді з моєю допомогою вона підняла Нілу й посадила в сідло, а сама вмостилась позаду неї.

Дорогою я спробував витягти з жінки якусь інформацію, але та шикнула на мене й зосередилась на Нілі. Тож я слухав оповідь дівчинки про те, що сталося з її рідними. З того, що вона розповіла жінці, я зрозумів, що кілька молодих сімей поїхали з Лібета в сільську місцевість, аби спробувати побудувати власні ферми якнайдалі від шляхти, що може накласти на господарство податки. Коли ферми стали давати прибуток, почалися набіги авенійців. Спочатку це були просто крадіжки — зерна або худоби. Коли фермери почали оборонятись, набіги стали жорстокішими. Взимку все наче вгомонилось, але коли зійшов сніг, набіги поновились. Ніла бачила, як її батька розстріляли з луків, тож мати підхопила дівчинку й утекла. Її матір поранили мечем перед тим, як я нагодився. Здається, як для дитини Ніла бачила занадто багато смертей.

— Як гадаєте, король Екберт знав про набіги?

Жінка форкнула:

— Та що той король узагалі знав? Господареві Гарлоу відмовили в королівській аудієнції, але він зміг поговорити з одним із регентів.

— З ким?

— А чи не байдуже? Господареві сказали, що нам потрібно зберігати мир з Авенією, а фермерам доведеться переселитися вглиб країни.

Я похитав головою, сподіваючись, що батько ніколи не чув про те, що тут відбувалося. Бо якщо він знав і нічого не вдіяв... Що ж, про це я думати не хотів. Що більше я дізнавався про правління батька, то більше розумів, що зовсім його не знав.

• ТРИНАДЦЯТЬ •

Маєток Гарлоу не міг зрівнятися із Фартенвудом, але на тлі котеджів, які ми бачили на шляху до нього, здавався дуже величним. Це була квадратна будівля на п'ятнадцять чи двадцять кімнат, солідна й показна. Масивні сходи вели до широкого ганку й потемнілих дверей. Я дивився на них, і мене розривало між відчайдушним бажанням спитати Гарлоу, чи мій батько знав про авенійських розбійників, та усвідомленням, що зараз мені треба надолужувати шлях до Авенії. Я обрав друге.

Жінка відмовилася від моєї допомоги, тож коли вона спішилася, я простягнув руки, щоб упіймати Нілу. Але жінка відштовхнула мене.

— Я сама можу впоратися з дитиною, — процідила вона.

Я відступив, а жінка додала:

— Не ображайтеся, ви так багато зробили, але ви однаково не той, хто...

— Мою онуку понесе Джосс, — промовив за мою спиною чоловічий голос.

Вочевидь Гарлоу. Він був одного зросту з Моттом, років мав десь за п'ятдесят, але з міцною статурою, наче в молодика. У великій кучмі виднілося більше сивини, ніж темного волосся, а в кутиках очей залягли довгі промінчики зморщок. З ним був і слуга Джосс, який ступив уперед і зняв Нілу з коня. Гарлоу ніжно провів рукою по її брудному чолу, і я вперше побачив, як щоками дівчинки побігли сльози. Тоді, після кивка господаря, Джосс поніс її всередину.

— А тепер ти, — промовив він, розвернувшись до мене.

Я скосив очі, але жінка, яка привела мене сюди, заговорила першою:

— Господарю Гарлоу, як ви вочевидь бачите, цей хлопець...

— ...має втомлений вигляд.

Він поклав міцну руку мені на плече й спитав:

— Можеш сказати, де батьки Ніли?

Я кілька секунд розмірковував над відповіддю, і за моїм ваганням він здогадався. Його очі наповнилися сльозами.

— Зрозуміло. Неможливо описати, наскільки я вдячний за те, що ти привіз Нілу. Ти... Ти...

Він спробував промовити ще щось, але слова застрягали в горлі. Нарешті він запропонував:

— Ходімо зі мною.

Під тиском його руки я інстинктивно вклякнув на місці.

— Усе гаразд, — лагідно промовив він. — Ходімо. Я знаю, що ти голодний.

Поки він цього не озвучив, я й не підозрював, наскільки його слова були правдиві. Раптом мені закортіло величенького такого шматка м'яса. Тож ми зайшли до оселі Гарлоу — вона була оздоблена зі смаком, але не надто пишно. Ми повернули в лівий коридор і пройшли повз невелику кімнату — найімовірніше, то був його кабінет. Господар повів мене далі, у скромну їдальню, де вже чекав слуга з тарілкою хліба та пляшкою молока.

— Ми тут не їмо всяких витребеньок, але ти такий худий, що я сумніваюся, чи ти взагалі їси, — зауважив Гарлоу.

— Знедавна я не надто завзятий їдець.

Але хліб пахнув так добре, що вперше з моменту коронації я відчув голод.

— Даруй, але я тебе залишу — подивлюсь, як там Ніла, — промовив Гарлоу. — Я повернусь раніше, ніж ти доїси.

Дотримавши слова, Гарлоу дійсно повернувся до кімнати, коли я допивав третій кухоль молока. Він усміхнувся — вочевидь його тішило те, що я їм з апетитом, — і сів за стіл навпроти мене. Під його поглядом я згорбився. Не на часі було справляти враження.

Він оглядав мене десь хвилину, а потім заговорив:

— Матіс, батько Ніли, був моїм сином. Упертий хлопчисько, завжди хотів чинити по-своєму, хоч як безглуздо. Я любив його й благав не покидати Лібет.

Він витягнув із жилета золотий годинник — той був уже старий і пошарпаний, та для Гарлоу, безумовно, не мав ціни.

— Коли Матіс два роки тому поїхав, він подарував мені цей годинник. Сказав, що там, куди він їде, сонце над головою підкаже, котра година.

Коли чоловік заговорив, я припинив їсти. На його обличчі було так багато смутку, але водночас можна було побачити й рішучість. Він мав такий самий вигляд, як і я, коли дізнався про смерть своєї родини.

— Мені шкода, що я не зміг урятувати вашого сина, — промовив я. — Я навіть не знав, що тут відбувається.

Він нахилив голову, не сповна розуміючи, про що це я.

— Даруй мою цікавість, але ти вочевидь чужинець у цих краях. Що ти робив там так пізно вночі?

— Просто проїжджав повз.

— Ти авенієць?

— Ні.

— Розбійник?

Я завагався, але він похитав головою:

— Гадаю, таки не розбійник. Звісно, це можна припустити за твоїм одягом, але під нігтями в тебе чисто, волосся підстрижене і, якщо так можна сказати, від тебе не пахне розбійником. Ти недавно мився.

Ще бракувало говорити про мене.

— З Нілою все гаразд?

— Вона в жалобі, але час і турбота допоможуть їй оговтатися.

В його очах забриніли сльози, й він додав:

— Ти врятував їй життя.

Я заходився заперечно хитати головою, але Гарлоу наполіг:

— Це правда. Вона розповіла мені, як усе було. Ти самотужки розправився з усіма розбійниками.

— Супротивники з них були кепські, — одказав я, намагаючись надати обличчю спокійнішого виразу, який не відповідав би моїм справжнім відчуттям.

Як можна почуватись водночас затишно й незручно? Я поклав серветку на стіл і підвівся.

— Дякую за обід, але мені дійсно треба їхати.

— У тебе на сорочці свіжа кров.

Гарлоу підвівся зі стільця й покликав слугу. Потім, не питаючи мене, він підійшов ближче й задрав мою сорочку, оголюючи довгу рану, що тягнулася вздовж живота.

— Тебе поранили в тій бійці?

Я зробив крок назад і смикнув сорочку вниз. Це не дуже допомогло, бо вона була порвана.

— Це лише подряпина.

— Подряпини так не кровлять.

Зайшов слуга, і Гарлоу розпорядився принести бинти й спирт. Я подумки застогнав. Дияволи, де б вони не були, точно знущаються з мене. Ось така відплата за мій добрий вчинок. Знову мені приготовано біль, пекельніший за будь-яке поранення.

— Відведи його до гостьової кімнати й перев'яжи рану. Нехай відпочиває там стільки, скільки схоче. А ми поки що знайдемо йому більш підхожий одяг.

Я намагався протестувати, але марно. Слуги Гарлоу витягли мене з їдальні, а оскільки я був страшенно втомлений, не мав сил на спротив.

Я наполіг на тому, що сам зніму сорочку, аби слуга міг промити рану. Потім ліг на ліжко, щоб ніхто не бачив шрамів на моїй спині. Я б краще взагалі сорочки не знімав, але вона була вся просочена моєю кров'ю та кров'ю Нілової матері, тож, поки ту не виперуть, носити навряд чи вдасться.

Марно намагаючись відволіктися, я затіяв бесіду зі слугою, який обережно промивав теплою водою мою рану.

— Як тобі Рулон Гарлоу як господар? — спитав я.

— Найкращий. Він добрий, щедрий і щирий. Без нього Лібета не існувало б.

— У нього є дружина?

— Вона померла рік тому... сер.

Він ледь не задихнувся від потреби називати мене по-шляхетному.

— У нього є інші діти, крім сина?

— Ні, він утратив іншу дитину багато років тому внаслідок великої трагедії. І даруйте, але ви трохи схожі на його сина Матіса. Той, звісно, був старший, і між вами є різниця, але будь-хто, хто знав Матіса, зауважив би певну подібність.

Можливо, саме тому Гарлоу поставився до мене так добре. Мабуть, я нагадував йому втраченого сина. Я почав був розпитувати далі, але слуга перейшов до промокання рани змоченою в спирті губкою. Я ревів і вигинав спину, а потім пригрозив скалічити його, якщо не припинить. Він прибрав губку й втупився в неї,

розмірковуючи, чи завершити обробляти рану згідно з наказом, а чи обрати власну безпеку.

— Поклади вже цю губку й перев'яжи мене, — сказав я. — Крізь рану на руці всоталася достатня кількість спирту — він сам чудово знайде шлях і до рани на животі.

Слуга взяв бинти.

— Ви не проти, якщо я спитаю, що з вами трапилося?

— Проти.

Він швидко закінчив перев'язування й залишив мені ще одну губку та каструлю теплої води — обмитися.

— Залишу вас самого, — промовив він і вийшов із кімнати.

Я помився губкою, допоки не став відповідати власним уявленням про чистоту, а потім вбрався в довгу сорочку, яку лишив мені слуга. Я не міг розгулювати домом Гарлоу в самій лише сорочці, тому влігся в ліжку й став чекати, поки слуга повернеться з іншою одежею. Я зовсім не планував засинати, та коли знову розплющив очі, мене вкривала цупка ковдра. Годинник на столику біля ліжка показував, що вже давно по обіді — я проспав значно довше, ніж сподівався.

Я відкинув ковдру й швидко вбрався в одяг, який лишили для мене на краю ліжка. Ляна сорочка з довгим рукавом, поверх неї — довгий жилет мідного кольору з посрібленими гудзиками. Вовняні штани виявилися трохи широкими в поясі, але знедавна так було з усіма штанами. Шкіряні чоботи, втім, пасували мені ідеально. Коли я прочинив двері, за ними виявився ще один слуга.

— Ви вже прокинулися? — спитав він. — Господар Гарлоу чекає вас на обід, якщо бажаєте до нього приєднатись.

— Де одежа, в якій я приїхав?

— Її спалили, сер, — відповів він.

Я голосно зітхнув. Одежа, що була на мені зараз, вигляд мала новий, чистий та свідчила про статок. У ній не можна було їхати до Авенії, а я вже мав бути там. До зустрічі Грегора з регентами лишався тільки тиждень.

— Перепросіть за мене перед господарем Гарлоу, але мені треба їхати, — сказав я.

— За вашим конем зараз доглядають, — попередив слуга. — Ми вирішили, що після такої бійки варто перевірити, чи його не поранено. Він буде готовий приблизно тоді, коли ви завершите обідати.

— Що ж, веди мене до свого господаря, — поступився я.

Коли я прийшов, стіл Гарлоу ломився від їжі. Гадаючи, скільки всього тут наставлено, я зі здивуванням помітив лише три столові набори. Ніла вже сиділа на своєму місці. Її також вимили, і хоч дівчинка сиділа в урочистому мовчанні, вона мала кращий вигляд, ніж раніше. Гарлоу підвівся, щоб привітати мене й провести до мого місця.

Слуги, що чекали в їдальні, почали розносити нам наїдки, допоки стало неможливо взяти бодай іще щось. Усе на вигляд було дуже смачним і мало чудовий запах, але в мене на тарілці просто не лишилося місця. Коли страви розклали нам на тарілки, Гарлоу відпустив слуг, і ми залишились самі. Я вирішив якомога хутчіше розправитись зі своїм обідом, тому швидко взявся до справи.

— Ти так і не сказав, як тебе звати, — зауважив Гарлоу.

Я відповів із повним ротом свіжого хліба:

— Ні, сер. Не сказав.

Він змовницьки всміхнувся:

— Та й чи багато значить ім'я? Ти, либонь, хочеш спершу дізнатись щось про мене.

Я підвів погляд, і Гарлоу промовив:

— Багато поколінь мого роду жили в Лібеті. Ми піклуємося про людей у цьому містечку, а вони піклуються про нас.

— Ви шляхтич?

Він знизав плечима:

— Мабуть, та лише за титулом. А тут титули нічого не значать.

— Але вони багато значать у Дрилліді. Я гадав, усі шляхтичі приїздили туди на похорон короля Екберта.

— І що ж там було, як не парад власних персон? — мовив він, а його усмішка згасла. — Я намагаюся триматись осторонь королівських справ. До того ж нам тут і своїх проблем вистачає.

— З авенійцями?

— Чимало з них дуже небезпечні. Сподіваюся, що куди б не завела тебе дорога, ти уникнеш зустрічі з ними, синку.

Ми витріщились один на одного, почувши це останнє слово, та я швидко відвів очі. Ніхто не називав мене сином багато років. Може, колись так до мене звертався батько, але тоді мені було байдуже. Тепер, однак, це слово набуло значно більшого значення.

Незручну тишу, яка запала після цього звернення, я намагався заповнити споживанням їжі. Вона була простішою, ніж у Дрилліді чи Фартенвуді, й мені це подобалось. Тепер, коли до мене повернувся апетит, я почувався ненажерою.

Ніла, яка сиділа навпроти мене, заледве торкнулась своєї порції — і не дивно, зважаючи на травму, яку їй довелось пережити. Її перевдягнули в блідо-жовту сукню, а волосся заплели у дві коси. Це вбрання контрастувало з тим, як вона, мабуть, почувалася. Хоча в більшості сусідніх країн люди в скорботі вбиралися у темніші кольори, картійці нечасто так робили. Тут вважали, що пам'ять про покійних краще збережеться, якщо вбиратись у кольори, якими можна їх ушанувати. Поки я розглядав Нілу, усвідомив, що з мене не зводить очей Гарлоу. Я змахнув головою, щоб змусити волосся закрити моє обличчя, і доклав зусиль, щоб не видати себе ані словом, ані жестом.

— Ти залишишся на ніч? — спитав Гарлоу.

— Не можу.

Втім, з якихось причин, яких я сам не розумів, мені хотілось лишитися. Я підозрював, що потім він умовить мене залишитися ще на ніч, згодом — на тиждень, і зрештою цю зайву кімнату почнуть називати моєю. Гарлоу видався мені людиною, що здатна бути дуже переконливою. А можливо, мені просто не хотілось визнавати, що думка про гостювання в цьому маєтку видавалась дуже спокусливою.

— Звісно, можеш, — наполягав він. — Рані на животі треба загоїтись, до того ж мені сказали, що руку теж довелося перев'язати.

Він повагався й лагідно додав:

— Що з тобою трапилось? Ти ж зовсім хлопчик, занадто юний для таких ран.

Уперше за багато тижнів я відчув свій вік. Мої ровесники обирали собі учнівства для майбутньої кар'єри та дражнили гарненьких дівчат на шляху до базару. Вони грали на вулицях у «Захоплення королеви»* та шукали додаткову роботу, щоб накопичити грошей на першого коня. Раптом у мене занило серце за життям, якого я ніколи не знав.

Гарлоу нахмурився:

— Синку, де твої батьки? Чи в тебе немає родини?

Я підскочив так швидко, що ледь не перекинув стілець.

— Можете наказати комусь привести мого коня? Мені треба їхати. Негайно.

— Я сказав щось не те? — Гарлоу теж підвівся. — Будь ласка, хоча б доїж. Я завинив тобі щонайменше обід за все, що ти зробив для Ніли.

— Я радий, що зміг допомогти, але дійсно не можу лишитися навіть на хвилину.

Гарлоу ніжно провів рукою по волоссю Ніли й покликав до їдальні слугу. Коли той зайшов, чоловік наказав йому привести мого коня й спакувати мені торбу з їжею.

— Ви вже достатньо мені дали, — запротестував я.

— Це ніщо, як порівняти з тим, що ти зробив для мене, — одказав Гарлоу.

Коли Ніла підвелася, я нахилився біля неї, щоб зазирнути в очі. Вона тепер сирота, як і я. Втім, я не насмівся їй про це казати, принаймні не в присутності її дідуся. Я лише прошепотів:

— Цей біль, який ти відчуваєш, — він згодом утамується.

Вона мовчки поплескала мене по одній щоці й поцілувала в другу. Я вимушено відвернувся, перш ніж випростатись, — боявся, що не зможу впоратися з емоціями, які мене переповнили.

— Я б хотів якось тобі віддячити, — промовив Гарлоу. — Що я можу для тебе зробити?

Я переводив очі з Гарлоу на Нілу.

— Зможете зберегти мій візит у таємниці? Якщо хтось приїде в Лібет і шукатиме мене, треба, аби ви заперечували, що я тут був, — хай що б вони не казали.

— І що вони мають казати, якщо приїдуть на пошуки?

Що я дурень. Що я ризикую все втратити. Що шукаю смерті.

Я стенив плечима:

— Якщо вони приїдуть, ви знатимете, що то по мене, без жодних слів.

Гарлоу провів мене з їдальні до дверей.

— Ми збережемо твою таємницю, але ніколи тебе не забудемо. Ти врятував мою онуку, тому завжди будеш частиною нашого життя.

Я подарував йому довгий погляд, досі відчуваючи бажання залишитись. Потім слуга простягнув мені торбу з їжею — таку важку, що потрібно було нести її на плечі. Гарлоу та Ніла провели мене надвір — там уже стояв осідланий Містик.

— Синку...

Гарлоу поклав руку мені на плече. Я обернувся і, не розуміючи чому, міцно обійняв його, наче налякана дитина — люблячого батька. Він вагався якось мить, а тоді я відчув його руки на своїй спині.

Мій батько був не з тих, хто відкрито проявляє почуття. Я знав, що він мене любить, але він ніколи про те не казав. Якби я спробував із ним такий жест, він би вклякнув і не знав, що з собою робити. Подумавши про батька, я зніяковіло відпустив Гарлоу, але той, здається, зовсім не був збентеженим. Лише промовив:

— Щастя тобі у твоїх подорожах. Якщо маєш дім, безпечного тобі повернення туди. Якщо ж дому в тебе нема, ти завжди знайдеш його тут.

На наважуючись говорити, я лише кивнув. Тоді приторочив торбу до сідла Містика, скочив тому на спину й ще раз кивнув Гарлоу, а тоді вже підсьобнув коня й поскакав геть.

• ЧОТИРНАДЦЯТЬ •

Перш ніж покинути Лібет, я мав завершити одну справу, і це мені вдалося зробити в бідному районі. Я пригледів хлопця приблизно моєї статури — він крокував край дороги з оберемком лозин. Я покликав його, спішився, а коли той підійшов, відв'язав від сідла торбу з їжею.

— Маю до тебе пропозицію, — почав я. — Ти голодний?

— Так, сер.

Я розв'язав торбу й показав йому їжу всередині. Його обличчя спершу осяялось, але радість одразу ж змінилась на підозру:

— Чого ви хочете?

— У мене така проблема... — почав я. — Мабуть, упродовж останніх тижнів я виріс, бо одяг став мені замалий і в ньому незручно їхати верхи. Мені б таку одежину, як у тебе.

Він ніяково скривився:

— Сер, мій одяг нічим не кращий за лахміття, а от ваш...

— Замалий. Хіба я не ясно пояснив? Якщо поміняєшся зі мною, отримаєш усю цю їжу разом із торбиною.

Насправді мені не дуже хотілося розлучатись із їжею, але цьому хлопцеві вона вочевидь була потрібна більше, ніж мені.

Хлопчина якийсь час збентежено дивився на мене, тож я показово закинув торбу за спину й мовив:

— Забудь. Знайду когось іншого.

— Ні, сер, прошу, — хлопець опам'ятався, стягнув сорочку й простягнув мені. — Візьміть, будь ласка.

Я всміхнувся, зняв із плеча торбину й розстібнув свою сорочку. За кілька хвилин я знову сидів верхи на Містику — без їжі, але в правильній одежі. І чув, як весело насвистує хлопчина, крокуючи далі вулицею з повною торбиною їжі та вбранням багатія. Давно забутий оберемок лозин лишився лежати при дорозі.

За кілька годин, що дуже швидко промайнули, я перетнув кордон з Авенією. Зважаючи на всі зусилля, завдяки яким я дістався так далеко, сам момент перетину виявився геть не пам'ятним. Я заїхав на північ від боліт і тримався якнайдалі від доріг і стежин, а сам кордон був позначений невеличким стовпчиком, що стирчав із землі.

Найближчим містом був Дічелл — такий собі свинарник, лишень для людей, найпаскудніше місце в усій Авенії. Але мені треба було почати саме з нього.

Я залишив Містика в густих заростях на околиці міста. Звісно, був ризик, що його звідти вкрадуть, однак у місті його поцупили б з іще більшою імовірністю. Я потурбувався, щоб біля коня були трава й невеличке джерельце. Решту шляху я пройшов пішки.

Через вуличні банди, що вештались у темряві, вночі в Дічеллі було відверто небезпечно. Але вдень лиходії відходили в тінь, поступаючись місцем респектабельним містянам. Утім, ані вдень, ані вночі безпеки тут ніхто не гарантував. Наближався вечір, але я був озброєний мечем і ножем та сподівався, що це вбереже мене від проблем. До того ж я простував до церкви, а в ній ніколи не було людно.

Чотири роки тому ця церква відіграла важливу роль у моєму житті. Після того як я втік із корабля в Іселі, саме тутешній добрий пастор першим здогадався, хто я. Зрештою батько приїхав побачитись зі мною і саме тут ми домовились, що я зречуся своєї королівської особистості й стану сиротою Сейджем. Якби я тоді повернувся з батьком до замку, то вже лежав би разом із родиною в могилі.

Підійшовши ближче, я приголомшено зауважив, наскільки сильно занепала церква. Кам'яні сходи, які я драїв за їжу й дах над головою, потріскались і вкрились вибоїнами, а між ними росли колючі бур'яни. Вікна були вибиті, й навіть важкі дерев'яні вхідні двері були зірвані з петель, тож не зачинялися повністю.

Можливо, в церкві все ж таки не зовсім порожньо. Мені було цікаво, що сталося з пастором, який тоді мене прийняв, і що він про це думає. Кортіло з ним поговорити. Я сподівався, що він пригадає мене й знову запропонує допомогу. Мені довелося б застосувати певний творчий підхід, аби його переконати, та зрештою він розповів би мені, як знайти піратів.

— Хто ти такий? — спитав мене якийсь хлопець. Він сидів на сходах і грався з пацюком. Коли хлопчина підвівся, аби привітатись зі мною, то посадив пацюка на плече. Як і більшість авенійських дітей, він був сама шкіра й кістки, але водночас мав осяйну усмішку й темно-русяве волосся — приблизно в такий колір було пофарбоване й моє волосся за часів Сейджа. На вигляд йому було десять чи одинадцять, й одержина ламаними складками висіла на його худорлявій фігурі. Неясно було, чи він ту одержину вкрав, а чи отримав від старшого брата. Хай там як, але ці лахи були шиті не на нього. Єдиний виняток — черевики, вони були добре полагождені та якраз йому за розміром.

Я відповів з авенійським акцентом:

— Панотець цієї церкви ще тут живе?

— Ні, — зіщуливши очі, відповів малий. — Я ніколи раніше тебе не бачив. Ти нетутешній?

— Я теж тебе ніколи раніше не бачив, — одказав я. — То, може, це ти нетутешній.

Моє припущення його розвеселило.

— Мене звати Фінк. Це не справжнє моє ім'я, але так мене всі кличуть.

— Яке ж твоє справжнє ім'я?

— Не знаю. Всі звать мене Фінком.

— Тобі є куди йти?

— Якщо чесно, ні. А навіщо тобі панотець?

— Маю богословське запитання. Яку кару рекомендує «Книга віри» дитині, що пхає свого носа в чужі справи?

Фінк не зрозумів натяку й відповів:

— В отця тепер про це не питаєш, бо він мертвий. Його вбили десь чотири роки тому.

Мертвий? Ця новина ніби вдарила мене кулаком у груди. Все поплигло перед очима й довелось якийсь час дивитись удалечінь, перш ніж до мене повернулася здатність розмовляти.

— Ти впевнений?

— Бачив на власні очі.

Фінк вказав на порослу травною ділянку біля церкви.

— Он там його зарізав пірат.

Я не насмілювався розпитувати далі, але необережне слово мимоволі злетіло з язика:

— Чому?

Хлопчина знизав плечима:

— Звідки я знаю? Я тоді був іще малий.

Мені не треба було пояснень. Чотири роки тому пастор, який дав мені прихисток, відправив звістку моєму братові, що я тут. Вісник, поза сумнівом, розповів іншим про чутки. Пастора зрештою переконали, що я лише сирота, та якщо пірати запідозрили в мені Ярона, вони прийшли згодом по мене. Я вже тоді був далеко, тож пастор прийняв кару, жертвою якої мав стати я.

— З тобою все гаразд? — поцікавився Фінк.

Ні, не гаразд. Дихати було несила. Мене душили смуток і злість.

— Хто був той пірат? — спитав я. — Той, що вбив пастора.

Фінк похитав головою:

— Цього я тобі не скажу.

Я схопив хлопчину за комір і гепнув об стіну церкви.

— Як його звати?!

Фінк занервував, але авенійським хлопчикам не звикати до грубого поводження, тому він не став здіймати бучу.

— Чого це я маю тобі казати? — спитав він.

Я заліз у приторочений до пояса гаман і дістав звідти гарлін — мабуть, хлопчина місяць проживе на такі гроші.

— Скажеш, бо ти голодний.

Він простягнув руку. Я поклав монету ребром йому на долоню, але з пальців її не випускав. Фінк тоді роззирнувся навсібіч, а потім нахилився ближче й прошепотів:

— Це зробив Девлін. Але тут його тепер не знайдеш, бо він став королем піратів. Тобі, мабуть, узагалі не варто його шукати, якщо не хочеш закінчити так само, як панотець.

Девлін тепер їхній король? Це пояснювало, чому Авенія так хотіла допомогти мені позбутися. Тут ідеться не лише про помсту за те, що чотири роки тому я втік від піратів. Разом вони бажали повного знищення моєї країни.

Я відпустив гарлін, і коли Фінк стиснув монету в пальцях, я притягнув його ближче до себе й пробубонів:

— А тепер геть звідси, інакше я розповів усім, звідки почув це ім'я.

Цього разу Фінк ухопив натяк. Він чкурнув якнайдалі, не озираючись зайвий раз. Я почекав, поки хлопець зникне з виду, і сам рушив у протилежному напрямку.

Я панував над собою лише до того моменту, поки не знайшов якусь бічну вулицю, де можна було сховатися за старим возом, що частково розібрали на запчастини, мабуть, іще торішньої зими.

На цій спокійній вулиці я дістав ніж і втупився в лезо. Я не тямився від гніву через Девліна за вбивство невинної людини. Та насправді я лютував через себе. Тому що причиною вбивства був я. І тому що пастор помер, так і не дізнавшись, що я насправді той, кого він від початку в мені запідозрив.

Спершу я зрізав пов'язку з руки. Рана, якої завдав Роден, іще трохи боліла, але вже почала загоюватись. Пов'язку з торса знімати було зарано, але я однаково її здер. Мені не можна було мати вигляд людини, про яку піклуються. На моє обличчя наповзла похмура усмішка: я уявив, що сказав би Мотт, якби мене побачив. Але це видіння швидко минуло. Якби Мотт побачив мене зараз, то не сказав би нічого доброго.

Вмостившись навколішках, я вхопив у жменю пасмо волосся й відрізав його ножем. У жмені помістилося чимало, тому ніж відрізав волосся нерівно — саме так, як я й хотів. Восстаннє мене стриг Еррол, мій слуга, коли я був у Фартенвуді. Він зомлів би, якби побачив, що сталося з пасмами, над якими він так старанно чаклував.

Перший зріз я зробив спересердя й одразу ж відчув себе бунтівником, бо відкинув особистість, яку мені всі нав'язували. З другим зрізом я направив злість усередину — я гнівався на самого себе за те, що не можу бути таким, як інші, й що завжди придумую такі розв'язання проблем, які тягнуть за собою нові труднощі. З третім зрізом я збагнув, що намагаюся стримати сльози, допоки не зрозумів, що марно противитись емоціям. Девлін убив чоловіка, який був винний лише в тому, що дав прихисток голодному й наляканому хлопцеві. З незрозумілих мені самому причин я бажав дізнатись, чи хтось іще, крім мене, оплакував померлого пастора. Чи була в нього сім'я? Чи був хтось, хто міг звинуватити мене в його загибелі?

Я сказав Моттові, що мушу вбити Девліна, і це вже було дуже складним завданням. Але якщо Девлін став королем піратів, моя місія значно ускладнюється, стає майже нездійсненною. Мені так ніколи не вдасться залучити піратів на свій бік, а якщо Девлін контролює їх, він ніколи не припинить полювання на мою голову. Єдиний спосіб убезпечити від них Картію й вижити самому — це знищити усіх піратів дощенту.

Мотт мав рацію. Це неможливо. Однак тепер у мене не було інших варіантів.

Я дуже повільно вдихнув, аби заспокоїтися, а потім зрізав останнє пасмо волосся — цього разу з рішучістю. Я маю йти далі, і якщо на те буде воля дияволів, то зрештою зможу повернутись додому.

• П'ЯТНАДЦЯТЬ •

Що з тобою таке?

Я підскочив, витягнув ніж і побачив Фінка — той дивився на мене, зачепивши великим пальцем мотузку, що слугувала йому за пояс. На плечі хлопця досі сидів пацюк й обережно спостерігав за мною. Щури не були моїми улюбленими компаньйонами. У сиротинці я достатньо надивився на цих гризунів, щоб проїнятися до них здоровою ненавистю.

Знімаючи очі, я витер очі й випростався, потім вклав ніж у піхви та пішов уздовж вулиці, аби якнайдалі від хлопця. Та він подався за мною.

— Отже, кажеш, що того пірата звали Девлін? — голосно спитав я. — Ти, Фінку, називаєш мені ім'я того пірата?

— Припини! — пискнув Фінк, підбігаючи до мене. — Тебе хто завгодно може почути!

— Справді, Фінку? Всі почують, що ти назвав мені ім'я того пірата? Відчепись від мене, інакше я далі говоритиму ось так.

Він зупинився та мовив:

— А, я зрозумів. Ти не хочеш, щоб я вештався біля тебе.

— Не хочу.

— Але...

Я озирнувся.

— Але що?

Хлопець облизав потріскані й пересохлі губи, перш ніж вимовити:

— Я знаю, що в тебе є ще монети, а я дуже голодний. Також я знаю, що ти нетутешній, тож якщо тобі щось потрібно, я допоможу.

Я повернувся до нього. Попри мій не дуже високий зріст, однаково здавалося, що я височію над хлопцем.

— Як гадаєш, що мені потрібно?

Втупивши очі в землю, він пробурмотів:

— Навіщо тобі ім'я того пірата?

— Я складаю збірку поезії про піратів. Подумав, що було б цікаво написати про нього.

Фінк скорчив гримасу й почав відвертатися від мене. Я брязнув гаманцем із монетами на поясі, знову привертаючи його увагу.

— Я поставив тобі запитання, — сказав я. — Що мені потрібно?

— Ну, — відповів Фінк, — гадаю, тобі потрібно десь переночувати.

— Я можу дозволити собі будь-яке місце для ночівлі.

— Ні, я кажу про місце для таких, як ти.

Фінк не зводив очей з гаманця.

— Моє місце серед піратів, — сказав я. — Де мені їх знайти?

Фінк простягнув руку:

— Якщо я скажу тобі, вони мене вб'ють. Тому така інформація коштує дуже дорого.

Я розв'язав гаманець і простягнув йому гроші, чекаючи на відповідь.

Розглядаючи монети, Фінк зняв товстого пацюка з плеча й почав гладити того по спині.

Глибоко в душі я відчував провину за те, що спокушав хлопця говорити зі мною, бо усвідомлював, наскільки це могло бути для нього небезпечно. Але тепер, коли пастора не було серед живих, я не мав іншого способу знайти Девліна.

Потім я почув шурхіт позаду себе, якийсь рух. Вираз обличчя Фінка, однак, не змінився: це означало, що той, хто йшов до нас, не заскочив його зненацька. Малий мене підставив. Воно й не дивно: в Авенії ніхто ніколи не виживав сам.

Я обернувся й побачив пів дюжини хлопців, що якраз підійшли до нас. Фінк був наймолодшим і найменшим. Кілька хлопців були старші та більші за мене, і всі налаштовані вороже. Кожен мав при собі саморобну зброю: кийок, батіг чи ніж, вирізаний з кістки. Дехто тримав у руках великі камені. Навіть невігласу до снаги пожбурити каменяку.

Одну руку я поклав на руків'я меча, але не став витягувати його з піхов. Тієї самої миті у пам'яті зринув спогад, щось дуже важливе, пов'язане з таємницею вбивства моєї сім'ї. Однак він був не на часі. Назривала бійка, хотів я того чи ні. Я, безумовно, здолаю кількох із них,

але й мені дістанеться. Якщо чесно, саме друга частина цієї думки хвилювала мене найбільше.

Я кинув гаман на землю, під ноги Фінкові:

— Що ж, забирай. У мене таких іще багато.

Він звів брову:

— Ти вочевидь давненько не бував на вулиці.

— Чому це?

— Ніколи не кажи, що в тебе є ще монети. Накличеш на себе ще більші клопоти.

— Від кого це? — вишкірився я. — Така дитина, як ти, ніколи не зможе вкрати все, що мені належить.

Очі Фінка розширилися, поки він обмірковував мої слова. Потім малий кивнув на ремінь у мене на поясі:

— Якщо так, то ти зможеш дозволити собі ще одні меч і ніж.

— Ти казав, що тут є місце для таких, як я. Де б воно не було, мені знадобиться моя зброя.

— Якщо ти вкрав монети, то вкрав і зброю. Отже, вона така ж твоя, як і наша. Віддай її й підеш. Спробуєш битися з нами — піти не вдасться.

— Бійка зіпсує мою нову зачіску, — зауважив я. — Скажи, де, на твою думку, моє місце.

— Віддай зброю.

Він пересадив пацюка на інше плече й кинув погляд на велетенського хлопця позаду себе. Щоб відвернути його увагу, я кинув свої ніж і меч на землю біля ніг Фінка.

— На дальній околиці міста є таверна, — промовив Фінк. — Можливо, там твоє місце. Перевір у кімнаті під номером одинадцять.

Фінк нахилився, щоб підняти зброю, і щойно він перевів погляд униз, я вдарив його ногою в голову. Малий закричав і впав назад. Він уже тримав мій меч, але я схопив ніж і побіг. Інші хлопці кинулися за мною, але, очевидно, не дуже старались. Вони не гірше за мене знали, що в Дічеллі багато схованок, які влаштували або вуличні банди, що чекали в засідці на мандрівника, або самі мандрівники, які сподівалися врятувати своє життя. Головні труднощі були в тому, що я не міг довго ховатися. Мені треба було знайти піратів.

Я заскочив у пекарню на якійсь вулиці — там досить симпатична дівчина якраз готувалася зачиняти свій заклад. Я ввічливо поговорив із

нею й заховав під сорочкою кілька солодких булочок. Вона, либонь, помітила, але однаково мене відпустила.

Хоч як мене лякала ідея піти до таверни, яку згадував Фінк, я знав, що мушу це зробити. Діставшись до неї того вечора, я з жалем усвідомив, що все виявилось навіть гірше, ніж я очікував. Жодна темрява не могла приховати той факт, що в деяких сараях знайдеш більше гостинності, ніж у цьому місці. Воно було частково приховане заростями бур'яну й травою, а також завалене різним сміттям, яке клієнти з якихось причин не виносили за собою. У таверні я побачив кілька вікон на першому та верхніх поверхах, але вони були занадто щільно вкриті брудом і пропускали не надто багато світла. Всередині, мабуть, і так не було на що дивитись, тож це на краще.

Я довго сперечався сам із собою, перш ніж зайти. То була погана ідея, та кращих альтернатив я не мав. Зиркнувши на власника, я вирішив, що він скидається на якогось кнура — це пояснювало, чому його таверна нагадувала мені сарай. Як і більшість подібних закладів, ця таверна була темною, і в ній було надто багато столів та стільців. Біля однієї зі стін під павутинням розсілися двійко неприязних чоловіків, але їм вочевидь було цікавіше потягувати свої напої, ніж з'ясовувати, хто я. Кути в кімнаті були брудні, а з обгризених ніжок стільців я зрозумів, що в цій таверні були щури.

— Чого бажаєте? — спитав власник.

Серце в мене закалатало. Якщо я заговорю, шляху назад не буде — допоки я не завершу битву або доки не помру. Він нетерпляче нахилив голову, і я промовив:

— Мені потрібна кімната. Номер одинадцять.

Якщо в цю діру вміщається одинадцять кімнат, вони мають бути завбільшки з труну. Очевидно, я щойно промовив кодове слово.

Власник потер рукою підборіддя й оглянув мене, мовивши:

— Покажи свої гроші.

Я всміхнувся:

— Можна заплатити пізніше?

Якби я був тут уранці, то, напевно, зміг би поцупити з його каси достатньо грошей, щоб розрахуватись.

Він насупився:

— Як тебе звати?

— Вам моє ім'я ні до чого.

Власник на це образився:

— Я роблю тобі послугу, хлопче. Ти міг би бути люб'язнішим. — Він простягнув мені напій через шинквас і мовив: — Ось, спробуй.

Напій був темно-коричневий, пінистий і пахнув наче підлога в стайні.

Я штовхнув склянку назад:

— Я такого не п'ю.

— Лише ковток. Я впевнений, що ти хочеш пити. Крім того, це нова партія, я хочу знати, чи вона добра.

— Я й звідси можу сказати, що ні.

Якщо це місце було таким, як я підозрював, то в цій склянці мав бути той самий порошок, який я підсипав Моттові, аби приспати.

— Де кімната? — обернувшись, спитав я.

Він кивнув на сходи:

— Перші двері праворуч. Спи скільки хочеш, а потім, може, відпрацюєш.

Ні, не відпрацюю.

Кімната номер одинадцять ніяк не була позначена, а всередині виявилася спартанською: там не було нічого, крім набитого хвоєю і мохом матраца. Він лежав на підлозі й був застелений тонкою ковдрою. Та байдуже. Я звалився на нього, не звертаючи уваги на голки, що кололи крізь тканину, і відразу ж заснув.

Через якийсь час щось заскрипіло в коридорі, і я розплющив очі. У кімнаті було дуже темно, але я пам'ятав, що бачив у кутку свічку. Я почав тягнутися до неї, а потім завмер, бо точно почув кроки на сходах.

Я спочатку вирішив, що власник таверни нарешті лягає спати, а це означало, що мені час добре роздивитися, перш ніж вирішити, чи залишатися, як радив Фінк. Утім, прислухавшись, я зрозумів, що за дверима ходив явно не власник — той був здорованем, і його кроки були важчими й не такими обережними. А ще той, хто підкрадався, був не сам.

Я нерухомо лежав на підлозі. Моя рука була за кілька дюймів від ножа, але я не потягнувся по нього.

Я почув, як у коридорі сичить власник таверни:

— Так, це та кімната. Але тихіше. Він не випив напій.

Усе затихло. Чекати й водночас не знати, на що сподіватися, було нестерпно. Але я мусив.

Двері зі скрипом відчинилися, впускаючи лише клаптик світла з коридору. Я відчував, що незнайомці, наче змії, прослизають у кімнату. Один встав біля моєї голови, і я навіть гадки не мав, скільки ще стояло поруч із ним — можливо, четверо чи п'ятеро.

Не знаю, що слугувало їм сигналом, та вони рушили на мене разом. Я встиг тільки щось промугикати, як хтось запхав мені до рота кляп. Щойно той закріпили, мені на голову накинули брезентовий мішок і туго затягнули мотузку. Хтось інший зв'язав мені ззаду зап'ястя, і ще двоє затиснули й зв'язали мої ноги. А потім хтось витягнув із піхов на моєму поясі ніж і приставив до горла.

— Лише дай мені привід його застосувати, і я не зволікатиму, — прогарчав один із чоловіків просто мені в обличчя.

Я дуже повільно кивнув, і тоді якийсь велетень підняв мене й перекинув через плече, щоб винести з таверни.

Де там, на думку Фінка, було моє місце? Здається, саме туди мене й несли.

• ШІСТНАДЦЯТЬ •

Незнайомці перекинули мене через кінську спину, і ми поїхали з Дічелла. Щойно дороги стали більш вибоїстими й нерівними, я зрозумів, що ми виїхали за межі міста. Найімовірніше, то була не центральна дорога, бо мене з обох боків час від часу дряпали гілки дерев.

А загалом я не мав жодного уявлення, куди ми їдемо.

Вони практично не розмовляли між собою, а якщо хтось і говорив, то майже завжди це був той самий чоловік, що погрожував мені в таверні. Отже, неможливо було визначити, скільки всього людей було в нашій групі. Щонайменше півдесятка, а може, трохи більше.

Втім, це не мало особливого значення.

Вузли на зап'ястках я міг би легко розв'язати, але цього разу втечі не було в моїх планах. Я міг сподіватися лише на те, що вони дадуть мені шанс заговорити, перш ніж уб'ють. Хоча, якщо подумати, зазвичай саме після того, як я починав говорити, в більшості людей виникало бажання мене вбити.

Мені вдалося витягнути кляп із рота. Я не мав наміру кричати, навіть намагатися не було сенсу, але кляп заважав дихати. До того ж на коня мене закинули обличчям донизу, тож мої легені вже були стиснуті.

Через якийсь час ми зупинилися — найімовірніше, біля багаття. Я чув, як тріщав вогонь, коли облизував непросохлі дрова, а крізь брезентовий мішок мені було трохи видно тьмяне світло. Той, що їхав зі мною верхи, вирішив зробити мені ведмежу послугу, зіштовхнувши з коня. Я приземлився на ноги, але оскільки ті були зв'язані, то звалився просто на землю.

— Що тут у нас? — спитав хтось.

— Хлопець, який питає про Девліна.

— Фінк сказав, що він засмутився, коли почув, що Девлін зробив із пастором.

Я анітрохи не здивувався, що Фінк розмовляв із цими людьми. Я розумів, що він якось пов'язаний із «вищими силами» — можливо, постачав їм якісь припаси або збирав інформацію в місті. Це було ясно від початку, адже єдиною підхожою річчю з Фінкового гардероба були черевики. Вочевидь їх дали йому ці люди, щоб він міг виконувати їхні завдання.

Я не міг не задивуватися тим, що хлопчина вже встиг усе їм розповісти. Фінк часу не гаяв.

Вони приперли мене до дерева, пристебнули ланцюг до мотузки, що зв'язувала мої зап'ястки, обкрутили той навколо стовбура, а потім стягнули брезентовий мішок із голови.

Це був звичайний табір розбійників: намети, там і сям розкидані між деревами, та жодної різниці між місцями для сну, приготування їжі й випорожнення. Втім, як видно було з усього, цей табір з'явився тут не вчора.

Поруч зі мною присів навпочіпки якийсь чоловік — мабуть, хотів краще роздивитися. Йому було щонайбільше сорок, плечі широкі, а спина трохи згорблена. Його тонке волосся було коротко підстрижене і, ймовірно, колись мало рудий відтінок. Втім, погляд у нього був розумним, а обличчя — покреслене передчасними зморшками. Сумнівно, що він ставитиметься до мене дуже шанобливо.

— Не сподобався кляп? — поцікавився він, знімаючи його з мого обличчя.

— Кепсько смакує, — відповів я, і далі вдаючись до авенійського акценту. — Ви впевнені, що та ганчірка була чиста?

Він засміявся, а потім дав мені ляпас. Але не надто сильний, і я це оцінив.

— Це тобі за балакучість. Я Ерік Ломан. Головую тут. А тебе як звати?

Я завагався, а потім голосно вимовив:

— Сейдж.

— І все?

— Гадаєте, в такого, як я, може бути щось більше, ніж просто ім'я?

Ерік усміхнувся:

— Дивно, що хтось узагалі завдав собі клопоту якось тебе назвати. Я скопіював вираз його обличчя, відповівши:

— Ніхто й не марудив собі голови. Я сам так назався.

На цих словах з усмішками було покінчено. Завершивши зі знайомством, Ерік перейшов до справи — мого викрадення.

— Навіщо ти розпитував Фінка про пастора?

— Я маю покаятися в деяких гріхах, — сказав я. — Зокрема в тому, що занапастив життя останньому, хто мене викрав.

Його другий ляпас був менш люб'язним.

— Фінк сказав, що ти намагаєшся знайти Девліна.

— Я намагаюся знайти піратів. У мене є робота, й мені потрібна їхня допомога.

— Я працював із ними багато років, хлопче. Пірати не допомагають нікому, крім себе.

— Ця робота буде їм дуже помічною.

Він насупився, потім знову заткнув мені рот кляпом.

— Виплюнеш його ще раз — і я відріжу тобі язик. Затямив?

Розбійник не дочекався відповіді, й брезентовий мішок знову опинився в мене на голові.

Вони залишили мене так, і незабаром усе затихло. Переконавшись, що всі послули, я розв'язав мотузки, якими були зв'язані руки, а потім зняв кляп і брезентовий мішок. Звільнивши від мотузок ноги, я ліг спати, підклавши мішок під голову.

Коли я прокинувся, в ребра мені впирався чийсь черевик — це вже краще, ніж я очікував. Розплющивши очі, я побачив, що наді мною, склавши руки на грудях, височіє Ерік. Позаду нього в затінку бовванів Фінк. Там, де я ногою вгатив його в чоло під час своєї втечі, розповзся синець. Можливо, добріша за мене людина пошкодувала б, що отак ударила дитину. Але моя совість мовчала.

— У вас за спиною щур, — пробурмотів я до Еріка.

Фінк похитав головою:

— Ні, моя тваринка в клітці.

— Не про твою тваринку мова.

— Називай мене як заманеться, — промовив Фінк. — Вони дозволили мені лишитися, якщо наглядатиму за тобою.

Малий, певно, очікував на дружнє привітання, та мені довелось його розчарувати. Розбійницький табір — не місце для хлопця його віку. Втім, і для мене також.

— Чому ти не втік? — запитав Ерік. — Здається, наші вузли виявились для тебе не надто міцними.

— Поки я їх розв'язував, дуже втомився. До того ж нам із вами треба дещо обговорити. — Я глипнув на Фінка: — Але без нього.

— Якби не я, тебе б уже вбили, — зауважив Фінк.

— Якби не ти, мене б узагалі тут не було, — одказав я.

Ерік схопив мене за сорочку й смикнув на ноги, а потім повів кудись. Фінк біг за нами. Щоразу, коли він підходив надто близько, я різко зупинявся, змушуючи хлопця наштовхуватися на мене. Потім я розвертався й вишкірявся до нього. Звісно, його це дратувало, але я був кременіший, тож не чекав, що він наважиться на якусь витівку у відповідь. Утім, під час нашої останньої зустрічі я зацідив йому по пиці, тож, можливо, він таки захоче помститися.

Мене завели до саморобного намету на краю табору. Скидалось на те, що в ньому зберігали припаси, хоча всередині майже нічого не було. Посередині стояв невеликий стіл. На ньому лежали мій ніж, меч і гаман із монетами, який я віддав Фінкові. Ерік показав рукою на предмети:

— Поясни, що оце таке?

Я криво посміхнувся:

— Якщо ви не знаєте, що це, то явно помилились із вибором професії.

Він не зреагував на жарт. Натомість підняв торбинку за край і висипав монети на стіл.

— Вони картійські, та ще й новенькі. Звідки в тебе стільки грошей?

— Я їх позичив.

То було легко, бо як король я й так маю повне право ними розпоряджатись.

— То ти злодюжка.

Я звично засунув руки в кишені.

— Схоже, що так.

— І вправний злодюжка?

Замість відповіді я лише вказав кивком на монети.

— Звідки вони? — поцікавився Ерік.

— А чому ви запитуєте?

Ніби це не очевидно.

— Ти сказав Фінкові, що можеш дістати більше.

Я глянув на малого.

— Він мав допетрати, що цю таємницю краще знати лише нам двома.

Ерік швидко втрачав терпець:

— То десь є ще?

Склавши руки, я запитав:

— Ви ж не чекаєте, що я відповім на це запитання? Якщо десь і є, то я краще прибережу цю новину для піратів.

Ерік хитро посміхнувся:

— А, ти думаєш, що за допомогою якогось скарбу зможеш здобути собі місце за їхнім столом?

Мені не потрібне було місце. Лише меч і щоб добряче пощастило.

— Це не спрацює, бо вони тебе не знають, — продовжив Ерік. — Вони заберуть монети, а потім швидко відрубують тобі голову.

— Я дуже проти відтинання голови, особливо коли йдеться про мою власну, — промовив я. — То порадьте, як краще вчинити. Може, ви знаєте когось із піратів.

— Знаю декого, — протягнув Ерік, чухаючи підборіддя. — Якщо скажеш мені, де цей скарб, я переповім піратам.

— Звісно, а тоді мене однаково позбавлять голови, — одказав я. — У мене є доступ до монет, але самому мені їх не дістати. Не ображайтеся, але я вашій зграйці розбійників-аматорів не довірив би красти монети навіть із колодязя бажань, не те що зі скарбниці. Я довірю цю роботу лише піратам і сам розповім їм про скарб.

Ерік витягнув ніж і штовхнув мене до стовпа, на якому тримався намет.

— Немає ніякого скарбу. Я думаю, що ти все вигадуєш.

Цей закид був досить образливим, бо якби я мав намір вигадати якусь побрехеньку, то нафантазував би щось набагато краще. Однак зараз мене турбував лише ніж, приставлений до мого горла.

— Ви ж не хочете насправді перерізати мені горлянку?..

— Дай-но подумати... Та ні. Таки хочу, — його губи скривились у посмішці.

Я замислився.

— Що ж, справедливо. Але це буде помилкою. Монети справжні, і їх тисячі. Вони в таємній печері в Картії. Королівська сім'я зберігає

в замку лише невелику частину своїх багатств — якщо замок колись захоплять, то ворогам дістанеться лише невелика частка зі скарбниці.

— Звідки ти це знаєш?

Я звів брову:

— А ви хіба не знаєте? Так роблять усі монархи, не лише картійці.

— Я гадав, що це міф, — бовкнув Фінк.

— Я був там, — сказав я. — Усередині.

Це було лише один раз, я тоді був іще малим. Пам'ятаю, як ходив туди з батьком і Дарієм. Батько побачив, як я пускав млинчики монетами у ставку в глибині печери. Мої сідниці досі пам'ятають його гнів щодо тієї розваги.

Ерік нарешті відпустив мене, а потім провів рукою по своєму неголеному підборіддю.

— Де ця печера?

— Гадаєте, її так легко знайти? — хихикнув я. — Можу намалювати мапу, але ви однаково нічого не знайдете. Якщо хочете колись ту печеру побачити, доведеться залишити мене живим.

— Скільки там грошей? — поцікавився Фінк.

— Більше, ніж ти побачиш за все своє життя. Вистачить на чималу частку кожному піратові, і, як на мене, цього цілком достатньо, щоб я заслужив місце за їхнім столом.

— А заразом і я, — подав голос Ерік, а потім похитав головою: — Тобі зась самому йти до піратів, але якщо тебе приведу я, вони вислухають. Можна поторгуватися, що в обмін на скарб вони й мене візьмуть до себе.

— Ви могли б також поторгуватися, щоб вони зберегли моє життя? — спитав я.

— У мене інші пріоритети, — вишкірився Ерік.

Я почав протестувати, але він додав:

— Сам ти звідси не підеш. Але якщо відрекомендуєшся одним із моєї банди, та ще й будеш разом зі мною, то в тебе з'явиться шанс. Окрім того, їхній табір не так легко знайти.

Уперто насупившись, я відповів:

— Ви загарбаєте собі всю славу завдяки моїм монетам.

— Славу ми розділимо навпіл. Ти сам сказав, що не можеш дістати скарб самотужки. І хай мене чорти візьмуть, якщо я відпущу

тебе без своєї частки. Тож не дивись на це як на втрату слави. Натомість здобуваєш партнера.

Я в цьому задумі не вбачав ані втрати, ані здобуття. Втім, натягнув на обличчя відповідну гримасу, буцімто обмірковую його пропозицію, а потім кивнув:

— Гарзд, я згоден. Але в нас не так багато часу.

— Чому?

Тому що час був не на моєму боці. До зібрання регентів залишалось лише п'ять днів. Однак я подумав, що ці подробиці лише ускладнять наші крихкі стосунки, тож відповів:

— Про печеру знають й інші люди. Ми повинні дістатися туди першими або забути про монети взагалі.

— Тоді невдовзі вирушимо до піратів. Але спочатку ти маєш показати, на що здатен.

Відчувши неспокій, я закрутив головою:

— Я вже показав. Приніс вам ці монети.

— Так, але я не бачив, як ти їх поцупив. Невже ти вирішив, що я порекомендую тебе піратам, на власні очі не побачивши тебе в дії?

Якщо чесно, я дуже на це сподівався.

— І що ви пропонуєте?

— Час від часу мої хлопці перетинають кордон із Картією і роблять там маленькі збитки. Остання група повернулася кілька днів тому, але, на жаль, серед моїх людей були поранені.

Якщо це були ті, з ким у мене виникла сутичка біля Лібета, то я сподівався, що після отриманих поранень вони не зможуть продовжувати розбійницьку кар'єру.

— Я певний час не доєднувався до них, — продовжив Ерік. — Підеш зі мною, я подивлюся, на що ти здатен, і вирішу, чи дійсно тобі місце серед нас.

— А якщо я вам не підійду? — запитав я.

— Тоді не повернешся.

Я всміхнувся:

— Я знаю про ці набіги. Вони жалюгідні.

Ерікові не сподобалися мої дошкульні слова, але він лише спитав:

— Чому це?

— Здобич нечасто буває вартою зусиль. Клопоту багато, а цінностей катма. Хіба не в тому сенс?

Він знову погладив своє підборіддя.

— Маєш кращий план?

У мене в голові закрутилися думки. Я повинен був запропонувати щось краще. Бо якщо я не допоможу їм, вони вб'ють мене. Але ні за яких обставин я не міг напасти на своїх.

Майже відразу мені спала на думку ідея. Не дуже вдала, але все ж таки краща, ніж Ерікова.

— У Лібеті живе один шляхтич, — сказав я. — Його маєток погано охороняється, і він багатий.

— Ми не грабуємо будинків шляхтичів, — рішуче похитав головою Ерік. — Занадто велика небезпека. До того ж ми на чужій території, й Авенія нас не підтримає, якщо втрапимо в халепу.

— Відправте мене самого, і я винесу звідти все, що завгодно.

Ерік не припиняв хитати головою:

— Це надто ризиковано.

— Але це мій ризик, — наполягав я. — Якщо хочемо щось довести, від прикордонних набігів мало зиску. Дозвольте мені показати піратам, що ми заслуговуємо на місце серед них.

Ерік глянув на Фінка — той охоче кивнув.

— Гаразд, — погодився розбійник. — Але якщо спробуєш нас обдурити, ми спалимо той маєток разом із тобою і всіма, хто всередині.

Я всміхнувся на знак згоди, але мій шлунок закрутило. Жодного обману. За кілька годин я мав повернутися до чоловіка, від якого бачив лише добро, і вкрасти в нього все, що зможу.

• СІМНАДЦЯТЬ •

Ми запланували вирушити до Лібета пізно ввечері того самого дня. До того мені дозволили вільно пересуватися табором, хоча всі пильно за мною стежили. Добре, що я не намагався втекти, бо це однаково було б неможливо.

Коли нарешті настав час від'їзду, я був упевнений, що Ерік накаже надіти мені на голову мішок, але він утримався. Можливо, вирішив довіритися мені й прийняти у ватагу.

Я їхав з Еріком на його коні, поки не пояснив розбійникові, де знайти Містика. Мій кінь, на диво, й досі був прив'язаний там, де я його залишив. Ерік ніколи не питав про Містика: вочевидь був упевнений, що жеребця я теж украв. Шкода, що не спитав. Принаймні було б весело розповісти вигадану історію про те, як я здобув цього коня.

Через те, що за Лібетом простягалось болото, нам довелось їхати практично тією самою дорогою, якою я вчора вранці дістався до Авенії. Була майже північ, коли ми в'їхали в місто, навкруги панувала тиша, яку зрідка порушували звуки фермерської худоби та цвіркунів на узбіччі.

— Де його будинок? — запитав Ерік.

Я показав на пагорб. Звідси маєток мав абсолютно темний вигляд — то й добре. Якби я побачив ознаки того, що хтось у будинку не спить, то вигадав би привід скасувати цей план.

— Для такої роботи нам потрібна тиша, — сказав я Ерікові. — Я зайду сам, а інші мене почекають.

— Підемо вдвох, — заявив Ерік. — Це ж перевірка, хочу побачити, як ти працюєш. Пам'ятаєш?

Як тут забути.

Ерік простягнув мені мій ніж.

— Гадаю, він тобі знадобиться.

Я взяв зброю і пристебнув до пояса.

— А меч?

— Він у безпечному місці в наметі. Подивимося, як усе мине сьогодні.

Опинившись біля маєтку Гарлоу, Ерік наказав чоловікам чекати ззовні разом із кіньми. Решту шляху ми з ним мали пройти пішки.

— Не подобається мені діяти крадькома, — зауважив Ерік. — Я віддаю перевагу застосуванню сили.

— Останнього разу, коли ваші зlodії застосували силу, дехто з них повернувся додому скаліченим.

Я вирішив не обтяжувати його інформацією про те, хто завдав їм поранень, і просто додав:

— Так буде краще.

Ми мовчки наближались до будинку. Цікаво, чи багато людей зараз усередині? Чи слуги Гарлоу живуть тут, а чи ночують удома? Чи виставляє він вартових, як Коннер? Кожною частинкою себе я протривав тому, що ми мали намір зробити, і відчайдушно ненавидів себе за те, що привів сюди зlodіїв.

Коли ми під'їхали, я завагався, обмірковуючи, як краще вчинити. Присутність Еріка значно ускладнювала ситуацію. Я міг би піднятися по зовнішніх стінах будинку й проникнути всередину через верхній поверх. Найімовірніше, Ерік за мною не полізе, тож це мій єдиний шанс лишитися самому. Я міг би знайти Гарлоу та дещо пояснити, щоб отримати його допомогу. Але якщо Ерік піде за мною, то це означатиме, що він опиниться на поверсі, де розташовані спальні. Я майже нічого не знав про планування будинку Гарлоу. Якщо я когось налякаю, є велика ймовірність, що почнеться бійка, а Ерік добре озброєний.

Тож я повів розбійника повз фасад. Так ми мали зайти просто до кабінету Гарлоу. Я сподівався, що всі слуги вже сплять.

Зовсім нещодавно я був у цих стінах бажаним гостем. Невже я справді міг упасти так низько лишень за кілька днів? Я подумки запрягнувся якнайшвидше заглядати перед Гарлоу провину за свій злочин. Та все ж таки те, що я робив, було нічим іншим, як найпідлішою зрадою. Колись Гарлоу зрозуміє, чому я переконав зlodіїв не йти до прикордонних поселень. Але я не впевнений, чи зможу пояснити йому, що мені треба було кудись їх відвести і що його маєток був єдиним місцем, де я мав хоч якісь важелі контролю.

Вікно туди, де, на мою думку, мав бути кабінет Гарлоу, розташоване високо від землі, тож мені потрібно було залізти на дерево, аби потрапити всередину. Я щиро сподівався, що Ерік не попнеться за мною — навряд чи він уміє вправно лазити по деревах.

Я витер руки об штани. Ерік глянув на вікно, потім схопив мене за сорочку й притиснув до стовбура.

— Ти присягаєшся, що це не пастка? — прошипів він.

— Це не пастка, — запевнив я його. — Повірте, мені так само кортить потрапити всередину, як і вам.

Можливо, навіть більше.

— Якщо мені бодай щось видасться підозрілим, я подам сигнал своїм людям і можу запевнити, що ніхто не вийде звідси живим. Особливо ти.

— Якщо не хочете, щоб щось пішло шкереберть, то припиніть здійсмати так багато шуму, — одказав я й відштовхнув його. — А тепер до справи.

Я видерся на дерево — від мене було шуму не більше, ніж від шелесту листя. Притулившись до стіни, я зазирнув у вікно. Завдяки слабкому місячному світлу побачив, що то дійсно був кабінет Гарлоу, але порожній. Так навіть краще. Двері кабінету були зачинені, і, наскільки я міг судити, глянувши на щілину під дверима, в коридорі теж було темно. Якби слуги не спали, на першому поверсі горіло б світло.

— Зачекайте на мене тут, — сказав я Ерікові. — Я вийду за п'ять хвилин.

Я підсунув пальці під віконну раму й повільно підняв її. Вона піддалась безшумно й легко: це свідчило про те, що Гарлоу часто її відчиняє — мабуть, щоб провітрити теплими весняними днями. Я досить успішно зістрибнув з гілки, на якій сидів, і за мить уже стояв у кабінеті Гарлоу.

Зважаючи на слабке освітлення, було досить непросто вирахувати, де саме Гарлоу зберігає цінності. Мені не треба було великих багатств. Найкраще підійшли б монети, бо вони найцінніші для злодіїв, їх найпростіше замінити і з ними не пов'язані ніякі сентименти. Якщо в будинку Гарлоу й зберігалися монети, то, найімовірніше, тримали їх тут.

Я обійшов стіл і саме обмацував книжкові полиці, коли почув кроки в коридорі. Я завмер, сподіваючись, що то лише слуга проходить повз.

Але після кроків до мене долинув звук голосів, а з-під дверей замерехтіло світло свічки. Голоси наближались.

Коли стало ясно, що вони йдуть до кабінету, я поспішив до вікна. Голоси належали двом чоловікам, хоча через шум від дверей я не міг їх розпізнати. Я припустив, що одним із них має бути Гарлоу.

Двері відчинилися раніше, ніж я добіг до вікна, тож я спробував прикинути за столом, але голос наказав мені зупинитися.

Я не став діставати ніж. У цьому не було сенсу. Розвернутися обличчям до двох чоловіків, що увійшли в кабінет, було майже непідсильним завданням.

Обидва чоловіки ахнули, коли впізнали мене. Чоловіком зі свічкою виявився Гарлоу. А тим, хто наказав мені зупинитися і витягнув ніж, був не хто інший, як Мотт.

• ВІСІМНАДЦЯТЬ •

Мені здалося, що всі ми мовчали щонайменше годину. Зрештою Мотт повільно опустив ніж, а Гарлоу прошепотів:

— Ви — Ярон. Але чому...

Моє серце калатало, коли я глянув на Мотта, благаючи про допомогу. Я й досі не міг вимовити ні слова.

Тут я почув за спиною якийсь звук, і крізь вікно у кімнату заліз Ерік.

— Я побачив світло, — пропихтів він. — Подумав, що тобі потрібна допомога.

— Не потрібна.

Тепер я теж дістав ніж.

Мотт поклав долоню на руку Гарлоу.

— Він не той, за кого ви його маєте, — промовив Мотт. — Цей хлопець — один з найкращих злодіїв Авенії. Я бачив його раніше і знаю, що він здатен на все. Краще віддати йому те, що він захоче, бо він однаково це забере.

Ерік глипнув на мене:

— На що таке ти здатен?

Я пропустив повз вуха слова Еріка й перевів погляд на Гарлоу.

— Мені потрібні всі монети, які ви тут маєте. Негайно.

Гарлоу застиг, не в змозі зібрати до купи різні версії моєї особистості: свою думку про мене, яку він склав після нашої зустрічі; те, що йому розповів про мене Мотт; і те, що він зараз побачив на власні очі. Нарешті Мотт підштовхнув його вперед, і Гарлоу промовив:

— У мене тут небагато.

Він потягнувся до рамки, що стояла на столі.

— Але ця річ зроблена із золота. Вона дорого коштує.

У рамці був портрет дитини. Цікаво, чи це батько Ніли, а чи інша дитина, про яку мені розповідав слуга Гарлоу.

— Картинка мені ні до чого, — пхекнув я. — Але рамку візьму.

Гарлоу витягнув малюнок й обережно поклав його на стіл, а Ерік одразу ж згріб рамку в торбу, яку прихопив із собою.

Потім Гарлоу дістав щось із жилета й простягнув мені:

— Можеш узяти й це. Теж золото.

То був годинник, який належав батькові Ніли. Я жбурнув його назад:

— Це золото дурнів. Воно нічого не варте.

Не маючи снаги уникнути погляду Мотта, я додав:

— Вам, звісно, відомо, що я вмю відрізнити фальшивку від справжнього золота.

— Очевидно, не вмєш, — пробурчав Ерік і простягнув по годинник руку. — Як на мене, золото цілком справжнє.

— Якщо хтось і візьме його, це буду я.

Я потягнувся до годинника, але Ерік відштовхнув мою руку й блиснув лезом ножа. Мені нічого не залишалося, як здатися.

— Цей хлопець важить для нас не більше за золото дурнів, — сказав Мотт, не зводячи з мене очей. — Дайте йому кілька монет, і він піде.

Гарлоу підійшов до книжкової шафи. Він дістав із горішньої полиці коробку, потім підійшов до мене й промовив:

— Підставляй долоні.

Я взяв торбинку в Еріка, а Гарлоу перевернув коробку, з якої в торбу впало з десяток ґарлінів.

За моєю спиною Ерік просто ахнув від захвату. Потім його погляд зупинився на Мотті:

— А з цим що робитимемо?

Мотт глянув на мене й зі словами: «Тобі не впіймати мене, злодюго», вибіг із кімнати.

Я показав Ерікові на Гарлоу й наказав:

— Стежте за ним.

Проходячи повз Гарлоу, я зупинився й прошепотів йому:

— Не рухайтесь. Не давайте йому привід.

А тоді вибіг із кімнати назирком за Моттом.

Той чекав на мене в центральному коридорі за найближчим рогом. Він шарпнув мене за руку й смикнув до стіни.

— Що ви тут робите? — прошипів Мотт.

— Ви, мабуть, уже чули альтернативну версію.

Мені раптом схотілося так багато йому розповісти. Про авенійських злодіїв, які прокрадалися через наші кордони, щоб нападати на наших жінок і дітей. Про картійських шляхтичів, які їх покривають. І що найгірше — про мого батька, який проігнорував благання власного народу про допомогу. Але на такі розмови не було часу, тож я просто спитав:

— Чому ви тут?

— А ви не здогадуєтесь?

— Ви мали допомагати Тобаясові в замку.

Кілька секунд ми помовчали, а потім я поцікавився:

— Як він там?

— Про нього потурбуються Амаринда й Кервін. Але ходить поголос, що регенти голосуватимуть проти вас. Якщо не повернетесь просто зараз, може бути нікуди повертатися.

Я відступив на крок.

— Якщо я не довершу справу до кінця, повертатися не буде сенсу.

— Вбивство Девліна не розв'яже проблеми.

— Так, ви маєте рацію.

Я страшився того, що мав сказати далі, й навіть коли говорив, то усвідомлював усю неможливість свого задуму.

— Я повинен знищити піратів. Геть усіх.

Очі Мотта спалахнули:

— Що? Це ж божевілля, а не план короля!

— Тоді приєднуйтеся до тих, хто голосує за намісника, й облиште мене! — сердито прошипів я.

Я вже хотів піти, але Мотт схопив мене за руку.

— Я не хочу намісника так само, як і ви. Але своїми діями ви підтверджуєте правоту тих, хто вважає, що вам забракло розуму, аби бути королем. Ви допомагаєте їм знищити себе.

Повернувшись до нього, я спитав:

— Чому ви не бачите цього, Мотте? Забудьте про намісника й погляньте на небезпеку для Картії. Це наша єдина надія вберегтися від знищення. Наші проблеми значно більші за політичні амбіції Грегора.

Мотта це не переконало.

— Вам варто було утаємничити Грегора у свої плани. Ваш батько нікому не довіряв більше за нього, хіба що Кервінові. Будь ласка,

поверніться, поки ще є така нагода.

— Якщо я це зроблю, скільки часу мине, перш ніж пірати захоплять Картію? Кілька днів? Чи вони дадуть нам цілий тиждень, щоб підготуватися? Бути тут — не моя *забаганка*, Мотте, тож запропонуйте мені інший варіант. Дайте мені пораду, як уберегти Картію, і я дослухаюсь до вас.

На це йому було нічого відповісти. Тож сповненим смутку голосом він зауважив:

— Від піратів ніхто не повертається живим, Яроне.

— Я мушу. Комусь же треба розцікавлювати ваше життя, хіба ні? Я навіть усміхнувся.

Мотт вилаявся собі під ніс, а потім промовив:

— Якщо я буду вам потрібен, шукайте мене в церкві в Дічеллі. Заради вашої безпеки я не насмілюся піти за вами далі.

І коли я вже розвернувся, Мотт додав:

— Дайте мені свій ніж.

— Що?

Він простягнув руку долонею вгору.

— Вас не було занадто довго. Тому дайте мені ніж.

Це вдруге Мотт ранив себе, щоб урятувати мою таємницю. Спостерігати, як він ріже лезом по руці, було майже так само боляче, як різали б мене самого. Тільки-но забравши в нього ніж, я почув за спиною тихий звук.

Ніла підняла маленьку свічку, щоб краще нас розгледіти.

— О! — злякано скрикнула вона.

Впізнавши мене й побачивши кров на ножі, вона відступила.

— О ні.

Дівчинка розвернулася й побігла вгору сходами. Я не наважився покликати її. То було надто ризиковано — Ерік міг почути.

— Йдіть уже, — наказав Мотт. — Я спробую зупинити її, поки вона не перебудила весь дім. І, Яроне... Ви *мусите* повернутись.

— Я повернусь.

У моєму голосі було більше впевненості, ніж я насправді відчував, але Мотта ці слова начебто заспокоїли. Я додав:

— Мабуть, зараз це не має значення, але хочу сказати, що мені дуже шкода.

Перш ніж Мотт зміг відповісти, я повернувся до кабінету, а там кинувся на Еріка, який наставив на Гарлоу ніж, змушуючи того втиснутись у стіну. Я проштовхнувся між ними й закричав:

— Що ви робите?!

— Він спитав, як тебе звати, — відповів Ерік.

Я повернувся до Гарлоу:

— Я не хочу, щоб ви пам'ятали моє ім'я. Так само, як і цю ніч.

Я відтягнув від нього Еріка зі словами: «Нам треба йти».

Розбійник не зводив очей з мого закривавленого ножа, а Гарлоу нажахано зітхнув, коли збагнув, що я, очевидно, накоїв.

— То ось на що ти здатний, — пробурмотів Ерік. — Я недооцінив тебе.

— Він сам напросився, — сказав я, а потім кивнув Ерікові: — Йдіть першим.

Коли він вистрибнув у вікно, я повернувся до Гарлоу. Той промовив:

— Скажи мені, що ти не... щойно...

— Я сподіваюся, колись ви зрозумієте, — сказав я тихо, ледве вимовляючи слова. — Пробачте мені.

Гарлоу лише похитав головою — він почувався наляканим і зрадженим, якщо взагалі щось відчував. Я зліз із дерева, усвідомлюючи, що щойно скоїв злочин, якого мені, можливо, ніколи не пробачать.

• ДЕВ'ЯТНАДЦЯТЬ •

Ти якийсь засмучений, — зауважив Ерік за кілька хвилин, коли ми виїжджали з Лібета. Поруч зі мною інші злодії раділи, підраховуючи кількість випивки, яку вони зможуть придбати на свою частку грошей Гарлоу. Було огидно від того, що вони вже вважали ці гроші своїми і як вони вітали мене, ніби я зробив якусь добру справу.

— Всміхнися, — сказав Ерік. — Зараз час святкувати.

— Він бачив моє обличчя, — пробурмотів я.

— І все?

Ерік зайшовся грубим сміхом, від якого я весь напружився.

— Тобі нема чого хвилюватися. Що нам зробить Картія? Нічого! Треба знати репутацію їхнього короля.

— Екберт помер. У них тепер новий король.

— Я про нього й кажу. Син Екберта. Як там його?

— Ярон.

— Саме так. Я мало про нього знаю, але з того, що я чув, ми можемо робити в Картії все, що заманеться.

Я чомусь не зміг втриматись від усмішки:

— Що не так із Яроном?

— Кажуть, він шалений і необачний, завжди таким був. Усі знають, що його тривалий час вважали загубленим, але тепер він повернувся й хоче правити. Що може хлопчисько з таким минулим знати про те, як правити цілою країною?

— Вочевидь небагато.

Утім, я знав достатньо, аби зрозуміти, що встиг накоїти безліч помилок. Одна з них — ця нічна поїздка з Еріком.

— Отож, — підтакнув Ерік. — Та нас цікавить лише те, щоб наш авенійський король-нікчема далі заявляв, ніби не знає, чим ми промишляємо.

— А він знає?

— Навіть якщо так, ми для нього надто дрібні. Якщо йому потрібно повернути якусь справу й не забруднити рук, він звертається до піратів.

У чому Варган сам ледь не зізнався. Авенії потрібна моя земля. Піратам потрібне моє життя. Ну просто ідеальний союз.

Ерік наче не помітив мого пригніченого стану. Він гмикнув, а потім додав:

— Головна мета Варгана — Картія. Скажу так: якщо він визнає, що ти — пірат, то захоче скористатися твоїми знаннями Картії, бо це допоможе йому її знищити.

Так, я це знав.

Не отримавши від мене якоїсь помітної реакції, Ерік поскакав уперед до інших розбійників, щоб розповісти їм більше подробиць про події в будинку Гарлоу. Він навіть витяг украдений годинник, щоб їм продемонструвати, а потім недбало запхав його за пазуху, й гадки не маючи про його істинну цінність. Я не міг збагнути, чому Гарлоу так легко його віддав, і картав себе за те, що не завадив цьому.

Ми вже майже доїхали до табору, коли моє роздратування раптом перетворилося на незрозумілу тривогу. Коли ми під'їжджали до гребеня пагорба, то побачили щонайменше десяток коней, які стояли внизу поперек дороги й перекривали нам шлях.

Я притримав Містика й спитав у рябого розбійника, що їхав поряд зі мною:

— То люди короля Варгана?

Він зіщулював очі, наводячи фокус, і нахмурився:

— Здається, так. Мабуть, наш добрий король вирішив, що знову час збирати податки.

До нас уже скакав Ерік.

— Гей, усім розвернути коней!

Ми підкорились й від'їхали назад, поки не зникли з очей королівських солдатів. Потім Ерік зібрав нас у коло й витягнув із сидельної торби гаман із монетами Гарлоу.

— Візьміть свою частку й сховайте, де зможете: під сідлом, у чоботі, де завгодно. Мерщій!

— Може, поїдемо іншим шляхом? — запропонував я, ледве приховуючи тривогу в голосі. — Або просто почекаємо, доки вони поїдуть.

Розбійник, що стояв поруч зі мною, голосно розреготався:

— Сейдж не знає про підступні методи короля.

Я емоційно висловив незгоду. Я знав про його підступність значно краще, ніж будь-хто з присутніх, і мої потенційні втрати значно перевищували жменю гарлінів. Мені взагалі не можна було їхати вперед і зустрічатись із солдатами Варгана.

— Вони, мабуть, уже помітили нас, — зауважив Ерік. — Якщо ми незабаром не покажемося на верхівці пагорба й не поскачемо униз, вони поїдуть нам навздогін, і тоді все буде значно гірше.

Я особисто не розумів, куди вже гірше.

Відчуваючи мій відчай, Ерік сказав:

— Ми добре попрацювали минулої ночі, тож я знаю, що ти хвилюєшся, бо можеш втратити гроші. Мені це теж не до вподоби, але що поробиш. А тепер візьми собі кілька жмень і сподіватимемося, що нам залишиться бодай щось.

Від самої думки про те, щоб їхати вперед, ставало страшно. Але кидати Еріка просто зараз було теж ризиковано, адже тоді я остаточно втрачу надію потрапити до піратів. Ерік знову простягнув мені сидельну торбу, і коли я пірнув туди рукою, то помітив, що під монетами в ній лежало кілька тканинних бинтів. Я поцікавився, навіщо вони йому.

— На випадок, якщо поранять когось із моїх людей за межами табору.

Я знову заліз у торбу, витягнув бинти й почав розмотувати їх на всю довжину.

— Поранений ти чи ні, це на розмір податку не впливає, — зауважив Ерік. — До того ж із минулого використання на них лишилися плями крові.

— Так навіть краще.

Я почав обмотувати бинтами голову, закриваючи око, половину обличчя й волосся. Водночас постарався, щоби пляма від крові опинилася точнісінько на моєму оці.

— Та зніми ти це, — буркнув Ерік. — Вигляд як у дурня.

— Вигляд як у пораненого, — одказав я. — А це геть інше.

Я відірвав шматок від бинта й жужмом запхав його собі до рота, між яснами та щогою. Я сподівався створити враження, ніби в мене набрякла щока.

— Ось тепер я дійсно скидаюся на дурня, — похвалився я.

Ерік вилаявся собі під ніс, а потім наказав своїм людям розслабитися — можливо, таки вдасться пройти крізь загорожу без втрат.

Побачивши нас, солдати виструнчилися й наказали нам зупинитися та зійти з коней. Я пригнув голову, зліз із Містика й приєднався до купки із семи чи восьми розбійників.

— У нас немає нічого цінного, — сказав Ерік солдатам. — Ми просто повертаємося до табору.

Найближчий до Еріка солдат загарчав, а потім наказав нам вишикуватися в лінію та покласти на землю всю зброю, яку ми мали при собі.

Я не хотів сходити з місця, але чоловіки навколо мене почали вишикуватися. Я став поруч з Еріком, і той запропонував мені кинути на землю ніж. Я так і зробив, але накрив його носком чобота, щоб мати біля себе, якщо почнеться бійка. Сумнівно, що це б дуже мені допомогло. Солдатів було значно більше, ніж нас, і всі вони були краще озброєні. Можливо, ці бинти таки ще згодяться мені посправжньому.

Солдати почали з обшуку Еріка. Вони відразу ж знайшли кишеньковий годинник Гарлоу і кинули той на розстелену на землі ганчірку. Потім покопалися в його сідельній сумці й знайшли монети, яких не встигла розібрати решта розбійників. Із цією знахідкою солдат сильно вдарив Еріка в щелепу, зваливши того на землю.

— Хотів збрехати своєму королю? — спитав солдат.

— Я збрехав тобі, — простогнав Ерік і витер кров із губ. — У тебе немає права на наше майно.

— Але в мене є, — промовив чийсь голос.

Я швидко повернувся й майже відразу нахилив голову так, що аж підборіддя притиснулось до грудей. З карети, що стояла в тіні високих дерев, вийшов король Варган. З опущеною головою я не дуже на неї зважав, але тепер, придивившись, збагнув, що то була та сама карета, якою він приїхав на похорон мого батька.

Варган зробив крок уперед й оглянув нас. Інші стали навколішки, але я повернувся до нього спиною, щоб допомогти Ерікові підвестися. Якщо Варган і помітив, що я не колінкував, то не став здіймати бучу.

Натомість він сказав:

— Для Авенії наближаються славетні дні. Незабаром, друзі мої, ми станемо не просто великою країною. Ми станемо імперією.

Я зціпив зуби. Він має намір прославитися, вилізши на спину моєму народу, ще й з допомогою піратів. Якщо тільки я не знайду спосіб зупинити їх.

— Кидайте свої монети на землю зараз й уникнете покарання за спробу приховати їх від мене, — мовив Варган. — Будьте вдячні за те, що вам дали нагоду зробити свій внесок у велич Авенії.

Чоловіки навколо мене тихо забубоніли, але перед ними був їхній король: слова не важили нічого перед обличчям його жадібності. Вони повитягували монети звідусіль, де їх сховали, й кинули на розстелену тканину. Хай як мене драгувало використання статків Гарлоу на користь ворога, я теж віддав свою частку. Найменше мені хотілось повернути до себе увагу Варгана.

Король оглянув зібрані на землі багатства, а потім переступив через них і став роздивлятись нас. На щастя, всі чоловіки, як і я, опустили голови, тож, за винятком пов'язки, ми всі мали однаковий вигляд.

— Це не всі добрі новини на сьогодні. Є ще дещо, — глузливо оголосив Варган.

Що б він не мав намір сказати, ми всі знали, що це будуть аж ніяк не добрі новини.

— Крім збирання податків, я також шукаю людей до моєї армії. Зараз ви просто злодії, жалюгідні щури. Але сьогодні можете піти зі мною — і станете героями.

Я ледь не розсміявся. Як саме напад на мирну сусідню країну можна вважати героїчним? Він принизив людей Еріка за те, що вони злодії, хоча сам планував украсти в мене всю Картію. Мені аж свербіли пальці, щоб вихопити ніж і почати бій. Це принесло б усім нам смертний вирок — кепські справи, якщо так, — але десь глибоко в душі мені хотілося, аби Варган дізнався, що я тут.

Король вказав на чоловіка, який стояв по інший бік Еріка:

— Ось вам і доброволець. Беріть його.

Цей розбійник був великим і м'язистим хлопаком і ще двадцять хвилин тому обіцяв почастивати всіх елем на честь здобичі в Гарлоу. Він позадкував від солдатів, але ті схопили його і, погрожуючи ножем, потягли до воза, що стояв поруч із королівською каретою.

Потім Варґан показав на двох інших чоловіків: один із них начебто близько приятелював з Еріком, а інший був непримітним парубком, на якого я майже не звертав уваги відтоді, як прийшов до злодіїв. Він пішов без нарікань, але друг Еріка крикнув: «Я не воюватиму!». Він дістав із кишені ніж, однак солдати були спритнішими й миттєво наставили на нього шість мечів. Обоє чоловіків відвели до воза, де зачинили за ними заґратовані двері.

Не дивно, що армія Авенії значно більша, ніж моя. Якщо у Варґана такий метод вербування солдатів, то він може створити армію будь-якої чисельності.

— Ти воюватимеш, — насмішувато пхекнув Варґан, а потім показав на решту з нас: — Ви всі воюватимете.

Він махнув своїм незгідливим солдатам і додав:

— Забирайте всіх. Для майбутніх подій нам знадобиться кожен.

Витягнувши мечі, солдати негайно почали гнати нас до воза, але я залишився на місці. Ерік поруч зі мною теж не зрушив із місця; його кулаки були міцно стиснуті, і я збагнув, що він подумки вирішує, чи варто намагатися чинити опір. За мить на це запитання відповів якийсь солдат: він зупинився поряд з Еріком і вгатив тому під колінами плоским боком меча. Розбійник зі стогоном повалився на землю. Наступний удар був мені й підкосив мої ноги так, що я гепнувся поруч з Еріком. Солдати схопили Еріка за руки й потягли до воза. Ще кілька вояк пішли по мене, але на той час я вже встиг схопити свій ніж. Утім, Варґан наказав їм зачекати й підійшов до мене.

— Ти поранений.

Не підводячи очей, я похитав головою.

— Підведись, хлопче.

Я послухався, але не хотів зустрічатися з ним поглядом. Натомість Варґан, як мені здалося, розглядав мене кілька годин. Я був упевнений, що він мене впізнав. Утім, під час нашої останньої зустрічі було темно, а тепер я ще й був набагато брудніший. І все ж таки я відчував, що моя персона зараз дуже очевидна, а бинти лише виділяють те, що я намагався приховати.

Та насправді все було навпаки. Бинти мали якраз протилежний ефект: вони відвертали його увагу від мого обличчя. Король розглядав їх, намагаючись зрозуміти, чому я весь перев'язаний.

— Якщо ти не поранений, то навіщо тобі пов'язка? — запитав він.

Окрім кепської спроби замаскуватися? Я всміхнувся йому. Це, я сподівався, мало досить гротескний вигляд, зважаючи на клубок тканини, який досі був затиснутий між моєю щокою та яснами. З шипінням і присвистом я пошепки відповів:

— Чумні бубони.

Більше нічого не потрібно було казати. Яким би способом чума не переходила від однієї людини до іншої, всі знають, наскільки небезпечно перебувати поруч із таким хворим.

Варган ледь не відскочив, і задля більшого ефекту я застогнав та простягнув до нього руку. Те, як він крутнувся, щоб утекти від мене, безсумнівно, погіршило його біль у спині. Принаймні я на це сподівався.

— Ці люди заражені чумою! — вигукнув він. — Звільніть їх усіх!

Солдати кинули Еріка так, ніби той обпик їм руки, й повикидали всіх із воза швидше, ніж я встиг моргнути. Майже так само хутко вони заштовхали свого короля в карету. За лічені секунди Варган та його військовий ескорт зникли в пилюці від кінських копит.

Розбійники радісно галасували, поки я розмотував бинти, але Ерік оглядав мене так, ніби я вчинив щось погане. Нарешті він склав руки й мовив:

— Я чекаю на пояснення.

Мабуть, що так. Однак я не мав наміру щось пояснювати. Я лише сказав:

— Якби я цього не зробив, ми всі прокинулися б завтра авенійськими солдатами.

— Може, й так. Але справжня причина в тебе була інша.

— Я зробив це тому, що в когось тут мав бути план.

Із цими словами я вклав ніж у піхви й пішов до Містика. Я скочив на коня і не озираючись поїхав стежкою до табору розбійників. Решта наслідувала мій приклад, і ще за хвилину я помітив, що Ерік теж виїхав на дорогу позаду всіх, а вкрадені монети знову дзвеніли в його сидельній торбі. Лише коли ми від'їхали від пагорба, я дозволив собі знову вільно зітхнути.

Коли ми повернулися до табору, був пізній ранок. Ми приготували яечню, дістали галети, і я змусив себе поїсти лише тому, що один із розбійників, якого я врятував, — рябий злодій — наполог на цьому. Фінк сів поруч зі мною: його переповняли запитання про наші

пригоди, але я розчарував малого тим, що не відповів на жодне з них. Його пацюк знову сидів у хлопця на плечі й не зводив оченят із мого сніданку.

— Тепер ти — частина нашої сім'ї, — сказав Фінк. — Так кажуть інші чоловіки.

— У мене немає сім'ї.

А якби й була, то явно не купка злодюг.

Фінк лише хихикнув — хтозна, що там промайнуло в його голові.

— Сказав королю, що в тебе чума? Ха! Коли доросту до твого віку, буду точнісінько таким, як ти.

— Йди геть, — прогарчав я. — Сумнівно, що ти захочеш бути схожим на мене.

Мої слова його не переконали, тож він продовжував їсти поруч зі мною.

Коли я закінчив, Фінк указав мені на згорнуту постіль біля наметів:

— Ерік сказав, що можеш спати там, якщо втомився. А я маю наглядати за тобою.

— Я ж наче член сім'ї.

Він знизав плечима:

— Ерік просто хоче переконатися, що ти не з тих членів сім'ї, які накивають п'ятами, щойно ми відвернемось.

— Я не планую тікати, Фінку.

— Я знаю. Але однаково мушу наглядати за тобою.

Вірний своєму слову, Фінк усівся на землю в тому місці, звідки був дуже гарний краєвид на мою постіль. Я ліг і заплющив очі, але заснути було неможливо. Через якийсь час я, мабуть, скидався на сплячого, бо Ерік підійшов до Фінка і прошепотів:

— Що ти про нього думаєш?

Фінк трохи повагався й сказав:

— Він не звичайний злодій. Не такий, як ми.

— Згоден. Він не хотів, щоб Варган бачив його обличчя. Як гадаєш, чому?

— Не знаю. Ви казали, що він буде відвертішим зі мною, тому що ми обидва майже однолітки. Але в нього не юнацька поведінка. І він нічого мені не розповідає.

— Він, напевно, багато бачив у житті й навчився зберігати свої секрети. Але ти мав рацію — він добрий злодій. А це означає, що в нього мають бути дуже цікаві секрети. Не зводь із нього очей, поки я не з'ясую, яка в нього справжня мета. Не думаю, що він переймається скарбами з тієї печери.

Насправді я дуже навіть ними переймався. Там зберігалася більшість багатств Картії. Я б краще дозволив піратам себе вбити, ніж указав їм справжній шлях до печери.

У мене був запасний план. Перш ніж залишити Дриллід, я попросив Кервіна поставити біля печери додаткову охорону. Хотів переконатися, що в разі моєї невдачі ніхто не дістанеться до багатств Картії. Але якщо все піде як годиться, мій план завершиться задовго до того, як доведеться комусь розкривати це місце.

Зрештою я провалився в сон, відчуваючи в шлунку гірку порожнечу, яка нагадувала про те, що від дня похорону в мене нічого не йде як годиться.

• ДВАДЦЯТЬ •

Пізніше, ближче до вечора, мене розбудили звуки оплесків і вітальний галас. Я підвівся й прибрав волосся з обличчя.

— Що відбувається? — спитав я у Фінка.

Той стояв на каменюці й спирався на гілку дерева, щоб побачити щось за моїм наметом.

— Почалася гра «Захоплення королеви». Хочеш піти подивитися?

Якби я не погодився, Фінк би повністю розчинився в калюжі розчарування, тож я потягнувся, скочив на ноги, і ми пішли на ігровий майданчик.

У «Захоплення королеви» грають дві команди, кожна з яких прагне забрати прапор, або «королеву», іншої команди з чужого боку майданчика. Гравці борються за контроль над шкіряним м'ячем, набитим пшеницею або рисом.

М'яч можна бити ногою, переносити або кидати на чужий бік поля, але тільки з м'ячем гравець може увійти в зону супротивника, щоб украсти «королеву» й виграти гру. «Захоплення королеви» вимагає гарної фізичної підготовки, це трохи травмонебезпечно, а проте завжди дуже весела забава.

Коли ми підійшли до поля, я побачив, як Ерік кинув м'яч комусь на іншому боці й того миттю збили з ніг. Ерік помахав нам, а потім підставив підніжку гравцеві суперника, який намагався розчистити шлях для свого товариша з команди. Серед гравців були й учасники вчорашнього набігу на Гарлоу — всі вони заохочували мене теж вийти на поле, але я не квапився долучатись до гри.

— Сейдже, нумо до нас! — покликав Ерік. — Нам потрібен ще один гравець.

— Я не дуже добре граю, — відповів я, і це була чиста правда.

У дитинстві «Захоплення королеви» мені подобалося, поки я не зрозумів, що діти дворян, які грали з нами, мали настанови давати нам із братом виграти. Дарій намагався пояснити мені, що так і живуть

принци, а обов'язок інших хлопців — поступатися нам у всьому. Аби продемонструвати, що я думаю про ці побітки, я виліз зі шкіряним м'ячем на верхівку капиці, а потім настромив його на шпиль, де він і залишався, поки батько не наказав якомусь нещасному пажеві вилізти нагору й дістати його. Після цього гра «Захоплення королеви» була в замку заборонена. Ми час від часу грали в сиротинці, але місис Тарбелді цього не схвалювала, бо майже кожний матч завершувався бійкою.

— Ну ж бо, йди грати, — підбадьорив мене Фінк. — Ти ж наче хочеш.

Треба було бути сліпим, щоб не побачити в його очах бажання вийти на поле. Я покликав Еріка:

— Фінк теж гратиме з нами.

— Тоді в нас буде зайвий, — одказав Ерік.

— Він заледве хлопчик, це не сильна конкуренція, — відповів я.
— Нехай грає.

Щоб не зупиняти гри, інша команда жестом запросила Фінка теж вийти на поле.

— Дякую, — сказав Фінк. Він був явно схвильований.

Щойно ми підійшли досить близько до своїх позицій, гра почалася. Фінка відразу збили з ніг, але він показав, що з ним усе гаразд, і гравці побігли повз нього до нашої зони. Я пірнув у натовп суперників, щоб зупинити атаку, а їхні товариші у відповідь повалили мене на землю. Один із них смикнув мене за сорочку, відкриваючи рану, яку я отримав, захищаючи Нілу три дні тому. Ми глянули один на одного, але я не впізнав його з тієї ночі, тож просто відкотився й знову приєднався до гри.

За кілька хвилин інша команда оголосила перерву, щоб усі могли перепочити. Ерік зібрав нас у коло та сказав:

— Вони втомилися. Треба ще раз спробувати захопити їхню «королеву».

— Ми теж утомилися, — зауважив гравець поруч зі мною. — І не можемо пробитись крізь них усіх.

— Так, але вони про це не здогадуються, — відповів я. Всі обернулися на мене, а я зі свого боку подивився на Фінка. Потім пояснив свою ідею.

Наступного разу, коли ми перехопили м'яч біля їхньої зони, замість того щоб якийсь дужий молодик намагався прорвати їхню оборону, ми всі побігли в обхід їхньої команди, на інший кінець поля та якнайдалі від їхньої зони. Всі, крім одного.

Коли ми були досить далеко, Ерік відбив м'яч Фінкові, який із невинним виглядом прогулювався біля нашої зони. Він зловив м'яч і побіг у зону супротивника. «Королева» опинилася в його руках ще до того, як суперники збагнули, що їх обдурили.

Чоловіки з моєї команди радісно заголосили й оточили Фінка, а Ерік навіть посадив його собі на плечі. Хлопець усміхався так широко, що його щоки, здавалося, от-от луснуть. У якийсь момент Фінк глянув на мене. Він досі стискав у руках м'яч і «королеву». Малий помахав мені прапором, але м'яч тримав міцно біля грудей.

Я всміхнувся до нього, хоч насправді мене огорнув смуток. Фінк не знав нічого іншого, крім цього місця, і, попри весь свій потенціал, насправді був замкненим у світі, де в нього не було жодних шансів на майбутнє.

• ДВАДЦЯТЬ ОДИН •

Решту дня ми провели з Фінком, який смакував кожну подробицю своєї перемоги. Йому було байдуже, що я теж був там і бачив усе на власні очі або що ідея від початку була моя.

— Ти бачив їхні пики, коли я схопив «королеву»? — спитав він. — Тепер, звісно, шкодують, що виявились такими нетямами.

— Але не настільки шкодують, аби не звертати на тебе увагу, — я кивком указав на кількох здорованів, що проходили повз нас. — І якщо ти не замовкнеш, вони підйдуть і покажуть тобі, наскільки їм не шкода.

Фінк розсміявся, але затих, принаймні поки ці чоловіки не пройшли повз нас.

Я сидів на ящику в глибині намету й дивився на поле, на якому ми грали. Через невпинну балаканину Фінка було важко зосередитися, але врешті-решт я почав сприймати її як фоновий шум — таку собі трохи гучнішу версію пташиного щебету.

Тепер на полі нікого не було. Численні ігри вщент витоптали траву, але мою увагу привернула самотня квітка в центрі поля. Вона була яскраво-фіолетова й стирчала там, де полягли сотні інших. Цікаво, чи їй якось вдалося уникнути ушкоджень, чи на неї вже наступали, але вона вперто не хотіла зминатись?

За якийсь час до мене прийшов Ерік. Він також усівся на ящик, а потім наказав Фінкові піти погуляти. Той відповів, що йому однаково треба пошукати їжу для свого пацюка.

— Я думав про те, що ти зробив сьогодні вранці під час зустрічі з королем Варганом, — почав він.

Я промовчав, хоча теж думав про це. Я відчував, що мені пощастило, адже все так добре склалося, однак сенс від того не змінювався: мені просто поталанило. В моїх планах із піратами не можна покладатися лише на талан.

— Як тобі тут, серед моїх розбійників? — запитав Ерік, змінюючи тему.

— Вони найчудовіше збіговисько брехунів, грубіянів і злочинців, яке тільки могло мене викрасти.

— Мені здається, ти хотів, щоб ми викрали тебе з тієї таверни.

— Насправді я сподівався, що тієї ночі по мене прийдуть пірати, — відповів я з усмішкою. — Це заощадило б мені трохи часу.

— Ти ходячий парадокс, Сейдже.

Я відчув вагу його погляду, а він додав:

— Той лисий зі шляхетного дому відразу зрозумів, хто ти такий. Він явно поважав твою репутацію злодія або щонайменше не був радий тебе там бачити.

— Він точно здивувався, — погодився я.

— А ще з якихось непрояснених причин ти вочевидь не в дружніх стосунках із королем. Чому так? Ти скоїв якийсь злочин проти нього?

— Ні.

Поки що ні.

— Але я ніколи про тебе не чув. Як так сталося?

— Я довго жив у Картії. А в Авенії я зараз тому, що там для мене стало занадто небезпечно.

— А, то ось чому ти не хотів, щоб той шляхтич бачив твоє обличчя. І ось чому ти не міг залишити того лисого живим.

Не зовсім так, але Еріка це пояснення цілком задовольняло, тож я не став спростовувати його слів.

— А якщо я завтра поведу тебе до піратів, ти підеш як їхній друг чи як ворог?

— Ні той, ні той, — відповів я. — Просто мені більше ніде втілити те, що я маю в планах.

— Забрати той скарб?

Я знову не відповів, а Ерік продовжив:

— Слухай, я зроблю все, що зможу, аби вони прийняли тебе, але з ними ніколи не знаєш. А у твоєму випадку й поготів, адже у вас із ними немає спільних справ.

Я відвернувся, не в змозі стримати усмішку від іронії, що крилася в його словах. Ерік, здавалося, не помітив і вів своє:

— Ще не пізно передумати. Ти хочеш до піратів, але я відчуваю твої вагання. Чого б ти не прагнув, можеш здобути це тут.

Сам того не усвідомлюючи, він говорив про потаємні для мене речі. Я замислився над тим, чого прагну найбільше: свободи бути тим, ким хочу, йти куди хочу й жити за власним вибором. Це дійсно було так. Я міг би отримати бажане тут, якнайдалі від політичних інтриг та лицемірства у Дрилліяді. Якнайдалі від нескінченних обов'язків і зобов'язань, якнайдалі від страху й гніву, що завели мене так далеко. От би просто залишитися тут.

— Можеш не відповідати відразу, — сказав Ерік.

— Я мушу, — насилу вимовив я. — Бо якщо не відповім зараз, моя відповідь може змінитися, а я не маю розкоші так ризикувати. Завтра я їду з вами.

— Навіть якщо ніколи не зможеш вибратися від них?

— Так, навіть якщо не зможу.

Ерік усміхнувся:

— Це була перевірка, Сейдже. Хоча на мить мені здалося, що ти готовий прийняти мою пропозицію.

— Мені теж так на мить здалося.

Ерік встав і поплескав мене по спині.

— Гадаю, кращого мені й бажати не треба. Тепер іди й поїж.

Натомість я повернувся до своєї постелі. Підійшов Фінк, глянув на мене й запитав:

— Ти голодний?

— Ясна річ, — відповів я. — Принеси мені вечерю. Я люблю їсти на самоті.

— Я не слуга, — аж скривився він.

— Звісно, слуга. Чому тобі дали взуття, щоб гасати на побігеньках, але не дали пристойного одягу, як у вільної людини?

Плечі його опустилися.

— Тоді я не *твій* слуга.

— Тут немає моїх звичних слуг. Тож доведеться тобі перебрати на себе цю роль.

— Ти можеш утекти.

— Ні, бо я вмираю з голоду, — заперечив я. — Якщо й утечу, то тільки після вечері. А зараз іди.

Йому це не сподобалося, але він послухався й за кілька хвилин повернувся з мисками тушкованого м'яса для кожного з нас.

— Ти плюнув у мою? — запитав я.

— Ні, — ображено заперечив він.

— А я б плюнув, якби хтось так розмовляв зі мною.

— Ну, може, трохи, — ніяково всміхнувся він.

Ховаючи усмішку, я помінявся з ним мисками.

Поки ми їли, Фінк мовчав, а потім спитав:

— Ти вважаєш, що мене тут сприймають лише як хлопчика на побігеньках?

— Так.

— А якщо я завтра піду з тобою та Еріком?

Я похитав головою:

— Якщо не станеш розбійником, ніколи не зможеш стати піратом.

Фінк випростався, перш ніж похвалитися:

— Я був би чудовим піратом. У мене є таланти, про які розбійники навіть не здогадуються.

— Справді? Які це?

— Я вмю позірно плакати. От дивись.

Коли я підвів очі, обличчям Фінка котилися сльози.

— Це просто несправедливо, — ридав хлопець. Він дійсно плакав. — Може, я й замалий, але заслуговую на шанс.

— Ти жалюгідний, — зі сміхом одказав я.

І тієї самої миті Фінк знову всміхнувся. Він витер сльози долонею, від чого на його обличчі лишилися брудні смуги.

— Одного разу завдяки цьому трюку я отримав цілий м'ясний пиріг від якоїсь жінки.

— Спробуєш так із піратами, й вони підвісять тебе на щоглі, доки не припиниш поводитися як дитина.

— Ні, серйозно, Сейдже. Я не дуже часто використовую цей талант, але коли доводиться, він дає плоди.

— Що ж, нехай твій талант до спонтанних істерик принесе тобі велику славу й пошану.

Фінк уздрів образу в моїх словах, але, схоже, йому було байдуже. Натомість він заходився бовтати ложкою в мисці й пробурмотів:

— Ерік сказав, що коли ви були в Лібеті, ти вбив людину. Це правда?

— Неважливо, що я вчинив, — йому однаково значно більше біди, ніж він заслуговував, — стиха відповів я. В моїй уяві зринуло

напружене обличчя Мотта, коли він почув, що я йду. Мабуть, його мучило те, що він не міг піти за мною.

— Я не думав, що ти здатний на таке.

— Я й не здатний.

Та все ж таки мені неминуче доведеться знищити піратів.

Фінк повільно видихнув.

— Ти хочеш піти до піратів?

Я кинув на нього погляд.

— Мушу. Це зовсім інше.

— Ти наче якийсь наляканий.

— Усім буває страшно. Цього не визнають тільки дурні.

Нашу розмову перервав Ерік — він саме повернувся, щоб скласти нам компанію. Присівши біля мене, він спитав:

— Приєднаєшся до нас біля вогнища, Сейдже? Усім кортить почути твою розповідь про наші пригоди в Лібеті.

Я проігнорував його запитання й поставив своє:

— Коли ми вирушаємо до піратів?

— Я думав про це. Якби в мене був час, щоб спізнати тебе краще...

— Якщо вам потрібен час, то я вже сьогодні піду звідси й пошукаю інший шлях, — заявив я не змигнувши оком. — Час — це розкіш, якої я не маю.

Ерік потер підборіддя, перш ніж запитати:

— Обіцяєш, що розповіси їм, де знайти ту печеру? Бо якщо я приведу тебе туди, а ти відмовишся їм розповісти, обоє залишимося без голів.

Я не міг цього обіцяти, але цілком щиро сказав:

— Я зроблю все можливе, щоб моя голова не злетіла з плечей. І постараюся не робити нічого такого, що змусить їх відтяти вашу.

Мабуть, цього було достатньо. Здавалося, в його очах затанцювали іскри, коли він промовив:

— Усе своє життя я мріяв про шанс потрапити до піратів. Але в мене ніколи не було нічого цінного, що можна було б їм запропонувати. Дотепер.

— То коли вирушаємо? — спитав я.

Він на мить замислився, а потім вирішив:

— З першими променями. Я хочу в'їхати в їхній табір, коли вони щойно прокинуться. Тоді Девлін буде в найкращому настрої.

Я віддав миску Фінкові, підхопив свою постіль і затягнув її до найближчого намету з припасами.

— В такому разі я б хотів добряче виспатися на самоті. Ранок не забариться.

Я ліг, але так і не зімкнув очей. Я виспався за день, тому сон не був аж таким необхідним для мене цієї ночі. Найважче було боротися з відчуттям нагальної потреби піти, втекти, поки була така можливість.

Коли стало зовсім тихо, я нарешті вирішив, що мушу ризикнути й повернутися до церкви, аби зустрітися з Моттом. Він від початку мав рацію: цей план був божевіллям. Мені не давала спокою попередня розмова з Фінком. Коли настане критичний момент, чи зможу я дійсно зробити все, щоб знищити піратів? Одного разу у Фартенвуді я забрав життя людини: не навмисно, а щоб захистити Імоджен, та однаково тоді ледь не зламався. Що ближче я підбирався до піратів, то більше бачив недоліків у своєму плані. Якщо я сподівався на успіх, мені потрібна була допомога Мотта.

Я трохи підвівся, спираючись на руку. Фінк улаштувався біля входу в намет, але я й не планував використовувати цей вихід. Я підняв кутову запону й підкотився під нею.

І зовсім не очікував, що наштовхнуся на іншого злодія. Той одразу ж схопився й шарпнув мене за комір.

— Куди це ти надумав? — прогарчав він.

— Мені треба відійти, — відповів я, наготувавшись почати своє звичайне пояснення, нібито я успадкував від матері сечовий міхур розміром із горошину.

Але злодієві було нецікаво. Він штовхнув мене на землю й підняв запону намету:

— Повертайся на місце, поки Ерік не прийде по тебе вранці. Якщо знову мене розбудиш, Ерікові вже буде нікого забирати.

Його умови були не дуже на мою користь, тож я відкотився назад під запону. Можна було з упевненістю припустити, що, куди б я не покотився, в будь-якому напрямку на мене хтось чекатиме.

Я вилаявся й ударив ногою по жердині намету, від чого прокинувся Фінк. Я сказав хлопцеві, щоб ішов спати й перестав мене

турбувати, а сам сів, притулившись спиною до жердини. Здається, Мотта я цієї ночі не побачу. Доведеться йти до піратів самому.

• ДВАДЦЯТЬ ДВА •

Коли по мене зрання прийшов Ерік, я так і сидів, притулившись спиною до жердини.

— Бачу, ти вже прокинувся?

Прокинувся й був досі злий. Я навіть не глянув на нього.

— Я чув, що ти намагався втекти вночі.

— Усі інші можуть ходити куди заманеться. Чому мені не можна?

— Бо ти ще не один із нас.

— Тоді ми не підемо до піратів.

— Чому це?

Тепер настала моя черга обдарувати його довгим поглядом:

— Якщо ви самі не довіряєте мені, то як зможете переконати піратів?

Ерік побагровів:

— Може, мені й не варто тобі довіряти.

Він махнув рукою, і до намету увійшов чоловік із довгим шрамом на правій щоці. Я на мить заплющив очі, впевнений, що коли уважно прислухаюся, то почую, як із мене вкотре сміються дияволи. Це був чоловік, який тримав смолоскип тієї ночі, коли я бився за порятунок Ніли, і він явно впізнав мене. Я неохоче підвівся, щоб глянути на розбійника, й не без задоволення помітив широку пов'язку на його плечі. То ось куди я його дістав.

— Фендон повернувся вчора, — промовив Ерік. — Дехто з тих, із ким ми грали в «Захоплення королеви», вирішив, що в тобі є щось підозріле, тож попросив Фендона перевірити. Фендон сказав, що десь уже бачив твого коня, і вважає, що тебе він теж уже зустрічав.

Фендон ступив уперед. Перш ніж я встиг його зупинити, він задер на мені сорочку й показав Ерікові поріз:

— Це справді той хлопець, про якого я тобі розповідав. Я його сюди штрикнув.

— Штрикнув? — пирхнув я. — Та ти меча не міг втримати, тому лише подряпав мене.

— Ти якось забув розповісти мені про напад на членів моєї сім'ї, — звинуватив мене Ерік.

Я поклав руку на ніж.

— Ви якось забули спитати.

Фендон повернувся та вдарив мене в щелепу. Падаючи, я схопив його за сорочку й потягнув за собою. Він приземлився на поранене плече й застогнав від болю. Тоді я витягнув ніж і приставив його чоловікові до горла.

— Може, вам, Еріку, варто запитати, чому вони вбили невинну жінку й ледь не вкоротили віку її маленькій доньці?

Очі Еріка розширилися:

— Що вони зробили?

— Ви занадто давно не брали участі в набігах на картійські землі.

Потім я нахилився ближче до Фендона й прошепотів:

— Якщо знову вдашся до набігів, я тебе знайду.

Ерік схопив мене за плечі й відтягнув від розбійника, а потім поставив йому ногу на груди, щоб той не кинувся на мене. Коли Фендон дав знак, що заспокоївся, Ерік наказав йому сісти. Фендон підкорився, однак у його погляді була щира лють, а кулаків він так і не розтиснув.

— У нас тут є правила! — вигукнув Ерік. — Ми розбійники, але не вбивці!

— А хіба він не вчинив так само з тим чоловіком у шляхетному домі? — Фендон тицьнув у мій бік кістлявим пальцем.

— Якби той чоловік утік, він би покликав інших і нас би схопили, — одказав Ерік. — Сейдж урятував нас усіх — двічі! — і до того ж приніс непоганий прибуток. А от того, що зробив ти, пробачити не можна.

— Цього більше не повториться, — пихатий тон Фендона свідчив про те, що йому байдуже — нехай повторюється. Потім він звернувся до мене: — То ти тепер один із нас?

— Така сама личинка з мізками завбільшки з горошину? — перепитав я. — Оце вже ні. Ми з Еріком сьогодні вирушаємо в путь.

— Я чекатиму твого повернення. Нам треба поквитатися, — скривившись, процідив Фендон.

— Чекай собі. Я не повернуся.

Із цими словами я вийшов із намету.

Поки ми завершували приготування до від'їзду, я тримався сухо, хоча Ерік зробив кілька спроб розпитати про мою участь у набігу. Я розповів йому зовсім небагато й узагалі не згадав Нілу. Мене здивувало, що цей інцидент стурбував його так само сильно, як і мене.

— У піратів є кодекс щодо жінок і дітей, — сказав він. — Їх не чіпають, якщо вони безгрішні. Це має стати кодексом і для розбійників.

— Можливо, кодекс захистить і мене, — зауважив я. — Я ж скидаюся на дитину, хіба ні?

Ерік нахилив голову.

— Але безгрішним тебе аж ніяк не назвеш.

Невдовзі Фінк приніс мені додаткову порцію сніданку.

— Це не тому, що я слуга, — зауважив він, передаючи мені миску.

— А просто тому, що ми друзі, так?

— Ти плюнув сюди?

— Ні.

— Тоді ми друзі.

Коли незабаром настав час їхати, Фінк в останню хвилину попросився поїхати з нами. Він не став на позір рюмсати, тож я збагнув, що цю карту він уже розіграв.

— Ти нам заважатимеш, — відмахнувся Ерік.

— Я можу стати у пригоді, — заперечив Фінк, але Ерік похитав головою.

— В Еріка немає часу тебе пильнувати, — сказав я. — У нього й без тебе достатньо клопоту: щохвилини стежити за мною, аби я не втік.

Ерік зітхнув, а потім помітив мою усмішку.

— Гаразд, можеш поїхати з нами, — нарешті сказав він Фінкові.

— Але для пірата ти замалий, тож будеш там лише як мій хлопчик на побігеньках. І пильнуватимеш Сейджа, коли мене не буде поруч.

Він відв'язав коня й підійшов до мене.

— Не думай, що це ти вмовив мене взяти його, — пробурчав він.

— Це моє власне рішення. Іноді корисно мати його під рукою.

Я гмикнув і сів на Містика.

— Тримай, — сказав Ерік і вручив мені меч. — Ти його заслужив.

Клинок був дешевий і неправильно збалансований. Я б не взяв його, навіть якби був лише розбійником. Тож я повернув меч Ерікові.

— Це не мій.

— Але тобі пасує.

— Не думаю, — пхекнув я.

Він зробив ще одну спробу:

— Візьми меч.

— Я хочу той, із яким прийшов сюди.

— Чому саме той клинок?

— Бо камінці на його руків'ї чудово пасують кольору моїх очей.

— Ти або береш меч, який я даю, або взагалі жодного не отримаєш.

Коли стало ясно, що ніякі вмовляння на мене не подіють, Ерік насупився, а потім підстебнув коня, тримаючи меч так міцно, що аж кісточки пальців побіліли.

Я теж підстебнув Містика, тільки спрямував його до того намету, де досі лежав мій меч. Я розрізав ножом тканину, блиснув лезом перед носом заскоченого зненацька розбійника, який чатував усередині, і схопив свій меч зі столу.

Коли я вдруге виїхав із табору, Ерік чекав на мене.

— Ти невиправний, — сказав він.

— Більше, ніж ви гадаєте.

Я прикріпив меч у піхвах до пояса й мовив:

— Їдьмо чи як?

Ерік не зводив з мене очей.

— Мабуть, я зненавиджу тебе ще до того, як усе це закінчиться.

— Але ж досі не зненавиділи, тож це своєрідний рекорд.

На мій подив, Ерік розсміявся. За кілька хвилин ми залишили табір розбійників позаду й вирушили до піратів.

Ерік ледве стримував своє хвилювання.

— Розкажіть мені про піратів, — попросив я. — Чого варто від них очікувати?

— Хтозна, що вони про тебе подумують. Ти юний, але вони беруть і хлопців твого віку, якщо вважають, що від них буде користь. Девлін потрапив до них чотири роки тому після того, як домовився вбити молодшого принца Картії. Пізніше він убив одного

священника — підозрювали, що отець переховував того принца. Невдовзі по тому Девлін став королем піратів.

Він кинув погляд у мій бік і додав:

— Фінк уже розповідав тобі про священника, і я бачу, що це тебе засмутило.

— Колись ми були знайомі.

Звичайно, це була лише половина причин, чому мої кулаки стиснулися, а серце закалатало.

— Це проблема? — поцікавився Ерік. — Якщо так, то...

— Ні. Жодної проблеми, — похитав я головою. — Як саме Девлін став королем?

Ерік недбало махнув рукою.

— Будь-який пірат може викликати свого короля на поєдинок на мечах. Якщо хтось уб'є короля у двобої, то цього пірата відразу ж визнають новим королем.

— А Девліну вже хтось кидав виклик?

— Звичайно, але він ніколи не програвав. Він запеклий воїн і вимагає суворого дотримання кодексу піратів.

Я трохи знав про кодекс, принаймні про те, яким він був багато років тому, коли була написана книга із замкової бібліотеки. Більша частина кодексу стосувалася обов'язкових покарань за різні порушення. Дивно, що люди, які отримували свій хліб зі злочинів, дотримувались такої суворої дисципліни. Але в основі кодексу був порядок вірності: спочатку — піратському королю, потім — своїм товаришам, а наостанок — їхній вітчизні Авенії та її короні. Якщо це правда, то пірати підуть за королем Варганом лише в тому разі, якщо їм буде вигідно. Вони можуть напасти на Картію і з благословенням авенійської корони, і без нього.

Поки я блукав думками, Ерік продовжував говорити. Я знову почав слухати на словах:

— Крім того, якщо пірати такі самі, як і мої розбійники, то, поки ти поводишся з ними справедливо, їм байдуже, хто ними керує.

— А що станеться з розбійниками тепер, коли ви поїхали?

— Їх очолить хтось інший. Мені навіть шкода, що ти не пристав на мою пропозицію залишитися, Сейдже. Здається, в тобі є задатки лідера.

— Я можу надати дуже довгий список людей, які з вами не погодяться, — пхекнув я.

Я уявив, що подумав би Грегор, якби дізнався, що я тут, а не ховаюся у своєму ліжку в замку. Це змусило мене всоте замислитися, чи дійсно Амаринда втримає від нього правду. Але я мусив відкинути ці думки й зосередитися на тому, що чекає попереду.

— То який із себе піратський табір?

— Його називають «Затока Тарблейд», або просто Тарблейд, і це досить хитромудре місце. Очевидно, що до нього не прокладені дороги, тож єдиний спосіб дізнатися, де табір, — це проїхати повз нього. І якщо ти це зробиш, тебе обов'язково схоплять. Щойно натрапляєш на табір, тобі звідти не вибратись.

— Ясна річ, — зауважив я.

— Ясна річ, — повторив Ерік.

— Скільки там живе піратів?

— Важко сказати. Там завиграшки може розміститися сотня, але багато з них часто перебувають на воді, тому я не впевнений, скільки їх усього. Найімовірніше, ми побачимо там щонайменше п'ятдесят, можливо, трохи більше.

Я глипнув на Еріка.

— Кажуть, що від піратів вороття немає. Але ж ви повернулися.

— Я був там як друг і пішов тільки тому, що мені дозволили. Це чужинцям вороття немає, а якщо вони зроблять нас піратами, ми зможемо піти тільки з їхнього дозволу.

Це, безумовно, все ускладнює.

— Розкажіть мені більше про Тарблейд, — попросив я.

Ерік кивнув та заходився пояснювати:

— Він розташований на трьох висотах, і всі вони видимі з моря. Втім, допоки корабель підпливе достатньо близько, щоб із нього можна було побачити табір, пірати помітять судно. Із суші видно лише найвищу точку, а все інше — як чисте поле, оточене високими пишними деревами. Саме там пірати збираються повним складом. Унизу на невеликому пагорбі розташовані кухня та різні намети. Але знову ж таки мандрівник може пройти поруч, навіть не здогадуючись, що там хтось є. Хіба що почує шум.

— Очевидно.

Цього разу Еріка моє зауваження зовсім не повеселило:

— Ти слухатимеш чи перебиватимеш?

Я знизав плечима, а він продовжив:

— Існує крута стежка, яка веде від житлових приміщень до берега внизу. Вона спускається вздовж крутояру, під яким тягнеться смуга піщаного берега. На крутоярі розташовані спальні місця для всіх, окрім найповажніших піратів — ті сплять нагорі.

— Тоді ми спатимемо там, — сказав я. — Біля берега.

— Тобі сподобається, — пообіцяв Ерік. — Кожна хвиля, що б'ється об берег, — це ніби нота в колисковій.

На цьому ми поринули в тишу. Мушу зізнатися, що мене охопили радісні відчуття від перспективи знову опинитися біля моря. Втім, я також нервував і перед зустріччю з піратами. Все, що було мені дорогим, залежало від успіху цього плану, однак провал наразі видавався набагато імовірнішим. Минуло кілька годин, коли Ерік наказав зупинитися й показав уперед. Із нашого місцеперебування майже нічого не свідчило про те, що тут можуть жити люди, однак Ерік із гордістю виголосив:

— Ласкаво просимо до Тарблейду.

• ДВАДЦЯТЬ ТРИ •

Поки ми їхали Тарблейдом, усюди нас зустрічали доволі холодно, утім, я цього очікував. Пірати, одягнені переважно в чорне, визирали з-за кутів своїх хиж або з-під крилатих капелюхів. Кілька з них витягли всю зброю, яку мали при собі, й стали підкрадатися до нас. Кинувши швидкий погляд на моїх супутників, я збагнув, що вони відчують таку саму тривогу, як і я. Було надто багато варіантів того, що може піти шкереберть.

Ерік витяг із піхов меч і перевернув його вістря донизу, а потім жестом показав, щоб я зробив так само. Фінк вихопив меч, від якого відмовився я, але той був йому завеликим: хлопець відчайдушно намагався впоратися з ним лише однією рукою.

Вирази на обличчях піратів варіювали від неприязних до вбивчих, до того ж останніх було більше, ніж мені хотілося б. На вигляд пірати були грубіші, ніж більшість відомих мені чоловіків, та огидніші, ніж у будь-якому описі, що я читав раніше. Мені було цікаво, чи є серед них Девлін і як я відреаую на нього, коли ми зустрінемося. Я заледве міг стримувати гнів від самої згадки цього імені.

Коли пірати підійшли ближче, один із них упізнав Еріка. Мабуть, цього чоловіка в дитинстві надто часто розтягували, бо все в ньому здавалося довгим: зріст, обличчя, ніс. Його яскраво-сині очі були занадто близько посаджені одне до одного (принаймні їх не розтягували), а тонке темне волосся спадало на плечі самотніми шнурками. Коли він побачив нас, його обличчя розпливлося в усмішці:

— Еріку, друже! Це ж коли ми востаннє бачилися?

— Надто давно, Агоре. Надто давно.

Ерік прибрав меч і спішився. Махнувши рукою, він зронив:

— Це Фінк, мій хлопчик на побігеньках.

Я помітив, як Фінк зіщулився від цих слів.

— А це — Сейдж, новий член моєї сім'ї.

Я намагався напустити такого вигляду, якого очікував Агор, ретельно мене оглядаючи.

— Ти авенієць? — поцікавився пірат. — Звідки ти родом?

— Так, він авенієць, — відповів за мене Ерік. — Але славу собі він здобув у Картії.

Агор підняв брову, і я з усмішкою додав:

— Повірте, мене в Картії знають дуже добре.

Агор замислився, а потім звернувся до Еріка:

— Навіщо ти приїхав?

— Поговорити з Девліном. Маю до нього пропозицію.

— Девлін повернеться аж після обіду. Можеш розповісти свою пропозицію мені.

Ерік завагався. Він не хотів, щоб усі лаври за наші новини дісталися Агорові, але й відмовити на безпосереднє прохання теж не міг. Нарешті, всміхнувшись, він зробив єдиний можливий вибір:

— Звичайно, мій друже. Але я б хотів поговорити сам на сам.

— Це вже цікаво.

Агор рушив униз крутояром, туди, де були розташовані хижі. Ми з Фінком зіскочили з коней із наміром приєднатися до розмови, але Агор підніс руку:

— Без вас двох. Я вас іще не знаю.

— Але ж він хоче розповісти вам про мою ідею, — запротестував я.

— Це лише розмови, — спокійно відповів Ерік. — Ви з Фінком почекайте тут.

— Не тут, — мовив Агор і жестом покликав двох чоловіків позаду нас. — Замкніть їх.

Я потягнувся по ніж, але Ерік швидко підійшов до мене й поклав свою міцну долоню на мою.

— Це лише поки я не поговорю з ними. Віддай їм зброю.

— Якщо ти нам сподобаєшся, ми все тобі повернемо, — зауважив Агор, коли я неохоче віддав зброю піратам.

— А якщо я вам не сподобаюсь?

Агор посміхнувся, показавши проміжки між кількома зубами:

— Тоді там, куди ти йдеш, зброя тобі буде ні до чого.

— Ходімо сюди, — сказав чорнявий пірат, вказуючи нам із Фінком шлях углиб Тарблейду моїм власним мечем.

Буцегарня розташовувалась недалеко від хатини, де усамітнилися Агор та Ерік, але вона була майже повністю вкопана в землю. Під її дахом виднілося однісіньке маленьке загратоване віконце для повітря та світла. В середині в'язниця виявилась крихітною та викладеною злежаною землею або іржавими прутами. Зовні стояв стілець, на якому всівся чатувати чорнявий пірат.

— Як гадаєш, скільки нам тут сидіти? — запитав Фінк.

— Не знаю.

Я потягнув за віконні ґрати, але вони були досить міцні.

— Тягни скільки хочеш. Ти не перший, хто намагається втекти.

Чоловік підвівся, наче хтось привернув його увагу, і піднявся нагору сходами. Спочатку я не чув, із ким він там розмовляв, аж поки пірат не сказав щось про те, що нам і так добре. Тоді я почув жіночий голос:

— Агор хоче, щоб до них ставились як до гостей. Я принесла їм води напитись.

На першому ж слові моє серце завмерло, бо цей голос я знав так само добре, як свій власний. За кілька секунд, перш ніж я встиг збагнути, що відбувається, до нас сходами спустилась Імоджен.

Вона уникала мого погляду, але явно не здивувалася, побачивши мене. Декілька людей дійсно знали, що між мною й піратами лишилися незавершені справи, але ж і піратів просто так не знайдеш, хіба що вони самі дозволять. Як вона тут опинилася?

— Приглянеш за цими двома, поки я в сарай сходжу? — попросив наш вартовий. — З ними не повинно виникнути жодних проблем.

— Звісно.

Коли чоловік пішов, Імоджен повернулася до нас:

— Агор не хоче, щоб із вами погано поводитися. То як ви?

Запитання було настільки простим, що я не відразу його второпав. Я лише міг витріщатися на неї з роззявленим ротом. До Імоджен повернулася коса служниці, а також набагато скромніший одяг — муслінова сорочка та коричнева сукня зі шнурівкою спереду. Ще під час останньої нашої розмови вона сказала, що поїде із замку в тому, в чому приїхала, але тоді я й гадки не мав, наскільки буквально треба було її розуміти.

— У нас усе гаразд, — сказав Фінк.

Я перехопив погляд Імоджен, але тільки на мить, бо вона відразу відвела очі. Дівчина зголосилася принести нам їжу, аби я знав, що вона тут, а чи прийшла неохоче й лише за наказом?

— Пірати нечасто приймають гостей, — сказала вона. — Тому всі здивувалися, коли ви з'явилися.

Фінк тицьнув на мене пальцем:

— Він має для них деяку інформацію.

— Ага. І що ж може такий обірваний хлопчисько запропонувати авенійським піратам?

Фінк подивився на мене, не знаючи, чи варто відповідати на це запитання. Однак я був надто поглинутий появою Імоджен, щоб перейматися тим, відповідь він чи ні. Дівчина була при моєму дворі лише п'ять днів тому. Щоб опинитися в таборі піратів так швидко, вона мала б вирушити до Тарблейду відразу після нашої розмови. Та все-таки я не міг повірити, що Імоджен була раніше пов'язана з піратами. У цьому світі було дуже мало людей, яким я повністю довіряв. Імоджен була однією з них.

Вона всміхнулася Фінкові:

— Твій друг німий чи просто прикидається, що не може говорити? Як його звати?

— О, він може багато говорити, хоча здебільшого не дуже приємні речі. Його звати Сейдж.

Веселий вираз обличчя Імоджен розсіявся, коли вона подивилася на мене.

— Серйозно? Знову Сейдж? — нахмурившись, мовила вона та, як мені здалося, перестала вдавати із себе чужу людину. — Це ж не твоє справжнє ім'я.

Фінк перевів погляд з Імоджен на мене, а потім знову на неї. Явно збентежений, він запитав:

— Ви знайомі?

Оговтавшись, Імоджен похитала головою, зрікаючись нашої дружби так само холодно, як я зрікся її тоді в замку.

— Я колись знала одну людину, схожу на нього. Але цього хлопця я зовсім не знаю.

— Я вимагаю пояснень! Що відбувається? — нарешті спитав я розлючено й водночас розгублено, бо саме так і почувався.

— У твого друга різкий тон, — сказала Імоджен, звертаючись до Фінка. — Він завжди так говорить?

— Так, — відповів той. — Я тебе попереджав.

— Тоді скажи йому, що він не в тому становищі, щоб чогось від мене вимагати, — сказала вона.

Фінк озирнувся, ніби хотів переповісти мені ці слова, але побачив мої стиснуті кулаки й мудро вирішив змовчати. Очевидно, Імоджен досі була ображена тим, як я її прогнав. Але якщо це помста, то якась безглузда. Чому ж Імоджен тут?

— Я не знав, що дівчатам можна ставати піратами, — зауважив Фінк.

— Я лише наймичка, — відповіла Імоджен. — Ми працюємо на кухні й подаємо їжу.

Потім вона озирнулася на мене й мовила:

— Але я сподіваюся, що недовго тут працюватиму.

Так і буде. Я про це подбаю.

— Можеш пояснити, чому твій друг і далі витріщається на мене? — спитала вона Фінка. — Він знає, наскільки це невиховано? Та ще й очевидно.

— Може, ти йому подобаєшся, — хихикнув Фінк.

— Може, я вважаю, що тобі тут не місце, — відповів я Імоджен.

— Ніби я цікава такому хлопчині, як ти.

Вона занурила ополоник у відро з водою і простягнула той Фінкові. Хлопець став жадібно пити. Потім поклала ополоник назад у відро й рушила до виходу.

— А мені не даси? — запитав я.

Вона насупилася:

— Ні, допоки не побачу в тобі трохи смирення. Відтепер ти розмовлятимеш зі мною ввічливо та приязно, інакше ми не розмовлятимемо взагалі.

Коли наш вартовий повернувся на свій пост, вона піднялася нагору.

Запанувала коротка тиша, а потім Фінк сказав:

— Ого, вона дійсно ненавидить тебе.

Я пропустив його слова повз вуха, а натомість заліз на маленьку табуретку, щоб отримати змогу визирнути у вікно.

— Що там видно? — спитав Фінк.

— Помовч і дай мені подумати!

— Ось чому люди тебе не люблять, — пробубонів хлопець. — Тобі пощастило, що я такий терплячий.

Я побачив, як Імоджен вийшла з в'язниці. Вона уповільнилася, ніби відчувала, що я дивлюся на неї, потім зупинилася й обернулася. Дівчина підійшла до ґрат, узяла відро за ручку й під денце, а потім без попередження виплеснула воду мені в обличчя.

— Припини витріщатися на мене, брудний злодюго, — сказала вона.

Я впав із табуретки, весь мокрий. Фінк із вартовим розреготалися.

— Ніколи не бачив нашу квітку такою засмученою, — зауважив стражник.

Я прибрав волосся з обличчя та перепитав:

— Квітку?

— Вона тут лише день чи два, але кожну вільну хвилину збирає квіти в лісі й пересаджує їх у таборі. Каже, що вони прикрашають це місце, але, як на мене, його прикрашає її юна врода. Хіба ні?

Замість відповіді я уявив, як пролізаю крізь ґрати й душу його. Вона ж майже вдвічі молодша за цього покидька!

— Девлін спочатку не дозволяв їй садити їх, але потім вирішив: чому б і ні?

Я знав тисячу й одну причину, чому б і ні. Насамперед тому, що Імоджен узагалі не мало тут бути.

— Стільки слів одразу я від неї навіть і не чув, — додав вартовий. — Чимось ти її дуже образив.

— Так, вона точно тебе ненавидить, — погодився Фінк.

Я потрусив головою, аби стрянути краплини води, аж тут мою увагу привернув блиск якогось металевого предмета. Імоджен не лише вилила на мене воду. Вона сховала дещо у відро — шпильку. Я взяв її та сунув у свій чобіт. Мене, мабуть, уже незабаром випустять, але якщо ні, Імоджен дала мені шанс пройти крізь замкнені двері.

Можливо, вона ненавидить мене трішечки менше, ніж я гадав.

• ДВАДЦЯТЬ ЧОТИРИ •

Ми провели в буцегарні кілька годин. У замкненому приміщенні я навіснів, тому почав ходити колами, наче звір у клітці. Чому вони там так довго?

Принаймні я мав підтвердження, що Імоджен на моєму боці. Навіть не припускав, звідки вона дізналася, що я приїду, але шаленів від того, що вона вирішила вписати себе в мої плани. Її присутність тут значно все ускладнювала.

— Та заспокойся ти, — сказав Фінк, широко позіхаючи. — Ерік про нас подбає.

— Я нікому не довіряю власної безпеки, — пробуркотів я.

— Що ж, варто навчитись. Ти ж саме тому прийшов до нас, так? Бо сам би не впорався.

— Сядь, — наказав мені вартовий. — Ти мене нервуєш.

Однак я не мав настрою коритися чиймсь наказам, та ще й від такого негідника, тому гаркнув:

— Може, підеш по Агора і скажеш йому, що за ґратами з мене нікудишній пірат?

— Скажи мені це сам, — гукнув Агор, спускаючись сходами.

Я зиркнув на нього:

— Не люблю повторюватись.

— Ми з Еріком довго говорили про тебе. Він сказав, що ти злодій.

— Я багато хто.

Агор пильно обдивився мене, перш ніж спитати:

— А битися вмієш? Меч у тебе нічогенький.

— Так, меч чудовий, — погодився я. — І злодій я теж вправний.

— Он як.

Агор узяв у вартового ключ і відімкнув мою камеру. Він кивком голови наказав Фінкові залишатися всередині, а для мене гостинно розчухнув двері.

— Ходи-но зі мною, — наказав Агор.

Коли ми вийшли назовні, я почалапав за ним. Ранкова сонливість змінилася на жваву діяльність. Мені складно було визначити точну кількість піратів, але в одному Грегор мав рацію: якщо авенійська армія об'єднається з піратами, у картійських вояків не буде жодного шансу.

Поки ми йшли, Агор вказував на різні місцини в Тарблейді. Усе мало точнісінько такий вигляд, як описував Ерік: місце для зборів було вище на крутоярі, господарчі споруди розташовувалися навколо, а місця для сну — нижче під крутояром. Отже, за винятком кількох дрібниць, я вже добре був ознайомлений із місцевістю.

— Куди ми йдемо? — спитав я.

— Ерік каже, буцімто ти знаєш, де ховають скарби Картії. Але якщо ти дійсно маєш доступ до всього того золота, навіщо приходити в Тарблейд? Ти ж знаєш, що доведеться все віддати нам.

— Завдяки цій таємниці я й дістався сюди, — всміхнувся я.

— Вважаєш, тобі до снаги життя з піратами?

— Краще спитайте, чи до снаги піратам життя зі мною.

Агор звів брову, але з його вигляду було зрозуміло, що він досі сумнівається.

— Кажеш, ти добрий злодій... Хочу сам у цьому переконатися.

Він указав на в'язницю:

— Повертайся туди й спробуй поцупити у вартового ключ, аби випустити свого приятеля так, щоб тобі ніхто не завадив.

Я похитав головою:

— Фінк має звичку добряче діяти мені на нерви. Боюся, що не маю мотивації діставати його звідти.

— Гаразд. То яка тобі потрібна мотивація?

— Голод. Я краще вкраду трохи їжі з кухні.

— Надто легко.

— Мабуть, але я однаково планував украсти їжу, тому нехай це теж за щось рахується.

Агор усміхнувся та мовив:

— У кухні лежить м'ясницький ніж. Його добре пильнують, бо нещодавно в нас зникло кілька інших ножів. Бери яку хочеш їжу, але принеси мені той ніж.

Я кивнув і побіг.

— Не барись! Я засікаю час! — гукнув Агор мені навздогін.

Я проліз у кухню крізь бічне вікно. Обставлена вона була попростому й заповнена вщент. В основному приміщенні було все, щоб готувати обіди на цілу піратську команду. Вражає, якщо згадати про те, наскільки добре це приміщення було приховане зовні.

Як я й сподівався, в кухні працювала Імоджен — місила велику діжку тіста. Але вона була там не сама. Якась чорнява дівчина мила посуд, а інша, білява, поміщувала гуляш, що готувався на відкритому вогні. Імоджен почула, як я зайшов, й одразу ж обернулася. Побачивши мене, вона повернулася до тіста. Від моєї появи чорнява дівчина просяяла, а білява заледве на мене глянула.

— Агор попросив зібрати йому якогось їдла, — промовив я, ні до кого особливо не звертаючись.

Імоджен глянула на двох інших дівчат, а потім сплеснула руками. Я не знав, чи дійсно вона така сердита, а чи лише вдає.

— Гаразд. Зараз я тобі щось дам, — скривилася вона. — Ходи за мною.

Я спустився за нею сходами в маленьку кімнату, де зберігали фрукти й овочі. Щойно дівчина зачинила двері, я повернув її до себе й прошипів:

— Розповідай, чому ти тут.

— Я можу спитати у вас те саме, Яроне. Ви що, з глузду з'їхали? Вони ж зрозуміють, хто ви.

— Якщо так, то про тебе вони також дізнаються. Як ти взагалі потрапила сюди? Ти знаєш, чого мені коштувало тут опинитись?

— Дівчатам простіше. Я поїхала в Ісель і стала питати про роботу на кухні. Допоки хтось не сказав мені, що піратам завжди потрібні робочі руки на кухні.

— Звісно, бо жодна порядна дівчина не матиме справ із піратами.

— Я цілком порядна, й не смійте навіть припускати, що це не так!

Імоджен випалила ці слова з тією самою запеклою люттю, яку відчував і я.

— До того ж вони нас не чіпають. Принаймні доти, доки ми виконуємо свою роботу й не пхаємо носа в їхні справи.

— Але ж ти пхаєш носа в їхні справи! Тобі тут небезпечно. Як ти вважаєш, чому я відіслав тебе з Дрилліяда?

— Це ж очевидно, — вона склала руки на грудях. — Бо ви пихатий, не довіряєте нікому, крім себе, а ще — справжній дурень.

На моєму обличчі з'явилась усмішка.

— Ну, я не став би це так описувати.

Їй, утім, було не до сміху.

— Я приїхала сюди, бо вас не можна лишати тут самого. Ви ще цього не розумієте, але вам потрібна допомога.

— Навіть якщо так, я не хочу допомоги від тебе. Ти повинна була довіряти моєму рішенню!

Імоджен аж побагровіла:

— І ви смієте казати мені про довіру? Я вдячна за вашу турботу там, у замку, але те, як саме ви віришили її подати, — непростимо. Чому ви не довірилися мені настільки, щоб сказати правду?

На жаль, на те були дуже поважні причини. Я опустив очі й промовив:

— Бо треба було, аби ти мені повірила. Треба було, аби ти поїхала не озираючись.

Вона замовчала й лише тріпотіла віями, обдумуючи відповідь. Нарешті сказала:

— Я дійсно повірила, поки ви з Амариндою не стали обговорювати замах на вбивство. Оскільки я дуже добре вас знаю, то відразу ж здогадалась про решту вашого плану, а також про причини, з яких ви так жорстоко мене вигнали.

— Пробач мені.

Вочевидь пробачити вона не могла, і я не став їй за це докоряти. Я лише сказав:

— Усі мали думати, що я їду в безпечне місце.

— Але ніхто з тих, хто добре вас знає, ніколи б у таке не повірив.

Вона замовкла, бо прочитала в моєму погляді запитання.

— Ви ніколи не тікаєте, Яроне. Ні від Коннера, ні від поєдинку на мечях, і точно вже не із власного замку. Ви б не стали тікати, тож ми зрозуміли, що ви використаєте цю версію як прикриття, а самі вирушите сюди.

Від цих слів моя злість лише посилилася.

— Якщо ти про все це знала, тоді також мала знати, що я намагався вберегти тебе від небезпеки! Але ти однаково опинилася в ній, та ще й у самісінькому її центрі. Хіба тобі не страшно?

— Звісно, страшно. Але не за себе. — Вона звела брови до перенісся та продовжила: — Амаринда каже, що ви хочете самотужки

зупинити піратів. Як саме ви плануєте це зробити?

Я випнув щелепу, але нічого не відповів — здебільшого тому, що подробиці цього плану й досі були доволі нечіткими. Натомість я сказав:

— Як король я наказую тобі залишити це місце.

— Я вже маю наказ. І без вас я не поїду.

— Наказ Амаринди?

Це взагалі страшенно мене роздратувало.

— Вона попросила мене робити все, що мені до снаги, аби ви були в безпеці. Сказала, що нікого іншого ви не послухаєте, а мені, можливо, вдасться умовити вас піти до того, як стане надто пізно. Якщо ви змушуватимете мене вибирати, чийм наказам підкорятися, я оберу її. Бо вона має рацію. Вам не варто тут бути.

Ніякі слова не могли описати злість, яку я відчував тієї миті. Я знав, що Амаринда й Імоджен потоварищували, але зараз це здавалося мені такою самою зрадою, як і думка Грегора про намісника.

Імоджен потягнулась до мене, але я відвернувся. Раптом мені спало на думку, що минуло вже чимало часу, відколи я отримав завдання поцупити ніж.

— Якщо хочеш допомогти, дай мені м'ясницький ніж із кухні. Коли хтось питатиме, скажи, що я його поцупив.

Імоджен звела очі догори й відчинила двері, щоб вийти. На порозі я схопив її за руку й процідив:

— Ми ще не закінчили.

— Ні, — одказала вона так само сердито. — Не закінчили.

Кілька хвилин згодом я повернувся до Агора й віддав йому ніж. В іншій руці я тримав теплий рогалик.

— Складно було? — всміхнуся він.

— Дістати ніж було легко. А от пройти повз одну з ваших вродливих дівчат — складніше.

— Облиш дівчат, бо то буде останнє, що ти тут зробиш. Іди за мною.

Агор привів мене до маленької темної хижі. Я зупинився у дверному отворі, побачивши, що всередині вже купчиться декілька піратів. Ерік теж там був, але заледве на мене глянув. Недобрий знак.

— Сідай.

Агор відсунув стілець від маленького столика.

Я сів. Провів рукою по поясу, сподіваючись, що на ньому чарівним чином з'явилися мій ніж або меч, але, звичайно ж, нічого такого не сталося. Шкода, що я не залишив собі м'ясницький ніж: його тримав Агор, та ще й так, що мені стало геть ніяково. Невже Ерікові не вдалося переконати його взяти мене в пірати?

Агор указав на чоловіка, що сидів навпроти мене. Той був середнього зросту, але за статурою нагадував кам'яну брилу. Численні шрами свідчили про роки піратства й давали йому перевагу над іншими чоловіками. В його каштановому волоссі були золотаві пасма, але воно не було й близько так добре підстрижене, як його борода. Втім, зосередився я саме на очах чоловіка. У них зяяла чорна порожнеча, яка зовсім позбавляла його душі.

— Сейдже, — промовив Агор. — Це Девлін, наш король.

Я дивився на нього, і кров закипала в жилах. Поки я пригадував усі його діяння, всередині мене підіймалися отруйні емоції, тож я доклав усіх зусиль, аби зберегти нейтральний вираз обличчя. Єдиний спосіб урятувати Картію — це знищити піратів, починаючи з Девліна. І тієї миті я впевнився, що здатен на це.

Девлін простягнув мені руку для стискання. Я несміливо простягнув свою. Девлін потиснув її, а потім грюкнув нею об стіл. Миттю позаду мене опинився Агор, схопив однією рукою мене за шию, а другою приставив тесак до горла. Я крутнув головою, щоб уникнути леза, та це лише дало йому привід посилити хватку.

— Тебе звати Сейдж? — запитав Девлін.

— Буде багато запитань? — поцікавився я натомість. — Якщо так, мусите дати мені змогу перевести подих.

Девлін кивнув до Агора, який послабив хватку, але тесак досі був ближче до мене, ніж хотілося б.

— У тебе сильні руки, Сейдже.

— Це від бабусі. Вона була огрядною жінкою.

Він усміхнувся жарту, а потім сказав:

— Приємно це чути. Бо інакше я б подумав, що ти багато часу проводиш із тим важким мечем, який приніс сюди.

— Я беру його лише тоді, коли треба когось заколотити.

Цього разу Девлін не всміхнувся. Натомість змінив тему:

— Мені сказали, ніби ти засмутився через те, що я вбив того пастора кілька років тому.

— Це правда.

Я перевів погляд із Девліна на Еріка, і той жестом показав мені, що я маю дати пояснення.

— Але я засмутився б значно більше, якби ви мене вбили просто зараз.

Це, здавалося, розважило Девліна.

— Ти був знайомий із тим пастором?

— Так.

— Як саме?

— Він колись давав мені прихисток.

— А ще він зрадив мою довіру, — мовив Девлін та оглянув кімнату, аби переконатися, що всі на нього дивляться. Так і було. — Ось чому він мав померти. Тебе це турбує?

Шкірою я відчував гостроту леза. Було важко зосередитися на тому, що говорив Девлін, але я пробурмотів:

— Так.

На столі була розстелена мапа Картії. Я поворухнувся, щоб краще її розгледіти, й одразу здригнувся від порізу. Можливо, Агор трохи відволікся. А може, він хотів нагадати мені, що саме на кону.

— Покажи, де печера, — сказав Девлін.

Я відвів погляд від мапи та мовив:

— Ні.

Девлін глянув на Агора:

— Убий його.

Той підніс лезо. Я спробував вирватися, але Агор тримав мене за шию, а Девлін — за руку, тож це було не так уже й легко. Вільною рукою я перехопив руку Агора й прохрипів:

— Я потрібен вам, щоб знайти печеру. Якщо хочете, щоб я привів вас до неї, залиште мою голову на місці.

Девлін ледь помітно кивнув до Агора, потім послабив хватку й зауважив:

— Ерік вважає, що за нагоди ти спробуєш убити мене, аби помститися за те, що я зробив із тим пастором.

Моє серце досі калатало, але я не зводив із пірата очей, коли відповів:

— Можливо, він має рацію.

Дивлячись на Девліна, важко було позбутись думок про пастора.

Король піратів, утім, простягнув руку й поплескав мене по щоці.

— Гарна відповідь, юний розбійнику. Якби ти відповів інакше, я б убив тебе за брехню.

Я відсахнувся від нього, тож Девлін прибрав руку й додав:

— Нам знадобиться кілька днів, щоб підготуватись до викрадення картійського скарбу. Ми загребемо його до рук раніше, ніж це вдасться Авенії.

— Я й не знав, що на нього накинула оком Авенія, — здивувався я.

— Авенія має намір знекровити Картію. А мені потрібна достатня кількість піратів, щоби першим отримати свій шматок країни. Тож ласкаво просимо до моєї команди.

Я недовірливо звів брову.

— Отак просто?

Інші навколо мене розреготалися, й Девлін теж.

— Стати піратом нескладно. Питання в тому, чи зможеш ти ним залишитися. Наразі тобі потрібно лише присягнути мені.

Я кинув погляд на нього та поцікавився:

— Присягнути в чому саме? Присягнути служити вам чи вклонитися? Я не робитиму ні того, ні того.

— Сейдже!

Окрик Еріка не був несподіванкою — я лише очікував, що він гримне на мене значно раніше. Розбійник застережливо похитав головою.

Девлін лише смикнув куточком губ.

— У тебе серце пірата, це ясно. Я хочу, аби ти пообіцяв: коли настане час, ти розповіси мені, де розташована ця печера. А ще мусиш присягнути на вірність кодексу піратів. Відтепер ти житимеш як пірат, а це означає, що ніколи не покинеш Тарблейд без дозволу короля. Присягайся, що завжди виконуватимеш накази короля піратів. Якщо порушиш присягу, на тебе чекатиме найлютіша смерть.

Я заплющив очі, щоб обміркувати всі його забаганки. Відмова присягнути на вірність, безсумнівно, означає миттєву смерть. Але ж я прийшов сюди, щоб знищити піратів. Чи можу я прийняти ці умови?

— Відповідай, Сейдже, — поквапив мене Девлін.

— Помовчте й дайте мені подумати.

За мить я розплющив очі й кивнув:

— Присягаюся.

Девлін жестом показав на когось позаду мене, але за запахом кіптю, який уже відчувався всередині хижі, нескладно було здогадатися, що буде далі. Агор опустив ніж, але руки з моєї шиї не прибрав. Девлін стиснув мою долоню міцніше, а двійко піратів схопили мене за лікті й притиснули до столу. Моє чоло зросив піт. Добре, що вони тримали мене так міцно, бо інакше я, напевно, спробував би вирватися.

Товстий пірат, від якого тхнуло димом, встав між мною й Девліном. Він тримав залізне тавро — на кінчику воно було червоне.

— Не рухайся, — наказав він. Я почав пручатися, але Агор запах мені між зуби деревинку і тримав її там, поки товстун притискав розпечене тавро до мого передпліччя.

Я заволав, коли мені обпекло плоть, і спробував ухилитися, але міцна хватка піратів не давала це зробити. За секунду тортура скінчилася, і хтось одразу ж накрив мою руку холодною ганчіркою.

Пірати тримали мене доти, доки мої сили не повернулися настільки, щоб не дати мені знепритомніти. Я підняв ганчірку і втупився на відбиток, випалений на моїй шкірі: літера Х, складена з морського змія, нахиленого на північний схід, і гадюки, нахиленої на північний захід. Символ того, що пірати здатні сіяти жах і на морі, й на суші.

— Вітаю, — сказав Девлін, нарешті відпустивши мою руку. — Тепер ти належиш до піратів.

• ДВАДЦЯТЬ П'ЯТЬ •

Першим до мене, коли я вийшов із хижі, підійшов Ерік. Він поплескав мене по спині й усміхнувся:

— Ти найвідчайдушніший юнак, якого я коли-небудь бачив. Кілька разів я був упевнений, що він віддасть тебе Агору.

— Я теж так думав.

Ганчірка стала надто теплою, щоб тамувати біль у руці, але я однаково притискав її до опіку.

— Я не знав, що мене тавруватимуть залізом.

— Краще тавро, ніж сокира. Ти присягнувся, що покажеш місце розташування печери.

— Але в мій час, не в їхній.

Ерік витріщився на мене, та сказати йому було нічого. Ми обидва знали: якби я розкрив їм, де розташована печера, то не вийшов би з тієї хижі живим.

З іншого боку від мене з'явився Агор. Він мовив:

— Ніхто й ніколи не розмовляв так із Девліном. Але найдивовижніше те, що, на мою думку, йому така зухвалість сподобалася.

— Що тепер? — поцікавився я.

Агор повів мене стежкою.

— Спочатку поїмо. Потім Девлін захоче перевірити деякі твої вміння.

— Фінк досі під замком. Він теж піде до тієї хижі?

Я був ладен боротися з ким завгодно, аби його не затаврували.

— Фінк занадто молодий, — похитав головою Ерік. — Може, через кілька років.

— Ми його випустили, — додав Агор. — Він також обідатиме з нами.

За кілька хвилин ми опинилися біля кухні, зовні якої було накрито декілька довгих столів. Фінк чекав за одним із них та махав нам,

запрошуючи приєднатися. Очевидно, він уже чув про те, що сталося в хижі, бо, побачивши мене, схопився на ноги й хапнув за руку.

— Вітаю!

Я зойкнув і відсмикнув руку, бо його пальці ненавмисно тицьнули опік. Очі Фінка розширилися, коли він побачив тавро; можливо, він наново усвідомив, що означає стати піратом.

— Так, вітання, — почув я голос позаду й, обернувшись, побачив Імоджен. Вона тримала велику каструлю з ополоником усередині й, мабуть, роздавала гуляш іншим чоловікам. А тоді спитала:

— Ти отримав те, що хотів?

Я заледве глянув на неї.

— Ти знаєш, чого я хочу, — відповів стиха.

— І знаєш, як це отримати, — насупилася Імоджен та пішла далі, так і не поклавши гуляшу в мою миску.

Натомість Фінк отримав їдла по вінця й усміхнувся до мене, сідаючи назад на лавку:

— Було б краще, якби ти використовував такі слова, як «будь ласка» й «дякую».

— Тоді дякую тобі за те, що не пхаєш носа в чужі справи, — процідив я, протискуючись на лавку.

За хвилину прийшла чорнява дівчина, яку я бачив раніше; в її руках була ще одна каструля з гуляшем.

— Ти тут новенький? — запитала вона, накладаючи страву в мою миску. — Мене звати Серена.

Біля дівчини відразу ж з'явилась Імоджен, застерігаючи:

— Тримайся від нього якнайдалі.

— Я просто привіталася.

— Це той самий хлопець, про якого я тобі розповідала, коли він удерся в кухню.

Серена звела брови:

— Так, я знаю.

Здається, попередження Імоджен лише покращило її думку про мене.

Я нахилив голову, й гадки не маючи, в чому саме звинуватила мене Імоджен. Однак це вочевидь спрацювало, щоб відвести від нас будь-які підозри.

— Він прийшов на кухню до того, як присягнув на вірність піратам, тож кодексу не порушив, — почув я слова Серени, коли Імоджен за руку відвела її, щоб поговорити. Ще я начебто почув, як Серена прошепотіла: «Але ж він вродливий. Я б не була проти, якби він приділив таку увагу мені».

Її слова змусили мене злегка всміхнутись.

Поруч зі мною хихикнув і Фінк:

— Що ти там уже накоїв?

— Я б і сам хотів дізнатись.

Щоб уникнути подальших запитань, я почав їсти.

Пірати навколо нас розмовляли, жадібно їли та сміялися. Ми з Еріком долучилися до розмови, наче давні друзі, хоча Ерікові вона була значно цікавіша, ніж мені. Добре, що Фінк був поруч: його неперервна балаканина компенсувала моє мовчання.

Я не спускав очей з Імоджен, поки вона роздавала піратам їхні численні замовлення, та водночас намагався не виявляти занадто багато уваги до неї. Ми обоє були новачками, і я вже припустився необережності, коли вона прийшла до в'язниці. Хай там як, але з нею все буде добре, допоки всі навколо вірять, що її нелюбов до мене виникла через якийсь негідний учинок із мого боку.

Щойно обід завершився, Агор провів мене до галявини, на якій не росла трава, а земля була тверда, наче камінь. У дерева навколо були вбиті довгі цвяхи, з яких звисали різноманітні дерев'яні мечі.

Побачивши їх, я відступив, мовивши:

— Я прийшов сюди як розбійник, Агоре, а не як воїн.

Агор вибрав собі меч.

— Пірат — це й те, й інше. Девлін хоче перевірити твої вміння.

— А Еріка він теж перевіряв?

— Власне, так, — відповів Ерік, підходячи ближче.

З ним прийшло ще кілька піратів. Звідси мені не було видно того місця, де ми їли, але я припустив, що Імоджен залишилася там, аби прибрати. Напевно, це й добре. Вона б не захотіла дивитися на бійню.

— Вибери меч, — сказав Агор.

Я підійшов до дерев і глянув на мечі, ніби бачив їх уперше. Напевно, називати їх мечами — це трохи перебільшення. Насправді то були лише товсті палиці з руків'ями.

Агор втратив терпець і схопив якийсь меч із найближчого до мене дерева. Він тицьнув його мені в руки, сказавши: «Тримай».

Пірат підняв свій меч, а я — свій. Я міцно стояв на ногах, але коли першого удару завдав Агор, я втратив рівновагу, бо пірат влучно поцілив у плече.

— Чого ти чекаєш? — запитав він. — Бийся!

— Ой, — мовив я та потер плече, впевнений, що там уже почав формуватись синець. — Я не знав, що ми вже почали.

Я замахнувся на Агора, але не влучив. Він ухилився вліво, а потім ударив правою. Це міг би бути крутий маневр проти гідного супротивника, але виявився цілковито безглуздим у нашому двобої: я ж бо не демонстрував жодної агресії. Удар я нібито й заблокував, але забив руку.

Загалом байдужа публіка, що зібралась навколо нас на початку, тепер сміялась і вигукувала щось про те, що мене треба провчити. Вони ще більше заохочували Агора, якому, схоже, сподобалася ідея похизуватися власними здібностями на тлі моєї бойової безпорадності. На кожний мій такий-сякий удар випадали три-чотири удари від нього. Іноді мені вдавалося влучити, але, якщо чесно, Агор бив сильно, і я швидко втрачав ентузіазм до цієї шаради.

Нарешті він сильним ударом у спину вибив повітря з моїх легень. Я впустив меч і мовив:

— Годі.

— Якось ти не дуже, — протягнув Агор.

— Я ніколи не говорив, що я добрий боєць.

— Гадаю, ми очікували більшого, — кинув на мене погляд Агор.

— Останній хлопець, якого ми прийняли, був приблизно твого віку, і його навички просто дивовижні.

Він точно казав про Родена, який, мабуть, уже завершував свій морський похід. Я повернув меч на дерево й спитав:

— Що тепер?

— Якщо маєш трохи кеби, то залишишся тут і потренуєшся з клинком.

— А якщо ні?

Агор розчаровано знизав плечима:

— Мушу визнати, що відчуваю полегшення від твоїх нікудишніх навичок. Зважаючи на погрози, які ти виказував Девлінові, я був

упевнений, що наміри в тебе серйозні.

Звісно, серйозні. Як і кожна з моїх погроз.

Агор підійшов ближче й продовжив:

— Ти маєш знати, що я прикриваю Девліна. Хтось інший прикриває мене. І так далі по ланцюжку. Але тут ніхто не прикриває твоєї спини: якщо спробуєш утілити свої погрози, це буде останнє, що ти зробиш у своєму житті. Затямив?

Я все чудово зрозумів. Якщо вб'ю Девліна, доведеться піти за ним у могилу.

Агор залишив мене й забрав із собою більшість піратів. Коли вони йшли, я побачив, як Імоджен несла до дерева квіти. Вона кивнула мені, а я повернувся до неї спиною. Я не хотів, щоб вона думала, ніби мені потрібна її допомога. Коли я озирнувся, дівчини вже не було.

Ерік і Фінк також лишилися зі мною.

— Ти був жахливим, — промовив Фінк.

— Дякую.

Кепсько, що мене нагородили такою кількістю синців, бо інакше з цього бою могла б вийти кумедна історія для переповідок.

— А як щодо моїх розбійників у Картії тієї ночі? — спитав Ерік.
— Ти ж бився з ними.

Його слова змусили мене всміхнутися:

— Очевидно, вони ще гірші бійці, ніж я.

— Ти, мабуть, заскочив їх зненацька. Тому що треба ще постаратися, щоб битися так погано, як от ти зараз.

Я й *постарався*.

— А як ви впорались з Агором? — поцікавився я.

Ерік знизав плечима:

— Він непоганий боєць, але не видатний. Я вистояв.

— Ви повинні навчити мене своїх хитрощів.

Ерік розсміявся:

— Немає жодних хитрощів, Сейдже. Просто потрібно більше дисципліни. І багато практики.

— Практика — це годиться, але нікому й ніколи не вдалося мене дисциплінувати.

Ерік почав було щось пояснювати, але потім здався. Він витягнув кишеньковий годинник Гарлоу, глянув, котра година, й запхав його назад до кишені.

— Вам варто бути обережнішим із цією штукаю, — зауважив я.

— Він не такий коштовний, як мені здавалось, — відповів Ерік. — На ньому забагато подряпин і вм'ятин. Наступного разу, коли буду в місті, віддам його на переплавлення й продам за золото.

Дзуськи. Я зроблю все, аби цьому завадити.

Решту дня ми оглядали табір.

Поруч із кухнею зі скелі вниз до пляжу падав прісноводний потік. Ерік зауважив, що від мене починає смердіти, і запропонував помитися там. Я відповів, що мені коштувало чимало зусиль набути такого смороду і що я не маю наміру псувати його миттям. Я не став згадувати, що під час миття оголяться шрами на моїй спині — в кращому разі вони наштовхнуть на запитання про моє минуле, а в гіршому — викажуть мене з головою.

Спустившись на пляж, я знайшов зручне місце біля води й вмовстився там, щоб споглядати море. За якийсь час Ерік і навіть Фінк махнули на мене рукою й пішли шукати собі кращого заняття, але я був щасливий просто сидіти й дивитися. Море дарувало таке необхідне мені зараз заспокоєння, бо ставало дедалі важче боротися з відчуттям, що незабаром щось має статися. Щось, чого я не зможу контролювати.

• ДВАДЦЯТЬ ШІСТЬ •

Пізніше того самого дня я тинявся горішньою частиною Тарблейду, сподіваючись знайти Імоджен і таки вмовити її поїхати геть. Та мою увагу перебрав на себе корабель, що саме заходив у гавань. Він був не схожий на ті піратські шхуни, які вже стояли в порту. Втім, зважаючи на репліки, що я чув звідусіль, пірати впізнали декількох людей на борту. Вочевидь корабель був призом.

Я піднявся на вершечок крутояру, звідки відкривався найкращий огляд. Однак із цього місця було складно відрізнити команду корабля від піратів. Останні дійсно мають безглузду звичку вбиратись у чорне й ходити розпатланими, але ці риси не дуже відрізняють їх від інших авенійців.

Поруч зі мною на крутоярі з'явився Агор і задоволено зітхнув:

— Корабель на вигляд багатий, еге ж?

— А де команда? — спитав я.

— Мабуть, усі мертві, — невимушено заявив Агор. — Навіть якщо ні, то незабаром будуть.

Пірат розреготався, та за кілька секунд вираз його змінився на розчарований, коли він помітив, що я не підтримав його жарту.

— Девлін прийняв тебе в пірати, — похмуро зронив він, — лише через власну жадібність. Якби це залежало від мене, ти б ніколи не вийшов із в'язниці живим. Попри ті побрехеньки, яких нам наговорив Ерік, сумнівно, чи тобі стане сміливості для піратського життя.

— Для того щоб нападати на позірно мирний корабель, багато сміливості й не треба, — зауважив я, вказуючи на судно в порту.

Пірати весело загаласували, коли хтось у човні скинув на берег тіло чоловіка. Той поворухнувся — то був матрос, якого пірати залишили живим.

— Що з ним стане? — спитав я в Агора.

Той глянув на мене так, ніби моя голова замість мозку набита мохом.

— Ніхто не покидає Гарблейд живим.

Девлін також побачив корабель і з'явився поруч зі мною й Агором на вершині крутояру. Матроса саме тягли нагору урвистою стежкою. Коли чоловіка нарешті кинули під ноги Девліну, я зміг добре його роздивитись.

Матросові було майже п'ятдесят, із-під крилатого капелюха стирчало сиве пасмо — це видавало в ньому одного зі старших офіцерів корабля. На носі виднілися залишки засохлої крові, а підбите око набрякло. Попри намагання чоловіка триматися гідно, було помітно, що він надзвичайно нажаханий.

— Це хто? — поцікавився Девлін.

— Мене звать Свіфті Тилаґон, — прохрипів він. — Я штурман.

Девлін видав йому ляпас.

— Коли я захочу з тобою поговорити, я тебе спитаю.

Агор ступив уперед — у руках папери, які передав йому один із тих піратів, що брали участь у захопленні корабля.

— У вантажі лише каменюки.

— То не каменюки, — виправив його Тилаґон. — Я перевозжу руду із шахт на півдні. Мідь і свинець, а також усе, що там видобувають.

— Куди перевозиш?

— До Іселя, там продаємо. Будь ласка, відпустіть мене. У цьому вантажі кілька місяців тяжкої праці. Сотні людей чекають за неї платні.

Я подумки загарчав. Ну от навіщо він розповідає їм про цінність свого вантажу?

Девлін обвів рукою піратів.

— Мої хлопці теж чекають платні кілька місяців. Гадаю, нам ці метали потрібні значно більше, ніж комусь там в Іселі.

Кивнувши Агорові, він додав:

— Убийте його, а потім розвантажте судно.

Чоловік зойкнув, але я вже встиг проштовхатися до Девліна крізь натовп піратів.

— Треба мислити ширше, Девліне.

Він перевів погляд на мене, очікуючи на пропозицію, гідну того, щоб його перебити.

Я міг лише сподіватися, що моя пропозиція не розчарує.

— У вас є можливість пограбувати цього чоловіка двічі. Пошліть завтра з ним до Іселя кількох піратів, видайте їх за членів команди. Вони зможуть продати ці каменюки, отримати платню, а вже потім його вбити. А якщо відправите достатню кількість піратів, матимете бійців для того, щоб відбити вантаж назад.

Почувши такі приємні для своєї жадібності слова, Девлін вишкірився. Він наказав білявому кучерявому піратові, навряд чи старшому за мене:

— Зв'яжи його. Він знадобиться нам уранці.

— Чому б не помістити його до буцегарні?

— У мене там уже двоє сидять на ніч, щоб охолонути трохи та збавити норів. Просто припни його до дерева. Нас навкруги багато, він нікуди не дінеться.

Більше я нічого не міг удіяти. Коли я проходив повз Тилагона, він плюнув на мої чоботи. Я зупинився, а він прогарчав:

— Мало було вбити моїх людей? Тепер ти хочеш пограбувати наших пайовиків! З усіх цих жалюгідних стерв'ятників ти — найгірший.

— Я врятував ваше життя, — зауважив я.

— Лише на день.

— То скористайтеся цим гідно. Тут цінний кожен день життя.

— Я витрачу його на молитву дияволам, аби вони прокляли тебе.

— Тоді доведеться встати в чергу, — холодно зронив я. — Чи гадаєте, ви один такий?

І я попростував до обідніх столів разом з іншими піратами. Дорогою мене перехопив Ерік.

— Удаля ідея. Принаймні Девлін тобою задоволений.

— Чхати я хотів на те, що Девлін про мене думає.

Ерік роззирнувся, чи нас не підслуховують.

— Не треба так. Зрештою, він тут король, подобається це тобі чи ні.

Я недбало пирхнув, але Ерік схопив мене за руку й розвернув до себе:

— І хто ти взагалі такий, щоб його зневажати? Сейдже, ти ніхто. І з таким ставленням ти далеко не зайдеш.

— Слушна порада, — відповів я, повністю погоджуючись із тим, що таке ставлення не здобуде мені визнання від Девліна.

Вечеря не дуже відрізнялась від обіду. Атмосфера була галасливою, бурхливою та огидною. Я все визирав за Імоджен, але зміг побачити її лише на мить: дівчина несла брудні миски назад до кухні звідти, де їх поскладали інші дівчата, що розійшлися у своїх справах.

Минуло кілька годин, перш ніж усі влаштувалися на нічліг. Спальні приміщення для піратів починалися на рівні моря: то було щось на кшталт великої хижі, притуленої до крутояру. Стрімка стіна забезпечувала певний захист, але інші три сторони були відкриті всім вітрам. Я спав у якійсь хатині, а наді мною височіла ще одна, складена із хмизу, — вона була трохи краще захищена від морського вітру, тому її використовували пірати вищого рангу. Над нею була надбудована одномісна кімната, але я не знав, кому вона призначалася. Девлін, Агор та інші старші пірати мали власні покої на вершині крутояру.

Вислизнути з хатини було досить просто. Очевидно, пірати спали вночі так само, як жили вдень: шумно й міцно. Складніше було вибратися з берега й піднятися на вершину крутояру. Скеля в мене за спиною була занадто крутою, щоб безпечно підійматись уночі. В пологішому схилі, який я побачив трохи нижче, були вирізані сходи, але їх начебто добре охороняли, тож натомість я вирушив берегом і почав дертися нагору по старому обвалу.

Мене здивувало, що Тарблейд охороняють лише нагорі. Там місцину обходили кілька вартових, але, здається, вони усвідомлювали, що ніхто в здоровому глузді на них не нападе, тому небезпеки не очікували. Втім, я рухався обережно. Мені треба було дістатися до полоненого штурмана.

Тилагон спав біля дерева, нахиливши голову так низько, що вона ледь не торкалась грудей. Мене здивувало, що він здатен спати в такій позі, коли я часто не міг заснути навіть у найзручнішому з ліжок. Принаймні йому дали ковдру. Девлінові треба, щоб чоловік був здатний вирушити завтра в дорогу, перш ніж вони його вб'ють.

Я вже майже наполовину розв'язав вузол, який стискав руки Тилагона, коли штурман прокинувся. Я прошепотів, що навіть найменший звук гарантує нам обом смерть, тож він швидко стулив рота. Коли мотузки були розв'язані, я допоміг йому прибрати затерплі руки від дерева. Він охнув від скутості м'язів, але розслабився, коли знову зміг покласти руки на коліна.

— Ти? — прошипів він, коли впізнав мене. — Ти прийшов, щоб убити мене?

— Не кажіть дурниць. А тепер тихо.

— У такому разі я прошу вибачення за те, що сказав раніше...

— Слухайте мене дуже уважно, — перебив його я. — Ваш корабель і вантаж захопили пірати. Доведеться тікати пішки.

Тилагон кивнув. Він уже розтирав ноги руками, готуючись до втечі.

Я озирнувся, аби переконатися, що ми досі самі, а потім сказав:

— Коли втечете, вас нізащо не повинні знайти. Тримайтеся якнайдалі від доріг і йдіть туди, де нікому не спаде на думку вас шукати. Якщо вас спіймають, я нічим не зможу допомогти.

Він поклав долоню на мою руку:

— Скажи, як тебе звуть, щоб я міг віддячити як належить.

— Віддячите тим, що залишитесь живим. Дайте мені свій капелюх.

Тилагон послухався, і тоді я сказав:

— Час іти. Негайно.

Він знову кивнув, узяв мою руку й міцно стиснув, а потім схопився на ноги й побіг не озираючись.

Я накрив грубою вовняною ковдрою якусь колоду — ніби прив'язане до дерева тіло, а зверху поклав капелюх штурмана. Зблизька обман був очевидний, але я сподівався, що здалеку вартіві подумують, ніби моряк досі тут прив'язаний. Менш ніж за десять хвилин по тому я повернувся у спальне приміщення й пройшов повз ліжку Еріка. Під ним лежав годинник Гарлоу, і я відчув спокусу забрати його й десь сховати.

Але не можна. Поки що. Однак я мовчки присягнувся повернути його законному власникові, перш ніж усе це закінчиться.

Наступного ранку я пішов на сніданок одним із перших. Утім, від сніданку мою увагу відвернула компанія піратів, які зібралися неподалік і глузували з того, що відбувалося в центрі їхнього збіговиська. Я поспішив туди, хвилюючись, що Тилагона, мабуть, знову впіймали. Поруч із піратами стояв Фінк, але йому бракувало зросту, аби розгледіти бодай щось.

— Що відбувається? — спитав я його.

— Вони щойно схопили хлопчину, який учора ввечері зв'язав того моряка. Девлін сказав, що хлопець, мабуть, зв'язав чоловіка недостатньо міцно, бо той утік, поки ми спали.

Я проштовхнувся вперед. Девлін здобув собі лозину з гілки дерева й шмагав нею кучерявого хлопця. Той скрутився клубочком, щоб захиститися, але однаково зойкав щоразу, коли Девлін влучав по спині.

— Припиніть! — Я кинувся вперед і схопив Девліна за руку. — Ви не знаєте, чи він дійсно погано виконав доручення. Може, Тилагон просто добре вміє вправлятися з вузлами.

— Якби малий зробив усе правильно, ніхто б не зміг утекти.

— Багато хто вміє розв'язувати вузли, навіть вигадливі.

Девлін скинув мою руку.

— Хто, наприклад?

Розумніше було б відступити, але із блиску в очах Девліна я зрозумів, що вже запізно.

— Я.

Девлін забув про хлопця, який досі лежав на землі. Він глянув на мене, і його обличчям промайнула зловтішна посмішка.

— Хочу на це подивитися, — мовив він, а потім звернувся до піратів: — Зв'яжіть-но його.

— Що? — насупився я. Кілька піратів схопили мене, але я зміг вирватись. — Я не зробив нічого поганого.

Принаймні впродовж останніх кількох годин.

— Ніхто тебе не звинувачує, — промовив Девлін, коли пірати знову мене схопили. — Ти заявив, що вмієш розв'язувати вузли, а я хочу перевірити.

Попри мої пручання, вони зв'язали мені руки ззаду й затягнули кілька вузлів, а потім оголосили, що справу зроблено. Я б не сказав, що ці вузли були для мене складним завданням. Коли мене зв'язували, я широко розставив руки і вже встиг знайти один кінець мотузки.

Я навчився розв'язувати вузли невдовзі після того, як потрапив до сиротинця місіс Тарбелді, завдяки витівкам кількох старших хлопців, які любили зв'язувати нас, молодших, на горищі й стверджувати, що ми не голодні й вечеряти не хочемо. Одного вечора я здогадався, що можу розв'язати вузли за допомогою своїх спритних пальців і значної частки терпіння. Тоді настав час помсти. Наступного дня ті хлопці прокинулися прив'язаними до своїх ліжок, а решта з нас пішла на

сніданок. Витівки припинилися, а мої навички зв'язування (та розв'язування) вузлів відтоді тільки покращилися.

Однак тепер Девлін, нахиливши голову, потягнув мене до стайні. Я впирався п'ятами в ґрунтову доріжку, аби пригальмувати тих двох, що мене тягнули, але до них приєдналися двійко інших і підхопили мене за ноги. Вони занесли мене в загін і кинули просто перед коритом із водою. Я похитав головою.

— Не смійте. Я ніколи не казав...

— Коли потрібне буде повітря, підіймеш руку. Якщо зможеш.

І Девлін занурив мене обличчям у корито. На спині в мене опинилась його нога, притискаючи додолу. Я не намагався пручатися. Від того не було жодної користі, я лише розтратив би повітря. Натомість я вигнув спину, щоб мотузка залишалася якомога сухішою. Будь-яка крапля потовщить її та зробить тугішими вузли.

Мої пальці працювали з усієї снаги, як тільки могли, розгадуючи форму кожного вузла і прокладаючи собі шлях між петлями. Я просувався вперед, але надто повільно, бо було важко зосередитися. Коли Девлін занурив мене у воду, я не встиг зробити глибокий вдих, і тепер легені вже палали.

Я знайшов наступний вузол, але той був вище на зап'ястках: працювати руками під таким кутом було неможливо. Я не міг розв'язати цей вузол, поки перебував під водою.

Мені конче потрібне було повітря. Я мав зробити вдих, інакше мені лишалися лічені секунди.

Проти моєї волі легені врешті не витримали й вибухнули, тож я набрав повний рот води. Тіло смикнулося, інстинктивно рухаючись до повітря. Аж тут ногу прибрали, й Девлін висмикнув мене з води й ударив об дерево. Я відчайдушно кашляв, поки вода вихлюпувалась із легень.

Девлін присів навпочіпки й зазирнув мені у вічі:

— Краще тобі якомога швидше засвоїти, що коли втручаєшся в чийсь покарання, то воно стає твоїм. Особливо якщо робиш такі зухвалі заяви.

Я мовчки потягнувся до його м'ясистої долоні й зронив у неї мотузку, якою мене зв'язали.

— Дякую за попередження, — прохрипів я, досі не в змозі роздихатися. — Але я ніколи не роблю зухвалих заяв.

Він вилаявся, кинув мотузку мені на коліна й залишив у стайні, а інші чоловіки пішли за ним. Я поклав мотузку в кишеню — про всяк випадок, може, знадобиться в майбутньому. Трохи очунявши, встав і рушив до берега.

Дорогою я пройшов повз Фінка. Він почав щось говорити, але я гаркнув на нього:

— Ні, я не показуватиму тобі, як я це зробив. Тобі тут не місце, й ти мушиш забратися звідси якомога швидше.

Фінк лише кивнув:

— Так, я знаю.

• ДВАДЦЯТЬ СІМ •

У Картії не було виходу до моря, і це був найзліший фатум мого життя. Так, у нас благодатний клімат і найкраща з-поміж сусідніх країн земля.

Але немає власного моря.

На піратському березі було повно каміння, яке ставало гарячим для босих ніг, якщо сонце пригрівало достатньо сильно. Але навіть перегрітий берег кращий, аніж відсутність берега взагалі. Я міг би сидіти тут цілий день, просто дивлячись на лагідні хвилі, на лінію, де море зустрічається з небом.

Десь по той бік були чужі країни, про які я мало що знав. Можливо, одного дня я вирушу в подорож, досліджуватиму їхні землі й вивчатиму звичаї. Насправді я дійсно планував щось подібне після того, як місіс Тарбелді востаннє вигнала мене з притулку. Я знав, що моїм батькам ця ідея буде не до вподоби, і від того вона ставала ще привабливішою.

Я довго спостерігав за зграєю чайок, що кружляла над водою й заворожувала мене танцем, який виконувала просто в польоті. У мене залишилося трохи хліба, тож я відщипував шматочки, кидав на пісок і чекав. Деякі птахи приземлялися й бились за їжу. Я кидав їм іще, щоразу приманюючи ближче до себе. Потім я затис шматочок хліба між пальцями й простягнув одній чайці, яка здавалася трохи сміливішою за інших. Вона позирала то на моє обличчя, то на хліб, вирішуючи, чи варто ризикувати й брати шматок.

— Ну ж бо, — прошепотів я. — Ти ж хочеш. Скористайся своїм шансом.

Вона линула вперед, щоб схопити хліб, але раптом відлетіла, а біля неї на пісок приземлилась каменяка. Решта зграї також сполохалась.

— Жалюгідні паразити. Падальники, — прогарчав у мене за спиною Девлін.

Так, ніби пірати — це якийсь вищий рівень життя. Але я стиснув щелепи й нічого не відповів, продовжуючи дивитися на море. Наша розмова однаково була неминуча.

Девлін підійшов до мене й зауважив:

— Ти, здається, глибоко замислився.

Я сів на землю, перш ніж відповісти:

— Так і є.

Девлін приніс мій меч і встромив його в пісок переді мною. Збоку він кинув піхви, а потім опустився на землю, відкинувся назад і підперся руками.

Я якусь мить дивився на меч, а потім запитав:

— Де мій ніж?

— Він у мене, — відповів Девлін. — Тепер це мій ніж.

— Бережіть його. Коли я знову вкраду його собі, краще, щоб він був у гарному стані.

Девлін видав смішок, а потім сказав:

— Так, Агор вважає, що злодій із тебе має бути хоч куди, бо фехтуєш ти жалюгідно.

Я знизав плечима:

— Жалюгідно — це таке осудливе слово. Краще сказати, що це була майже нічия.

— Я так не вважаю.

Я всміхнувся йому, чекаючи на черговий жарт про брак навичок, але вираз Девлінового обличчя був надто серйозним.

— Я прийняв тебе в пірати так легко тому, що про тебе багато розповідав Ерік, — продовжив Девлін. — Як ти сперечався з королем Варганом, чи то пак обдурив його. Як ти напав на Ерікових розбійників у Картії, захищаючи жінку й дитину. Тебе поранили, але деякі з них повернулися додому скаліченими. Як це сталося, Сейдже?

— Можливо, я заскочив їх зненацька.

— Так, можливо. Але в будинку того шляхтича був чоловік, який сказав, що краще віддати тобі коштовності й не чинити опору, бо ти однаково забереш усе, що хочеш. Ерік сказав, що пізніше ти вбив того чоловіка.

Він чекав, що я відповім, але цього разу я лише дивився на нього.

— Готовий закластися, що ти дуже добре вмієш битися на мечях. Гадаю, ти програв поєдинок з Агором навмисно, щоб усі подумали,

ніби ти невдаха. Єдине запитання — навіщо ти це зробив?

Я підняв рукав, щоб він міг побачити переплетіння синців від того поєдинку.

— Вважаєте, я б дозволив йому це зробити, якби був здатний зупинити його?

— Саме так. — Девлін скривив губи й оцінювально глянув на мене. — Я гадаю, що ти не просто розбійник. І хоча десь є печера, повна картійського багатства, я впевнений, що ти плануєш залишити його собі. До того ж я переконаний, що ти маєш непереборну звичку брехати.

Я напружено, але щиро розсміявся:

— Радше навпаки: в мене непереборна звичка говорити правду. Однак брехнею вона здається лише тому, що інші геть мене не розуміють.

— І той бій з Агором теж був непорозумінням? — мовив Девлін і вказав на меч: — Підніми-но його. Я хочу бачити, як ти тримаєш клинок.

Гучно пирхнувши, я підвівся й узяв меч. Я не став прикидатися, що не вмію тримати його як належить або що він для мене заважкий. Девлін бачив мої трюки наскрізь.

Пірат також підвівся, а потім розвів руки, аби показати, що в нього немає зброї і він не прийшов сюди битися.

— Я думав про того пастора. Звідки, ти кажеш, знав його?

— Він колись дав мені прихисток, — відповів я.

— Он як. Його звали Фонтелен. Ти це знав?

Я похитав головою.

— Фонтелена добре знали не лише в Дічеллі, а й у всій північній Авенії. Він за ці роки дав прихисток багатьом безпритульним хлопцям — точної кількості навіть не порахуєш. І ніколи не просив та не очікував ніякої винагороди.

Я ненадовго замислився, чи дав мій батько Фонтеленові якусь плату за те, що той узяв мене до себе. Мабуть, ні. Він би переживав, що плата могла б виправдати підозри священника про моє справжнє походження.

— Я дав йому найкращу нагороду, на яку він тільки міг сподіватися, — мученицьку смерть, — заявив Девлін. — Він помер за справу свого життя. Ти знаєш, чому я його вбив?

Я стиснув руків'я меча міцніше. У мене було безліч причин, щоб виправдати використання клинка проти цього пірата-мерзотника.

Тим часом Девлін сам відповів на своє запитання:

— Він гадав, що в нього в церкві ховається юний принц Картії, який невідомим способом утік із корабля, на який ми напали.

— Ви, мабуть, почувались таким дурнем, коли він утік, — промовив я. — Скільки часу знадобилося, аби зрозуміти, що вас ошукав десятирічний хлопчик?

Девлінове праве око сіпнулося, але він продовжив:

— Ми думали, що малий принц пішов на дно разом із кораблем, поки Фонтелен не відправив гінця до його старшого брата: той якраз прочісував Авенію в пошуках будь-яких новин про зниклого. Звістка про це врешті-решт дійшла до нас. Коли я приїхав туди, хлопчика вже не було. Священник запевняв мене, що то був не принц, але шкоди вже було завдано. Пастор мав повідомити піратам, щойно малий з'явився в нього, аби ми могли самі встановити особу того хлопця.

— Якщо то був не принц, то ви даремно вбили пастора, — зауважив я.

— Смерть Фонтелена стала прикладом того, що трапляється з авенійцями, які не поважають піратів! — вигукнув Девлін. — Якщо ти знав його, то можеш здогадатися, як він помер. Жодних благань, жодних сліз, жодних торгів. На жаль, довелося позбавляти його життя показово, тому його смерть була повільною й болісною.

— А як бути з принцом тепер, коли він повернувся?

Очі Девліна потемніли, і я побачив у них жагу крові. Моєї крові.

— Не хвилюйся за Ярона. Його ми теж знайдемо, дуже скоро.

Мене переповнював гнів, і від цього ставало зле. Якщо я хочу діяти, то зараз підхожий момент. І все ж таки щось мене стримувало. Було важко тримати меч у спітнілій долоні, тому я переклав його в праву.

Девлін посміхнувся:

— Можеш скористатися своєю зброєю. Чому б тобі не вдарити мене? Раніше ти казав, як хочеш помститися за те, що я заподіяв пасторові.

Коли я глянув на Девліна, все моє тіло охопив жар. Він виманював мене на бій, якого явно хотів. То чому ж я не міг кинутися на нього з мечем? Хіба не задля цього я прийшов до піратів, чи не така в мене

була мета? Що б я не зробив, він на це заслуговував. І все ж таки я відчував себе слабшим, ніж будь-коли, наче був нездатний зробити єдину річ, яка могла б урятувати мою країну.

Девлін нахилився та підібрав жменю гальки. Він жбурнув один із камінчиків у мене, влучивши в плече.

— Можливо, Агор мав рацію, — промовив він, кидаючи ще один камінчик мені в груди. — Ти не боєць. Ти розбійник лише тому, що не здатний ні на що інше. Розв'язування вузлів — гарний трюк, але ні тобі, ні мені хліба не здобуде.

Потім він пожбурих у мене ще один камінь, набагато важчий, і той влучив у рану на животі.

— Гадаєш, що ти кращий за інших? Кращий за мене? А тепер бийся!

І він жбурнув у мене решту гальки. Я ухилився від каменюк, що летіли мені в обличчя, але один із них однаково чиркнув мене по щоці.

Я підняв меч, нарешті готовий до удару. У відповідь Девлін уперся ногами, й на обличчі в нього проступила напружена лють. Я глянув у його чорні очі й раптом зрозумів, що за ними не було нічого. Ні людяності, ні любові, ні душі. За винятком гніву, Девлін був абсолютно порожній. Такий самий гнів був зі мною вже дуже довго, і це жахало мене.

Від тієї ночі, коли на мене напали, я був таким розлюченим, таким рішучим, що не бачив іншого вибору, окрім як знищити піратів. Але якщо це означало, що я стану таким, як Девлін, я мав знайти інший спосіб перемогти. Річ не в тому, що я не міг ударити його. А в тому, що *не хотів*. Я не бажав стати таким, як він.

Я мовчки опустив меч і рушив геть. Але Девлін схопив мене за руку, скрутив і шарпнув до себе. Я заплутався ногами в піску й вдарився об нього. Тоді Девлін мовив:

— Сподіваюся, та печера доверху забита скарбами, бо якщо це не так, то твоє піратство виявиться найгіршою помилкою мого життя. Ти абсолютно нічого не вартий. Я дав тобі всі можливості використати цей меч, а тобі забракло духу навіть спробувати. І це проти беззбройної людини!

З цими словами він кинув мене на берег і розвернувся, щоб піти геть.

— Ви не були беззбройні, — пробурмотів я, підводячись.

— Га?

Девлін повернувся й побачив у моїй руці маленький ніж, що був захований у нього на поясі. Я витягнув його в той момент, коли пірат схопив мене за руку. Обличчя Девліна почервоніло.

— Ви сподівалися, що я вдарю вас мечем і дам привід застосувати цей ніж, — процідив я, кидаючи зброю в пісок біля Девліна. — Непогана спроба. Але тепер я пірат. Я один із вас.

— Якби ти був справжнім піратом, то не віддавав би мені зараз мою зброю, — зронив Девлін.

— Я хочу отримати свій ніж, — сказав я. — А не вашу нікчемну іграшку.

На цих словах я розвернувся й пішов.

— Сейдже! — гукнув Девлін.

Я озирнувся саме вчасно, аби побачити, що він метнув у мене ніж. Я машинально підняв меч пласким боком, щоб відбити зброю. Ніж відлетів праворуч і впав у ділянку з високою травою.

Девлін глипнув на мене, і його посмішка потьмяніла.

— Отже, ти все-таки вмієш користуватися мечем. Але поки що цього не робиш. Для чого ти його бережеш?

Якусь мить я вагався, а потім відповів:

— Я кращий, ніж ви, Девліне. І я бережу цей меч до слушної миті, коли всі інші теж це зрозуміють.

Він дозволив мені піти, але я знав, що незабаром муситиму заплатити за ці слова.

• ДВАДЦЯТЬ ВІСІМ •

Повертаючись до табору, я помітив біля купки дерев Імоджен. Вона колінкувала по землі, саджаючи ромашки, а коли підвела голову й побачила мене, відразу похмурнішала.

— Ви якийсь засмучений, — сказала вона. — Що там сталося?

— Час спливає. Для нас обох.

Вона пригорнула мене до себе, і я зітхнув. Мені краще було побути на самоті, поки не заспокоюся, але я ніколи не вмів відмовляти проханням Імоджен, особливо тут.

— Хтось може нас побачити, — зауважив я, озираючись. У таборі були й інші пірати, але принаймні не сновигали десь поблизу.

— Тоді ходімо сюди.

Я пішов за нею вниз невеликим схилом, де дерева й урвище захищали нас від чужих поглядів. Вона витягла з кишені фартуха сиру картоплину й жестом запросила мене сісти поряд. Я так і зробив.

— Опік від тавра болючий.

Я скорчив гримасу:

— І ти лікуватимеш його картоплиною?

— Тихо. Покажіть мені руку.

Я простягнув їй тавровану руку. Імоджен підклала під неї долоню, а руку розвернула опіком до себе.

— Болить?

— Та не так щоб дуже.

— Ну звісно. Вам кістки навпіл зламають, а ви говоритимете, що все гаразд.

Потім вона поклала мою руку собі на коліна й стала чистити картоплину. Далі порізала її тонкими скибочками й вкрила ними опік. Майже відразу картопля почала витягувати жар із моєї руки. Закінчивши класти скибочки, Імоджен поклала ніж і решту картоплі на землю. Одну руку вона підклала мені під зап'ясток, а іншу — під лікоть, стежачи, щоб картопля трималась на місці.

Ми сиділи так мовчки декілька хвилин. Я не хотів розмовляти й порушувати наш крихкий спокій. Я або зроблю гірше, або остаточно переконаю її піти від піратів. І мені було соромно від усвідомлення, що глибоко в душі я не хотів, аби вона йшла. Мене втішало те, що в цьому потворному місці бодай хтось був на моєму боці.

— Я бачила вас із Девліном на березі, — нарешті промовила Імоджен. — Він знущався з вас.

— Це була перевірка.

— Ви досі тут, отже, ви її пройшли.

— Не пройшов. Сумніваюся, що взагалі існує бодай якийсь спосіб пройти це випробування.

Імоджен почала міняти картопляні скибочки: вона пересувала холодніші ближче до опіку, а нагріті кидала на землю.

— Я думала, ви з ним битиметесь. Навіть із того місця, де я стояла, було помітно, що вам це кортить.

— Так, мені кортіло.

Насправді я й досі цього прагнув.

— Вам не вдасться знищити піратів, Яроне.

— Я знаю.

— А це означає, що нам лишається тільки втекти звідси. Ми можемо залишити табір сьогодні, удвох. У цьому немає нічого ганебного.

— Пропонуєш утекти?

Я роздратовано струсив скибочки з руки, підвівся й підняв меч.

— Скажи, звідки ти дізналась, що в мене була ще одна причина покинути замок? Пам'ятаєш, ми розмовляли про це?

Щокою Імоджен скотилася сльоза, і вона відповіла:

— Це тому, що ви ніколи не тікаєте. Навіть тоді, коли це єдиний логічний вихід.

— Ні, — огризнувся я. — Ніколи.

Я розвернувся й хотів уже йти, коли Імоджен сказала:

— Яроне, це ще не все.

Не встиг я озирнутися, як вона підвелась і додала:

— Я підслухала розмову Девліна. Сюди прямує Роден. Його очікують завтра.

Я зупинився й заплющив очі, а тоді вже заговорив:

— Він знає про тебе?

Імоджен похитала головою.

— Я також чула, що він того вечора сам зголосився поїхати до Картії. Не тому, що йому хотілося передати вам певне послання, а тому, що хотів показати, ким він став. Хіба не ясно, що його напад був особистою помстою?

Ще й як ясно. І я носив це знання, наче свинцевий тягар у грудях, відтоді, як востаннє бачив Родена.

— Ти ж не планувала мені про це розповідати? — нахилив голову я.

— Я сподівалась, що вас не приймуть у пірати й проженуть або що ви самі зрозумієте безглуздість свого вчинку й підете раніше, ніж я це скажу.

Забувши про те, що нас може хтось побачити, Імоджен наблизилась до мене.

— Хіба ви не розумієте? Він одразу збагне, що ви тут, щойно почує ім'я Сейдж. Хіба не можна було вигадати якесь краще назвисько? Принаймні таке, яке не відразу приверне його увагу?

Я опустив очі, а Імоджен важко зітхнула.

— Он воно що, — прошепотіла вона. — То це частина плану. Ви хочете, щоб він знайшов вас. Будь ласка, скажіть, що я помиляюся.

Я теж зітхнув.

— Не помиляєшся.

Це її розлютило.

— Ви забули, що він ледь не вбив вас минулого тижня? А тепер ви залишили безпечні стіни замку, відмовилися від захисту армії, покинули друзів і самі прийшли сюди. Як це може покращити ситуацію? Хіба ви не розумієте, кому кидаєте виклик?

Я випнув підборіддя й відвернувся від неї, але дівчину вже було не зупинити:

— Я знаю, що ви сильний і вмієте поводитися зі зброєю, але кажуть, що Роден не опускав меча ні на хвилину від того вечора, як вас коронували. І коли він повернеться, вам доведеться битися не лише з ним. А з усіма піратами. Вони будуть на його боці, й у вас немає жодного шансу проти них усіх. Жодного.

Вона обхопила руками моє обличчя, змушуючи подивитися на неї.

— Прошу. Ви маєте дослухатись до мене. Сила вашої злості на піратів чи на Родена не має жодного значення, завтра ви однаково

програєте.

— Ти зовсім у мене не віриш?

— Віра не може врятувати від реальності.

Зі сповненими сліз очима вона додала:

— Я знаю, що ви не вмієте тікати. У будь-якій іншій ситуації це породило б у мене лише захват. Але цього разу ви мусите. Зробіть це для мене. Збережіть своє життя заради мене.

— Ти справді хочеш, щоб я став людиною, яка боїтиметься до кінця життя, наче безпорадна жертва?

— Я хочу, щоб ви обрали життя! Мене турбує, щоб ви жили! І якщо ми повернемося у Картію до ранку, ви зможете підготувати армію, яка відіб'є напад піратів.

— Так, а післязавтра відбудуться вибори намісника! І я не матиму жодного контролю над своєю армією!

Ґреґорові буде нескладно переконати регентів обрати його намісником. Зважаючи на нинішню загрозу війни, регенти зроблять усе, що він захоче, — просто сліпо виконуватимуть його накази.

На цій думці я затнувся, мені раптом запаморочилось у голові. Я відчув, як серце б'ється об стінку грудної клітки.

«Настав час тобі дізнатися, хто тут головний». Саме ці слова я почув від Родена. Авенійський король бажав моєї землі, а піратам кортіло заволодіти моїми скарбами, та все ж таки я не був у їхній владі... поки що. Але був дехто, на кого моя влада поширювалась.

«Ставте правильні запитання». Так сказав мені Коннер. Відколи я вийшов із його камери, щось із нашої розмови не давало мені спокою. Та хоч як часто я прокручував у голові його слова, так і не зрозумів, які саме запитання мені варто було ставити. А тепер я збагнув.

Імоджен торкнулася моєї руки:

— Яроне, з вами все гаразд?

— Ні, — прохрипів я, рукою обхопивши меч, ніби загроза була тут, просто переді мною. Цієї миті я зрозумів, що саме проґавив у Коннеровій камері.

Я впав навколішки.

Коли я запитав Коннера, де він дістав олію дерваніса, Ґреґор поклав руку на меч.

— Чому? — пробубонів я. — Це було лише запитання. Навіщо Грегорові було брати меч до рук?

Імоджен похитала головою:

— Про що ви?

Мотт розповів мені, що за місяць до загибелі моєї родини батько почав підозрювати регентів і висунув вимогу, щоб тих обшукували перед входом у замок. Проте Коннер якось проніс туди олію дерваніса, яку отримав від піратів.

«Ставте правильні запитання».

Річ була не в тому, де він узяв отруту. А в тому, як він потрапив із нею до замку.

Коннерові потрібна була допомога, щоб убити мою родину. В замку був іще один зрадник.

Коннер міг навіть не здогадуватися, що йому допомогли. Пірати могли легко домовитися з кимось іншим, щоб Коннера пропустили.

Лише одна людина мала право дозволити регентові увійти до замку без обшуку. Та сама людина, яка пропустила крізь браму короля Авенії, не впізнавши в його оточенні піратів.

Грегор потягнувся в камері по меч, бо вирішив, ніби я знаю, що він був другим зрадником. Він гадав, що йому знадобиться зброя. Щоб використати її проти мене.

Грегор заздалегідь знав про напад у саду. Він знав, що послання Родена мало мене налякати й змусити підкоритися, а це дозволило б Грегору переконати регентів обрати намісника.

І про безпечне місце, в яке хотів мене відправити Грегор, пірати теж знали. Тепер я в цьому не сумнівався.

Піратам не потрібно було вбивати Коннера. Його зв'язок із ними вже був відомий. Але він був потрібен мертвим Грегорові, аби приховати причетність до вбивства моєї родини.

За два дні Грегор сам оголосить себе намісником Картії. Між ним і досягненням цієї мети стоїть лише Тобаяс, який зараз удає із себе короля, себто мене. Отже, Тобаяс у смертельній небезпеці. І що станеться з Амариндою, яка опинилася на лінії двох вогнів?

Я глянув на Імоджен — вона була на межі паніки.

— Що відбувається? — спитала вона.

Я знову підвівся й відповів:

— Час іти. Зустрінемося в стайні сьогодні ввечері. За годину по тому, як у таборі згаснуть останні вогні.

— Табір охороняють вартові.

— Тобі вдасться прошмигнути так, щоб не потрапити їм на очі?

— Так.

Імоджен змовкла й витерла сльозу, що покотилася щокою.

— Дякую, Яроне.

Я кивнув у відповідь, а потім заплющив очі, намагаючись зібрати до купи все, що мало статися далі. Коли я розплющив їх знову, Імоджен уже не було.

• ДВАДЦЯТЬ ДЕВ'ЯТЬ •

Коли я прийшов на вечерю, Фінк уже сидів за столом. Ерік вмовстився навпроти, далі сиділи ще кілька чоловіків, але саме Фінк посунувся, щоб звільнити мені місце. Втім, після не надто приязного вітання він відсунув від себе миску й зронив голову на руки.

— Спати хочеш? — запитав я. — Не подрімав після обіду?

— Замовкни.

Роздратований тон Фінка став для мене несподіванкою. Я гадав, що головне правило нашої дружби полягає в тому, що вередую тут я.

— Сядь по-людськи, бо тобі зараз гуляш на голову виллють. — Він витріщився на мене, але підкорився. Тоді я запитав: — У чому річ?

Фінк крадькома озирнувся, щоб перевірити, чи не підслуховує хтось із піратів. Ніби їм більше робити нема чого, тільки підслуховувати за хлопчиськом, який занадто малий, щоб бути піратом. Нарешті Фінк нахилився до мене й прошепотів:

— Я хочу додому.

— Додому? Назад до розбійників?

— Можливо. Мені тут не подобається.

— Ерік залишиться тут, — попередив його я. — Сумніваюся, що він коли-небудь повернеться.

— Я знаю, — знизав він плечима. — А ти?

Якщо я не повернуся додому, обман Тобаяса розкриється. Грегор помститься Тобаясові та, найімовірніше, зміцнить свою владу над Амариндою і моїм королівством, перш ніж я зможу повернутися й викрити його. Але якщо я поїду зараз, пірати підуть війною на Картію й знищать усе.

— Я не знаю, що мені робити, — пробурмотів я.

Ми мовчали, коли Серена, темноволоса дівчина, яка обслуговувала мене під час інших трапез, підійшла, щоб накласти їжі в наші миски. Вона поклала руку мені на плече й прошепотіла:

— Тобі потрібно більше їсти. Ти занадто худий.

Я всміхнувся їй і подякував за додаткову порцію. Хоча я не був особливо голодний, все ж таки планував з'їсти все, що було в мисці. Знедавна я став помічати за собою таку звичку.

— Гляди-но на неї, — мовив Фінк і показав на Імоджен: дівчина сиділа за столом і зіщулила очі, зупинивши погляд на Серені. — Сумніваюся, що вона тебе ненавидить. Дивись, як злиться, що інша дівчина дала тобі добавку. Вона ревнує.

Я зустрівся поглядом з Імоджен і ледь помітно похитав головою. Вона зрозуміла й відвернулася від мене.

Зі свого місця за іншим столом підвівся Девлін і розкотисто оголосив:

— Хочеться трохи розважитись. Влаштуймо-но поєдинок на мечах.

Усі замовкли. Вочевидь пірати не бачили нічого розважального в тому, щоб стояти по інший бік Девлінового меча. Тим часом Девлін витягнув свій клинок і почав навмання тицяти ним то в одного чоловіка, то в іншого.

— Мені битися з тобою? Чи з тобою?

Я стиснув щелепи й зосередився на мисці, що стояла переді мною. А Девлін вів далі:

— Ну ж бо, невже немає добровольців? Ніхто не вважає себе гідним суперником?

Потім він уп'явся поглядом у мене та мовив:

— Сейдже, битимешся зі мною.

Це було не прохання, а я не мав вибору й можливості перемогти. Або моє життя забере Девлін, або його люди (якщо я переможу в поєдинку). В мене скрутило живіт.

— Можна хоча б доїсти, поки гуляш гарячий? — спитав я.

— Я вже поїв, а тобі вечерея тепер ні до чого.

Бо я однаково не доживу до того, щоб її перетравити.

Хай там як, я з'їв іще один шматочок. Не зводячи з мене очей, Девлін підвівся з-за столу й повільно попростував до мого місця. Нарешті я змусив себе підвестись. Я знав напевне лише те, що в будь-якому разі програю.

Аж тут Девлін загарчав від люті, і я вперше глянув у його бік. Спереду він увесь був вкритий гуляшем, а з грудей і правої руки на підлогу капала підлива.

— Перепрошую, сер. Я вас не помітила.

Імоджен низько вклонилася Девлінові, тримаючи в руках порожню каструлю з-під гуляшу.

— Незграба!

Девлін підніс руку, щоб ударити дівчину, але повільно опустив. Він зиркнув на Імоджен, потім на мене, а тоді вилаявся й пішов геть.

Я знову сів на лавку, хоча мої пальці так міцно стискали меч, що знадобилося свідоме зусилля, аби розслабити їх і знову взяти ложку. З допомогою інших дівчат Імоджен прибрала вчинений безлад і пішла геть. Серед чоловіків прокотився тихий гомін, але ніхто не хотів, щоб його голос виділявся в загальному гуркоті. Фінк ледь не заляк за столом.

— Фінку, — прошипів я. — Їж.

— Він би тебе вбив.

— Їж.

Але малий відсунув миску й знову поклав голову на стіл. Я ж нарешті розібрався із суперечкою у своїй голові, яку не міг вирішити весь вечір. Зануривши ложку в миску, я прошепотів:

— За годину після того, як у таборі згаснуть останні вогні, зустрінемося в стайні.

— Навіщо?

— Просто будь там. І перевір, щоб за тобою не стежили.

Коли я прокинувся за пів години після відбою, Фінк уже пішов. Годину тому він вийшов із хижі — буцімто до вбиральні — й так і не повернувся. Ніхто цього не помітив.

Я мовчки підвівся, а потім збив ковдру так, щоб складалося враження, ніби я й досі сплю на своїй постелі. Якщо дияволи будуть до мене милостиві, більше ніхто в цій кімнаті не прокинеться. Особливо людина, до якої я зараз навшпиньки підкрадався.

Ерік спав у дальньому кінці хижі, в незручному місці, яке обдував холодний вітер із моря. Через це він щільно закутався в ковдру, навіть із головою.

У кожного пірата під ліжком було місце для зберігання особистих речей. Більшість зберігала своє майно у скринях або ящиках. Утім, оскільки Ерік був новачком, речей він мав дуже мало, тож поклав під ліжко лише те, з чим було незручно спати. Там лежали його черевики

й піхви для меча — вони були порожні. Я здогадався, що він, мабуть, як і більшість, спав із мечем. Я обережно обмацав підлогу, поки не знайшов те, що хотів.

Я підняв кишеньковий годинник Гарлоу й затиснув його в кулаці, аби приглушити цокання, а потім засунув за пазуху. Рухаючись майже нечутно, я вийшов із хижі. Небо було темним і хмарним; це було дуже добре, оскільки дозволяло сховатися від нічних вартових. Я підійшов до хатини, де спав Девлін, і постояв назовні хвилину чи дві, вирішуючи, що робити далі. Вже ззовні можна було зрозуміти, що мені не пощастить тут так, як із Коннером, який був завзятим хропуном. Девлін, імовірно, спав сторожко, тож у непроглядній темряві його кімнати в мене буде лише кілька хвилин на пошуки мого ножа. Така собі ідея.

Однак мені дуже кортіло забрати назад свою зброю. Чи радше я не хотів, щоб мій ніж залишився в Девліна.

Я прочинив двері на дюйм, але не встиг поставити ногу на поріг, як довелося одразу ж відступити. Хтось був поблизу. Я озирнувся на тихий хрускіт. З тіні вийшла Імоджен, притиснувши палець до губ.

— Що ви робите? — прошепотіла вона мені на вухо.

— Тобі потрібна зброя, — відповів я. — Про всяк випадок.

— Ви ж будете зі мною, отже, захищатимете мене. Крім того, я маю ось це, — вона відвернулася й витягла з кишені кухонний ніж.

Я схвально кивнув, але озирнувся на двері Девліна.

— Зачекай тут.

Я рушив уперед, але Імоджен схопила мене за руку й похитала головою.

— Ні, Яроне, — прошепотіла вона. — Будь ласка, просто ходімо.

Не це я хотів почути, але вона мала рацію. Йти всередину означало безглуздо ризикувати. Імоджен пішла вперед, закликаючи мене йти назирком за нею. Зрештою я послухався. Тримаючись у тіні, ми попростували до стайні.

— Ти знаєш, скільки вночі чатує вартових? — запитав я.

— Ні. Знаю лише, що один із них проходить біля нашої оселі приблизно кожні десять хвилин.

Десь так і було, коли я допомагав утекти морякові. Що ж, часу небагато.

Ми причаїлися за кущами біля стайні. Вартовий саме ходив по центру приміщення, приглядаючись до коней.

— Коли він піде, треба не баритись.

Я витягнув із-за пазухи кишеньковий годинник Гарлоу і вклав його Імоджен у руку.

— Що це? — запитала вона. Навіть упізнавши цю річ, вона однаково похитала головою.

— Сховай його, — прошепотів я. — Він дуже цінний.

Вона відвернулася від мене, а коли повернулася, кишенькового годинника в її руці вже не було.

— Чому?.. — почала вона, але я шикнув на неї, бо вартовий вийшов із воріт і, накульгуючи, простував до нас.

Коли він підійшов ближче, я зрозумів, що це той самий кучерявий хлопчина, якого Девлін учора відшмагав лозиною. Місіс Тарбелді теж колись шмагала мене лозиною в сиротинці, тому я впізнав цю зранену ходу.

Я простягнув руку за ножем Імоджен, але перш ніж вона мені його віддала, хлопець зупинився зовсім поруч із нами.

— Хто там ховається? Виходь! — гукнув він.

Я поклав руку на плече Імоджен, наказуючи їй залишатись на місці. Я сподівався, що він не бачив нас обох. У руці хлопець тримав меч, але опущений додолу. Цей малий явно не був вправним фехтувальником.

Він підійшов іще ближче, звертаючись до мене:

— Що ти тут робиш, чому не в ліжку?

— Я б не хотів відповідати на це запитання.

— З тобою ще хтось.

— Я б дуже не хотів відповідати на це запитання.

— Підведись, — наказав хлопець.

Імоджен повільно підвелася. Я помітив, що вона розпустила косу, очевидно, щоб створити враження, ніби ми пробралися сюди з романтичних міркувань.

Хлопець похитав головою:

— Нікому не можна чіпати дівчат. Це прописано в кодексі.

— Заплющмо очі на кодекс цього разу, гаразд?

Здається, мої слова його не переконали, тож я додав:

— Ми всі інколи порушуємо кодекс. Іноді через дівчат. Іноді тому, що не вміємо правильно прив'язувати полонених.

Він нишкнув. Мабуть, не сподобалося нагадування, що моє втручання врятувало його від каліцтва.

— Гаразд, я вас тут не бачив, — нарешті промовив він. — Але я не єдиний вартовий, тому вам краще якнайшвидше вшитися звідси.

— Саме так ми й зробимо, — одказав я.

Щойно хлопець пішов, ми з Імоджен побігли до стайні. Містик стояв у центральному стійлі, і за дві хвилини з допомогою Імоджен він був осідланий і готовий до поїздки.

— Тут є ще хтось, — раптом сказала вона, відступаючи в тінь.

Я підвів голову й побачив, як із верхівки паркану в стайню застрибнув Фінк.

— Усе гаразд, — сказав я, підштовхуючи Імоджен уперед. — Він теж їде.

— Дістатися сюди було важче, ніж я думав, — сказав Фінк. — Вибач, я запізнився.

Побачивши Імоджен, він завмер.

— Що дівчина тут робить? Я гадав, вона тебе ненавидить.

Поки що ні, але незабаром зненавидить. Я допоміг Імоджен залізти на спину Містика, а потім жестом запросив Фінка підійти ближче.

— Ми не можемо взяти твого коня, — сказав Фінк.

— Закладаюся на Містика, що можете, — одказав я. — Він тепер ваш.

— Тоді нам знадобиться ще один кінь для вас, — озираючись, зауважила Імоджен.

— Ні, — похитав я головою. — Не знадобиться.

— Містик не зможе везти трьох.

Аж тут Імоджен спала з лиця, збагнувши, що до чого.

— О ні. Ні! Ось чому ви дали мені годинник.

— Це для шляхтича з Лібета на ім'я Рулон Гарлоу. Будь ласка, неодмінно поверни йому годинник.

— Ми ж домовилися, що втечемо разом, — сказала вона. — Будь ласка, не треба грати в ці ігри.

Моє обличчя посуворішало, даючи їй зрозуміти, що ніяка це не гра. Далі я вручив їй лист, у якому пояснював подробиці Грегорової

зради.

— Ти повинна віддати це особисто Моттові, більше нікому. Якщо виникне небезпека, що листом може заволодіти хтось інший, знищ його. А я не забарюся.

— Ні, ви маєте поїхати з нами, — наполягала Імоджен, стискаючи в руках лист.

Я розкрив долоню й продемонстрував їй ніж, який вона взяла на кухні. Дівчина двічі поплескала по кишені спідниці, в яку його сховала, попри те що його вже там, очевидно, не було.

— Обіцяєш, що поїдеш зараз, чи мені віддати ніж Фінкові, аби він точно змусив тебе поїхати?

Імоджен підібгала губи й втупилась в одну точку перед собою. Я простягнув Фінкові мотузку, якою мене зв'язав Девлін.

— Прив'яжи її до себе, якщо знадобиться, але вона не повинна відходити від тебе, допоки ви обоє не будете в безпеці та якомога далі звідси.

Потім я віддав Фінкові ніж.

Імоджен нарешті розтулила рота й уривчасто заговорила сердитим тоном:

— Я посадила квіти для вас, але вони вже вмирають. Знаєте чому? Бо вони в поганому ґрунті. Їм тут не місце, так само, як і вам. Погляньте на них — і побачите власне майбутнє.

Можливо, вона мала рацію щодо мого майбутнього, однак я не хотів більше сперечатися. Натомість я вивів Містика й сказав:

— Мотт зараз у церкві в Дічеллі. Фінку, ти маєш відвезти Імоджен туди. Я хочу, щоб ви втрюх забралися з Авенії.

— А як же ви? — спитала Імоджен.

— Якщо мені вдасться поїхати звідси, зустрінемося в Дрилліді.

— Що значить «якщо»?

Я кинув на неї сердитий погляд, а потім лягнув Містика по крижам. Імоджен озирнулася, глянула на мене й прошепотіла:

— Яроне, прошу...

Але кінь уже почав рухатися. Коли вони трохи віддалилися, я почув, як Фінк запитав:

— Хто такий Ярон?

• ТРИДЦЯТЬ •

Ранковий спокій розірвав сигнал тривоги. Я вже не спав — утім, як і всю ніч до того. Минув тиждень відтоді, як я покинув Дриллід, за цей час багато чого сталося. Але ніщо не хвилювало мене так, як те, що може статися впродовж наступних кількох годин. Очевидно, тривогу спричинило зникнення Імоджен.

Агор забіг до нашої хижі й заволав:

— Зникла одна зі служниць! Ми думаємо, що вона вкрала коня!

Ерік стояв біля свого ліжка, роззираючись навколо. Потім мовив:

— Фінк теж пропав. Ну, хлопчик, який приїхав зі мною.

— То був твій кінь, — повідомив мені Агор.

— Тепер це кінь Фінка, — відповів я. — Він виграв його вчора ввечері в парі. Вони не могли далеко від'їхати, можливо, просто збирають ягоди в лісі.

— Там ми вже перевірили. — Очі Агора потемніли. — Крім того, вони однаково мали отримати дозвіл на від'їзд. Девлін переконаний, що вони злякалися й утекли. Але куди?

— Фінк повернувся б до Дічелла, — сказав Ерік.

— Але служниця не захотіла б туди їхати, — зауважив я. — Під час нашої останньої розмови вона недвозначно дала це зрозуміти.

— Поки що ми не бачимо інших згуб, крім коня.

— Одягайтеся! — скомандував усім Агор. — Обшукуватимемо табір.

Я почав натягувати чоботи. Ерік уже взувся, тож підійшов і сів поруч зі мною.

— Як гадаєш, що трапилось? — запитав він. — Думаєш, Фінк захотів піти?

— Йому тут не місце, — відповів я. — Якщо він забрався звідси, треба за нього порадіти.

— Так, — розчаровано цокнув язиком Ерік. — Але я вже звик, що він повсякчас вештається поруч.

Щойно я був готовий, ми приєдналися до пошуків. Це виявилось геть марною справою: було очевидно, що вони вже далеко, крім того, в пошуках брало участь занадто багато народу, й ми постійно наштовхувались одне на одного.

Я одразу ж пішов до стайні, щоб переконатися, що там не лишилося нічого, що могло б мене викрити. Потім простежив кожен крок на шляху назад, але все наче було чисто. Зрештою Агор дійшов єдиного можливого висновку: Імоджен і Фінк утекли.

На цьому пірати почали збиратися за столами на сніданок. На жаль, служниць весь ранок допитували про Імоджен, тому вони нічого не встигли приготувати. Всі й без того були роздратовані, бо цілий ранок марно шукали людей, які насправді не мали жодного значення. Голод тільки погіршував загальний настрій.

Я спустився крутояром до берега, бо хотів побути якомога далі від інших. Час збігав, а мені потрібно було місце, щоб обміркувати дещо на самоті.

— Хтось іде! — прокричав згори вартовий. — Дівчина й хлопчик повертаються.

У мене голова пішла обертом, і я разом із кількома піратами заліз на вартову вежу для кращого огляду. Як вона посміла? Мені було дійсно складно влаштувати їй безпечну втечу. А тепер немає жодного шансу, що мені знову таке вдасться, а навіть якщо й удасться, може бути вже занадто пізно. Втім, з мого місця мені нічого не було видно.

— Вони не самі, — продовжував оголошувати вартовий. — Вони бранці.

— Чиї бранці?

Агор висмикнув підзорну трубу з рук вартового й притиснув до ока.

— Хто там? — запитав Девлін.

Агор повернув підзорну трубу вартовому й гукнув:

— Здається, це той картійський вояка, що допоміг Варганові провести наших людей у Дриллід. Як там його звали?

Девлін витягнув меч і невдоволеним голосом промовив:

— Грегор Бреслан.

Я притиснувся до найближчого дерева, відчуваючи, як шалено калатає серце. Грегор приїхав у Тарблейд. Імоджен у нього в полоні.

Я ретельно ховався від очей Ґреґора, коли той в'їжджав у табір, тягнувши за собою Імоджен і Фінка верхи на Містику. Втім, зі свого місця я пречудово міг усе бачити. Вони були зв'язані мотузкою, яку я дав Фінкові, й обоє мали надзвичайно наляканий вигляд.

Мій мозок гарячково намагався вирішити, як бути далі. Ані Імоджен, ані Фінк не були піратами, отже, не були й зв'язані правилами кодексу. Принаймні офіційно. Я вирішив, що їх неушкодженими кинуть до буцегарні, де вони й сидітимуть, допоки я не зможу пробратися й витягти їх звідти.

Узгодивши для себе цю частину плану, я спрямував увагу на прибуття Ґреґора в табір. Зважаючи на бурчання, яке я почув навколо, ніхто тут особливо йому радий не був. Але їхні почуття ніяк не дорівнювали моїм стражданням. Я не міг відігнати думку про те, що він уже викрив Тобаяса й знає, що я тут. Якщо так, то він явився, аби викрити мене.

В'їжджаючи в табір, Ґреґор зробив точнісінько так само, як і ми з Еріком, — високо підняв меч лезом донизу.

Першим до нього підійшов Аґор.

— Пане Бреслане, хіба вас не попереджали, що не варто приїздити сюди без запрошення? За планом ми мали чекати призначення намісника, щоб Ярон відійшов у тінь.

— Я знаю, що до вас не можна без поважної причини, — відповів Ґреґор. — Але вона в мене є. По-перше, дозвольте як подарунок повернути вам ваших утікачів.

Це, мабуть, Фінк бовкнув, що вони пішли звідси. Імоджен ніколи б такого не сказала.

— Де ви їх знайшли? — спитав Аґор.

— За багато миль звідси. Дорогою до Дічелла.

Я тихо простогнав. Вони, мабуть, вирішили, що на дорогах легше буде приховати втечу, але значно краще було б триматися якомога далі від будь-яких прокладених шляхів.

Ерік підкрався до мене, очевидно, не знаючи, що мені зовсім не цікаво зараз розводити теревені. Він поплескав мене по плечу й спитав:

— Як гадаєш, Сейдже, що вони зроблять із Фінком та квіткаркою?

Я знизав плечима, а Аґор підійшов ближче до бранців Ґреґора.

— Хто з вас вигдав утекти?

— Я, — відповіла Імоджен. — І я вмовила цього хлопчика йти зі мною, на випадок, якщо мені в дорозі знадобиться допомога.

— Це неправда, — озвався Фінк. — Ми обоє хотіли піти. Ми були налякані.

— Ясна річ, — сказав Агор. — Але тобі варто було піти до Девліна й попросити про звільнення. Втеча під покровом темряви дуже підозріла.

— Так, підозри тут незайві, — зауважив Ґреґор. — Я не знаю цього хлопчиська, але це не звичайна дівчина. Вона відіграла важливу роль у поверненні короля Ярона на картійський престол. Усім відомо, що вони найближчі друзі.

Ці слова привернули увагу Девліна. Він вийшов уперед і наказав піратам стягнути Фінка та Імоджен із коня. Малого стягнули першим. Його поставили навколішки й пригрозили: якщо він бодай трішки ворухнеться, йому відрубають ноги. Фінк дивився великими переляканими очима й боявся навіть моргнути, а ворухнутись і поготів.

Потім до Девліна підвели Імоджен. Вона стояла на повен зріст, але навіть зі свого місця я відчував, як їй страшно.

— Як можна було дівчині перейти від дружби з королем Картії до служби в авенійських піратів? — поцікавився Девлін.

— Ґреґор помиляється. Ярон мені не друг.

Імоджен говорила так упевнено, що я замислився, чи дійсно вона в це вірить.

— Він відіслав мене якнайдалі від свого замку. Це навіть Ґреґор може підтвердити. Мені потрібно було заробляти на життя, тому я й приїхала сюди.

— І все ж таки це найдивовижніший збіг обставин. Ти ж знаєш про нашу історію з твоїм королем? — похмуро вишкірився Девлін. — Ґреґоре, розкажіть їй.

— Чотири роки тому Коннер найняв цих піратів, щоб убити Ярона, — промовив Ґреґор. — Я впевнений, що він розповідав про це, — ви ж так багато з ним розмовляли.

Потім Ґреґор звернувся до Девліна:

— Саме тому я тут. Регенти погодилися віддати тобі Бевіна Коннера. Цей зарозумілий дурень вважав, що вбив королівську родину самотужки, що тільки він має зв'язки з вами. Я радий його позбутися.

— Це ви, а не ми завжди хотіли смерті Коннера, — зауважив Девлін. — Ми погодилися його вбити, щоб він випадково не викрив ваш зв'язок із нами, але наша головна мета — Ярон. Що з ним?

Ґреґор кивнув:

— Я намагався відправити його на південний кордон — там вам легко було б до нього підступитись, але всупереч моїй пораді він повернувся до Дрилліяда. Однак замкнувся у своїх покоях і нікуди не виходить, наляканий та слабкий. Хай там як, незабаром він оговтається і спробує відновити контроль. Пірати роками розшукували Ярона, тож найкраще схопити його саме зараз. Коли я повернуся додому, регенти оберуть мене намісником Картії. Я отримаю повне командування нашою армією й забезпечу вам безпечний прохід. Ця угода закріпить нашу дружбу.

Ерік глипнув на мене.

— Гадаю, ми невдовзі отримаємо твій картійський скарб, але зовсім не так, як планували.

— І не кажіть, — буркнув я. — В моїх планах цього теж не було.

Я радів, що Ґреґор не знає про те, що в замку себе за мене видає Тобаяс, але, зважаючи на пропозицію, яку він зробив піратам, приводів для радості в мене більше не було.

Девлін та Аґор відійшли вбік і заходились приватно обговорювати те, що сказав Ґреґор. Фінк далі нерухомо стояв навколішках, мудро зберігаючи спокій. Імоджен самотньо тупцяла біля них, явно налякана, але намагалася не показувати цього. Демонструючи зарозумілість, Ґреґор високо задер голову, чекаючи на вердикт піратів. Здається, він не впізнав Містика. Імоджен і Фінк потрапили до нього в темряві. Мабуть, йому не спало на думку ретельніше придивитись до коня.

За кілька хвилин Девлін указав на Фінка та Імоджен:

— Спочатку розберемося з цими двома. За піратськими законами ми не можемо звинуватити їх у жодному злочині, але втечу не можна лишити без кари. Відведіть їх до буцегарні, а ми потім вирішимо, що з ними робити.

— Але ж було скоєно злочин, — зауважив Ґреґор. — Його скоїла ця дівчина.

Навіть із моєї схованки було чути, як нетерпляче зітхнув Девлін:

— Який саме?

Грегор витягнув із плаща годинник. Кишеньковий годинник Гарлоу.

— Вона ховала його у спідниці. Це чоловічий годинник, тож дівчина, мабуть, украла його.

Ерік поплескав себе по кишенях. Дотепер у всій цій метушні він і не помітив, що годинник зник. Підхопившись зі свого місця, він вискочив на середину.

— Це мій!

— Коли ти бачив його востаннє? — запитав Агор.

— Учора ввечері. Я поклав його під ліжко перед сном.

— Дівчина туди залізти не могла, а от Фінк спав поруч, — мовив Агор і глянув на них: — Зізнавайтесь, хто поцупив, інакше вам обом буде непереливки.

Фінк та Імоджен спрямували одне на одного перелякані погляди. Але першою заговорила Імоджен:

— Це я взяла годинник. Фінк навіть не знав, що він у мене.

— Відведіть хлопця, — наказав Девлін. — Нам із дівчиною треба погомоніти.

Він підійшов ближче до Імоджен, і та, здавалося, зменшилася в його тіні.

— Згідно з піратським кодексом, ми ніколи не торкаємося дівчат, які перебувають у нас на службі. Але якщо одна з них учинить злочин проти нас, її буде суворо покарано. Принесіть батіг!

Грегор виступив уперед:

— Краще дозволь мені її забрати. Ми зможемо використати дівчину як страховку на випадок, якщо Ярон дасть відсіч. Він пожертвує всією Картією, щоб захистити її. Це поза сумнівом.

Девліну передали батіг. Він погладив його й сказав:

— Спочатку покарання. Потім можете забирати на будь-яку справу. Насамперед мої пірати мають з'ясувати, що ми не крадемо одне в одного! Розверніть дівчину!

— Вона не краде цього годинника. — Всі погляди зосередились на мені, а я вибіг на середину, захеканий від поспіху. — Це зробив я.

• ТРИДЦЯТЬ ОДИН •

За будь-яких інших обставин мій вихід додав би цій ситуації трохи комічності. Хоч більшість піратів побачили лише, що вперед виступив Сейдж, але Ґреґор аж позадкував від шоку. Шкода, що він не впав і не забився.

Я не зводив очей із Девліна й тримав свій меч наготові.

— Ви мене чули? Я вкрав годинник. І підлаштував їхню втечу. Відправив їх якнайдалі звідси вчора вночі. Якщо піднімете на дівчину батіг, я обіцяю, що вб'ю вас швидше, ніж той встигне опуститися на її спину.

Девлін вишкірився:

— Ти поцупив годинник, бо ти розбійник, але ж ми домовилися, що ти не боєць, Сейдже.

На цю мить Ґреґор уже оговтався:

— Сейдж? Девліне, даруй за грубість, але ти дурень. Хіба не знаєш, хто це?

Девлін, схоже, не був у настрої пробачати грубість. Глузливо посміхаючись, він склав руки на грудях і сказав:

— То просвітїть мене.

Ґреґор похмуро глянув у мій бік.

— Він уміє копіювати авенійську говірку не гірше, ніж розмовляти рідною картійською мовою. Хоч він і має репутацію людини, яка здатна навіть чорта вкрати, та цей хлопець не простий злодюжка. Девліне, перед тобою той, на кого пірати полюють упродовж останніх чотирьох років. Це Ярон, загублений принц Картії.

Комічну цінність цього моменту заперечити складно, проте ніхто, навіть я, не засміявся. Девлін ледь не впустив батіг і стояв, роззявивши рота й не вірячи почутому. Оскільки в моїх руках був меч, ніхто не наважився на мене нападати, принаймні допоки Девлін не наказав.

У передніх рядах піратів хитав головою Ерік. Я щиро шкодував, що ввів його в оману й змусив приїхати сюди, адже тепер він у великій

небезпеці. Поруч стояв розчервонілий Агор, який, схоже, вже планував Ерікову смерть.

А може, я помилявся. Найімовірніше, Агор зараз обмірковував мою смерть. Ерік мав бути наступним.

— Це правда? — спитав мене Девлін. — Ти принц Ярон?

— Король Ярон, якщо вже казати чесно. Мабуть, до неписьменних новини доходять із запізненням.

Я глянув на Грегора, кожною клітинкою відчуваючи зневагу:

— Хіба ви не маєте впасти навколішки переді мною, чи вклонитися, чи ще щось?

— Гадаю, я не встигну — смерть заскочить вас раніше.

— Отакої. А в замку ви стільки разів підіймали тост за моє довголіття.

— Нехай вас утішить те, що незабаром ви возз'єднаєтеся зі своєю сім'єю. — На цих словах Грегор нахмурився та спитав: — Якщо ви тут, то хто зараз у замку?

Я похитав головою.

— Мої секрети в обмін на ваші.

А тоді перевів погляд на Девліна.

— Усе, що тут відбувається, стосується лише нас двох. Фінк та Імоджен тільки відвертають увагу. Відпустіть їх.

— І що тоді? — поцікавився Девлін.

— Тоді пірати капітулюють переді мною, і я піду з миром, — мовив я, а потім кивнув на Грегора: — Натомість залишу вам його.

— Але це не дасть мені завершити найважливішу незавершену справу за всю історію піратів, — зауважив Девлін. — Дехто з нас так і не зміг пережити розчарування від того, що нам не вдалось тебе вбити.

— Існують й інші люди, які можуть розділити з вами гіркоту розчарування, — одказав я. — Було б нечесно, якби вам вдалося вбити мене першим, адже є ті, хто прагнув моєї смерті раніше за вас.

Девлін гірко засміявся:

— Замкніть малого в хижі над берегом. Він нам тут ні до чого. А Грегора відведіть до буцегарні.

— Що?! — рикнув Грегор і потягнувся по меч, але четверо піратів оточили його раніше, ніж він устиг витягнути зброю.

— Дотепер у нас був лише примарний шанс убити Ярона, — дуже неприємним тоном почав Девлін. — Але зараз він у наших руках, а з ним і намісник Картії.

Потім він кивнув своїм людям:

— Заберіть їх.

Пірати смикнули Фінка й поставили на ноги. Ще кілька оточили й роззброїли Грегора, і їх обох відвели геть. Десь далі ще було чути Грегорове буботіння, в якому погрози химерним чином поєднувались із благаннями про помилування. То був не найкращий момент його життя.

Аж тут Девлін повернувся до Імоджен:

— Щоб отримати те, чого ми хочемо від Картії, Грегор нам не потрібен. Бо в нас є вона.

Я присунувся ближче до Імоджен, закриваючи її собою. Потім звернувся до Девліна:

— Замкніть її в хижі разом із Фінком. Ви можете взнати від мене все, що планували взнати від неї.

— Насправді навпаки, — вишкірився Девлін. — Використовуючи її, я можу отримати все, що хочу від тебе.

Він підняв руку до своїх людей:

— Ви знаєте, що робити.

Пірати злетілися до мене, наче бджоли до вулика. Я бив куди міг і завдав чимало поранень, але й сам отримав декілька. Навіть Ерік доєднався до них, але коли в мене була змога вдарити його, я розвернув меч деінде. Було байдуже, з якого боку битися, бо пірати наседали зівсібіч, і бій завершився аж надто швидко. Вони відібрали в мене меч, яким хтось ударив мене в спину, й повалили на землю. Коли я впав, вони завели мені руки за поперек і зв'язали, а потім кинули нас з Імоджен до ніг Девліна.

Я притиснувся до неї боком, намагаючись зробити так, щоб їй було хоч трохи зручніше. Але вона усвідомлювала, який небагатий нам лишився вибір. І це якось мало мене тішило.

— Сміливий учинок, юний королю, але ти мав би знати, що в тебе жодного шансу проти нас. Ти заявився сюди й пообіцяв розкрити секрет картійської скарбниці — й тобі таки доведеться виконати обіцянку. Якщо чесно, спочатку я скептично поставився до цієї заяви,

але варто було більше тобі довіряти. Вочевидь ти достеменно знаєш, де та печера з багатствами. То покажи мені.

Агор уже розстелив поруч зі мною мапу Картії. Він вигнув брову, очікуючи на мої подальші дії.

Я проігнорував мапу й промовчав. Девлінові явно подобалося слухати свої власні промови, тож я не думав, що він дійсно чекає, ніби я підтримаю розмову. Тим паче, що я не мав наміру виконувати його забаганки.

Девлін заходився крокувати вперед і назад у нас перед очима й заговорив так, щоб почули всі пірати:

— Я знав, що колись ми зіграємо свою роль у падінні Картії, але думав, що це станеться за наказом короля Авенії. Тепер усе інакше. Коли завершиться цей день, не буде ніякого Ярона. Я сам стану королем Картії.

— Навряд чи вам захочеться правити моєю країною, — заперечив я.

— Чому це?

— Ну, худим вас явно не назвеш. Тож сумніваюся, що ви поміститесь на моєму троні.

Він розсміявся:

— Я ціную твою турботу, але так буде лише доти, доки для мене не зроблять новий трон. Якщо не помиляюся, в Картії є молода принцеса, яка зобов'язана вийти заміж за того, хто носитиме корону. Кажуть, вона дуже вродлива.

— А ви дуже потворний, — одказав я. — Змилуйтеся над своїми майбутніми дітьми. Навіть краса принцеси не компенсує цю відразливість.

— Я готовий ризикнути.

— І що тепер? — спитав я та схилив голову набік (це був єдиний доступний мені зараз глузливий жест), продовжуючи: — Гадаю, ви й так знаєте, що я ніколи не полишу свою країну і вже точно не віддам її такій свиноті, як ви.

— Ага. І далі ти скажеш, що сісти на трон мені вдасться лише через твій труп, так? — усміхнувся Девлін. — Не марнуй слів. Я не планую вбивати тебе... поки що. Яроне, ти вкажеш мені, де знайти ту печеру, і відмовишся від трону, інакше я просто зараз уб'ю цю дівчину, що стоїть біля тебе навколішках.

За кивком його голови двоє піратів підвели Імоджен на ноги. Вона закричала від жаху й озирнулася на мене.

Я спробував підвестися, але з обох боків мене притискали до землі пірати.

— Ви ж зв'язані кодексом! — гукнув я. — Вона не скоїла жодного злочину. Вам не можна її торкатися!

— Вона збрехала мені, коли прийшла сюди, — одказав він. — Це скасовує кодекс. Підготуйте її.

Я не припиняв спроб борсатися.

— Ви справжній боягуз. Домовляйтеся зі мною, Девліне! Вона тут ні до чого!

— А Грегор таки мав рацію, — сказав Девлін, намотуючи батіг на руку. — Ти справді ладен на все заради цієї дівчини.

Пірати прив'язали Імоджен за руки до протилежних кінців широкої дошки, яку вони спустили з дерева. На кожному кінці були вирізи для зап'ястків. Вони не давали тому, кого шмагають батоном, надто сильно смикатись.

На той час я вже вивільнив одну руку з мотузок. Підставив підніжку одному піратові, скочив на ноги й зацідив у щелепу іншому. Я ухилився від третього пірата, який спробував мене схопити, й сам потягнувся до меча. Але не встиг я дотягнутись до нього, як на мене кинулись одразу кілька піратів. Один із них вибив ударом у спину повітря з моїх легень. Перш ніж я зміг оговтатися, ще двоє схопили мене за руки ззаду.

— Девліне, я викликаю вас на двобій!

Я досі хапав ротом повітря, тому мій голос звучав сухо й хрипко.

— Я викликаю вас на двобій як короля піратів.

Девлін похитав головою:

— Ти не маєш права на виклик. Ти збрехав мені, щоб потрапити сюди.

Формально я не брехав, але зараз не було часу на з'ясування таких тонкощів. Я витягнув руку й продемонстрував піратське тавро.

— Неважливо, як я потрапив сюди, але тепер я пірат. Я маю повне право кинути вам виклик, а ви за кодексом зобов'язані прийняти його.

— Гаразд, — сказав Девлін, нарешті опустивши батіг і наказавши піратам: — Віддайте цьому хлопчиську-королю його меч.

А тоді знову глянув на мене та мовив:

— Я приймаю твій виклик. Готуйся до смерті.

• ТРИДЦЯТЬ ДВА •

Річ у тому, що якраз до смерті я готовий не був. Однак лякала мене не сама ідея померти, а радше те, що моя смерть довела б правоту людей, які вважали мій план податися до піратів дурнувтим. Окрім того, це дало б Грегорові змогу посміятися останнім, а я не мав наміру втішати його своєю смертю. Втім, я припускав, що Девлін також не планує помирати. Хтось із нас мав зазнати поразки. Я сподівався, що це буде він.

Пірати обступили нас нерівним і галасливим колом. Імоджен лишилася поза ним, але мене це цілком влаштовувало. Якщо справи в мене будуть кепські, краще їй того не бачити. Я собі під носа попросив дияволів бути проти Девліна, а не проти мене. Це було справедливе прохання. Знедавна вони надто з мене знущалися.

Агор кинув мій меч на середину кола, в такий спосіб змушуючи мене наблизитися до Девліна, щоб підняти зброю. Я схопив меч у стрибку й швидко відкотився. Удар Девлінового клинка зачепив землю й трохи мою сорочку, але я одразу ж вирвався.

Девлін так глибоко встромив меч у землю, що довелося витягати обома руками. Я скористався цією нагодою, щоб розсікти піратові щиколотку. Він заревів і замахнувся на мене мечем, але не втримав його. Я перехопив удар своїм клинком, хоча заради цього мені довелося перекотитись на спину. Коли Девлін підняв меч для другого удару, я сильно вдарив його ногою по колінах — так, що він ледь не впав.

Натовп навколо нас уболівав за Девліна. Я не почув, щоб хтось вигукував моє ім'я, а якщо й вигукував, то лише із побажанням мені смерті. Що ж, нічого дивного.

Поки Девлін спотикався, я скочив на ноги й налетів на нього. Він відновив рівновагу, і ми схрестили мечі. Було очевидно, що пірат набагато сильніший за мене. Я міг блокувати його удари, але це коштувало мені значних зусиль, тоді як мої атаки, здавалося, зовсім не

завдавали Девлінові шкоди — з таким самим успіхом я міг би жбурляти в нього пір'я.

Однак я мав перевагу, бо був меншим і прудкішим, тому мені легше було ухилитися від його ударів та обманних рухів. А ще я був молодшим, тож вирішив змусити його якомога більше рухатися, щоб утомити. Поступово це почало спрацьовувати. Його меч і далі завдавав нищівних ударів по моєму, але реакція в Девліна потроху сповільнювалась. Я використовував ці паузи, щоб завдавати додаткових ударів.

Він атакував мене справа — я відбив удар, але втратив рівновагу. Пірат скористався моментом, щоб перекинути меч в іншу руку, а я кинувся вперед і проштрикнув його плече. Девлін заревів і впав на спину. Тепер, коли він тримав меч у слабшій руці, а на іншій рясно кровила рана, перевага нарешті була в мене.

Я активніше замахав мечем, змушуючи його відступити спиною до натовпу, який уже практично змовк. Натовп заважав Девлінові діяти вільно, і мені вперше спало на думку, що серед піратів можуть бути такі, кому до вподоби ідея позбутися Девліна в ролі короля. Однак це не означало, що вони бажать бачити на цій посаді мене.

Девлін опустив свій меч, і я видихнув із полегшенням, що ця битва ось-ось закінчиться. Але натомість він замахнувся з-за спини іншою рукою, і я останньої миті ухилився, встигнувши помітити, що саме він тримав у руці.

— Це ж мій ніж!

Я сердито глипнув на Девліна — мене образило те, що він намагався вбити мене моєю ж зброєю. Я гепнув його по руці пласким боком леза. Він рефлекторно впустив ніж, і той упав на землю. Девлін кинувся за ним, але я влучив ногою піратові по стегну, збиваючи з ніг.

Девлін підніс руку вгору, благаючи про помилування, й повільно опустився навколішки. Я тримав меч біля його горла й нахилився, щоб підібрати ніж.

— Дякую, що не змусили мене красти його. Це було б важче.

Девлін схилив голову:

— Сейдже... Яроне, дозволь мені жити. Благаю.

— Якщо хочете жити, то спочатку звільніть Імоджен.

— Девлін не має права відпускати її, навіть заради власного порятунку, — заявив Агор і ступив уперед. — Вона так чи так мусить

відповіді за порушення кодексу.

— Але я можу врятувати тебе, Яроне, — пробубонів Девлін і схопився за поранене плече. — Якщо вб'єш мене, мої пірати ніколи не визнають тебе своїм королем. Щойно я поляжу, вони один за одним почнуть оскаржувати твоє право й кидатимуть тобі виклик, допоки зрештою тебе не покинуть сили. Але якщо подаруєш мені життя, я врятую твоє. Я відпущу тебе, й пірати більше ніколи не стануть тобі на заваді.

— Якщо це щира пропозиція, то назвіть імена всіх придворних, які тримають із вами зв'язок.

Девлін щось невдоволено пробуркотів, але я тримав вістря меча біля його горла. Щоб заохотити пірата до розмови, я трохи дряпнув його, і той нарешті відповів:

— Більше нікого. Після провалу Коннера нашим єдиним зв'язком із замком залишився Грегор.

Я на міліметр відвів лезо від його шиї.

— Присягаєтесь?

— Так, — мовив Девлін і підвів на мене очі: — Прошу.

— Я приймаю вашу пропозицію. З однією умовою. Якщо я можу обміняти одне життя на ваше, то це має бути життя Імоджен. Відпустіть її. Гарантуйте, що вона зможе безпечно виїхати звідси.

Девлін моргнув, не вірячи своїм вухам.

— А як бути з тобою?

— Я залишусь тут. А вона буде вільна.

— Тоді звільни її сам. Ви чули про цю дурну угоду? — буркнув Девлін до піратів. — Відійдіть!

Натовп розступився. Позаду нього із заплаканими очима стояла Імоджен. Побачивши мене, вона зронила кілька сліз. Я потягнувся до її зап'ястків і став розв'язувати мотузки.

— Так не можна, — мовила вона. — Має бути інший спосіб. Якщо з Девліном покінчено...

— Він має рацію. Якщо я зараз оголошу себе королем піратів, то пірати спочатку вб'ють мене, а потім прийдуть по тебе. Принаймні так хоч хтось із нас опиниться на волі.

— Тоді це мусите бути ви, — сказала Імоджен. — Ви повинні врятувати своє королівство.

— Ти його й урятуєш. Тобі треба повернутися у Дрилліяд і викрити зраду Грегора.

— Ні, Яроне. Вони вб'ють вас!

Цього не було в моїх планах, хоча я мусив визнати, що перспективи в мене були не такі вже й радісні. Однак я досі потрібен Девлінові, щоб дістатись до печери зі скарбами. Тож у мене було ще трохи часу.

Я озирнувся на піратів. Кілька з них клопотали навколо Девліна, перев'язуючи йому плече, але більшість дивилася в мій бік, стиснувши долоні в кулаки й чекаючи на наказ схопити мене. Я знав, що станеться, коли такий наказ надійде, і мене це жахало. Втім, я не хотів, аби Імоджен бачила, не хотів, щоб вона знала. Від самої думки про це в мене затремтіли руки й стало складно розв'язувати решту мотузки.

Імоджен у паніці вивільненою рукою торкнулась моєї щоки.

— Король віддав би життя за свою країну. Але я прошу вас, Яроне, врятувати її, і не лише заради мене. Якщо падете ви, паде й уся Картія.

Я так і не зміг послабити вузол тремтячими пальцями, тож розрізав мотузку ножем. Імоджен вивільнила іншу руку, потім обійняла мене й сказала:

— Якщо між нами є бодай якась дружба, то ви мусите зробити так, як я прошу. Має ж бути спосіб звільнити також і вас. Знайдіть його та їдьте зі мною, прошу. Ще не пізно.

Змусивши себе зосередитися, я нахилився ближче до неї та прошепотів на вухо:

— Це ще не кінець. Я прийшов сюди не задля того, щоб зазнати поразки.

— А я прийшла сюди не задля того, щоб утратити вас! — Вона відчайдушно стиснула мої плечі. — Єдиний вихід — тікати. Якщо не заради мене, то хоча б заради вашого народу. Хіба він не має для вас значення?

— Звісно, має.

Мені було боляче, що вона вважає інакше. Я заплющив очі: мене так переповнювали емоції, що я заледве міг дихати. Але коли я розплющив їх знову, мій голос був непохитним:

— Бери Містика й вирушай до Дрилліяда. Не повертайся сюди. Ніколи.

Перш ніж вона встигла відповісти, кілька піратів схопили мене ззаду. Вони витягли мій меч і забрали ніж. Знову. Я не чинив опору, а просто дивився, як Імоджен підбігла до Містика й стрибнула йому на спину. Вона затрималась, щоб кинути останній погляд на мене — цієї миті я відчув, що вона ладна лишитися й сама битися з Девліном.

— Тікай! — закричав я.

Обличчям Імоджен текли сльози. Але вона кивнула, стиснула боки Містика й зникла в лісі.

Тим часом Девліна перев'язали й посадили на стілець. Незабаром йому знадобиться ретельніше лікування, але поки що й так непогано. Пірати силоміць повернули мене обличчям до нього й спробували змусити стати навколішки. Відмовившись колінкувати, я просто всівся на землю. Це його розвеселило, але не надовго.

— Ти присягнув на вірність кодексу, — нагадав Девлін. — Згоден, що порушив свою присягу?

Тут я б посперечався, але Девлін, зрештою, був не з тих, хто розуміється на словесних тонкощах. Мабуть, у його уявленні я щось та й порушив.

— Чи можемо ми пропустити етап мученицької смерті й владнати все за грою в карти? — поцікавився я.

— Боїшся? — всміхнувся Девлін.

Слово «боїшся» навіть і близько не описувало той переляк, який я відчував. Руки, зв'язані за спиною, досі тремтіли. Я був ще й злий сам на себе. Попри мої добрі наміри, було зрозуміло, що я помилився, прийшовши сюди. Тепер за мої помилки доводиться розплачуватись багатьом людям.

— Правильно, бійся, — нахилившись до мене, промовив Девлін. — Бо батіг досі при мені, й мапа Картії також. Я шмагатиму тебе скільки знадобиться, допоки не вкажеш, де печера.

Він кивнув піратам, які мене тримали. Ті рвучко поставили мене на ноги й потягли до тієї самої дошки, де кілька хвилин тому була прив'язана Імоджен. Вирізи для зап'ястків були заплямовані засохлою кров'ю. Я на мить замислився, чия це кров і що скоїли ті нещасні, аби заслужити таке покарання. Хто б то не був, кров, імовірно, з'явилася від того, що вони намагалися вивільнити руки. Пірати, я був упевнений, доведуть мене до такого самого ступеня відчаю. Я також

був переконаний, що коли вони нарешті вирішать мене вбити, я їм за те подякую.

Коли мене почали прив'язувати, я хотів закричати, щоб у такий спосіб випустити частину свого страху, але стримався. Імоджен, мабуть, іще не від'їхала досить далеко, тож я не хотів, аби вона дізналась, що тут відбувається. Але якби можна було горлати в душі, мій крик вийшов би оглушливим.

• ТРИДЦЯТЬ ТРИ •

Сорочка моя вже була роздерта на лахміття, тож зірвати решту було зовсім не складно. Девлін лишився на стільці, звідки йому було зручно спостерігати за мною, а Аґор узяв батіг. Зважаючи на лютий вираз обличчя пірата, він дуже радів нагоді застосувати його.

— Хто ти такий, щоб виставляти мене дурнем? — спробував поглузувати він.

Я подумав, що відповідь на це запитання була геть очевидною, тому вирішив утриматися від коментарів.

— Може, ти й переміг Девліна, але в справжньому бою я б однаково тебе здолав, — хизувався Аґор.

Малоймовірно. Аґор був занадто передбачуваним, аби з нього міг вийти небезпечний супротивник. Утім, якщо сказати йому це, він тільки більше розлютиться. Й оскільки батіг був наразі в Аґора, а не в мене, я вирішив промовчати.

Коли я зостався без сорочки, пірат обійшов мене, видивляючись, звідки почати. Я глибоко вдихнув і спробував підготуватися до того, що мало статися. Не так багато часу минуло відтоді, як Мотт і Креґан відшмагали мене в маєтку Коннера. Жахливі спогади, але ремінь Коннера був товстим і лишав на шкірі синці, тоді як батіг Аґора нагородить мене глибокими порізами. Мотт шмагав мене у покарання, і я знав, що ці муки незабаром скінчаться, треба лише перетерпіти. Однак Аґорові було дещо від мене потрібно. Він шмагатиме мене, допоки я не покажу розташування печери. Або допоки не сконаю.

— Йди поглянь на нього, — запропонував Аґор Девлінові, й далі оглядаючи мене. — Не очікуєш побачити в короля таке тіло.

Я звів очі догори, роздратований тим, що зі мною поведуться як із виставковим експонатом, але знову припнув язика. Принаймні так я зберіг собі хвилину чи дві життя.

Зацікавлений Девлін підвівся зі стільця й підійшов до мене. Зі свого місця він уже побачив поріз на животі, який лишив один із

розбійників Еріка, а також рану на руці, якої завдав Роден. Втім, я був занадто худий для того, кого годували буквально по-королівськи. Ще я був увесь вкритий синцями від двобою на мечох з Агором, у мене були численні подряпини від нещодавньої сутички з піратами, а на спині очі мозолили два шрами на згадку про Фартенвуд.

Девлін повернувся до мене обличчям, але я не зрозумів його виразу. Не сказати, що повага, але й не гнів.

— Я вважав, що у вас цивілізована країна, — протягнув він. — Як так сталося, що ти більше схожий на хлопчика для биття, ніж на короля Картії?

— Маю звичку драгувати деяких не дуже цивілізованих картійців, — відповів я. — Але ви начебто цивілізований... пірат. Було б краще, якби ви не били мене батогом.

— З якого це дива?

Доклавши зусиль, я примусив себе всміхнутися.

— Бо мені буде боляче.

— О, я сподіваюся на це. — Девлін повернувся на стілець, тримаючись за плече. Та продовжив: — Спочатку отримаєш стільки батогів, скільки треба, щоб навчити тебе смиренності. А потім поговоримо про печеру.

— Лише час змарнуєте, — відповів я. — Моя вдача не передбачає ані смиренності, ані розкриття таємниць ворогам.

Агор розмотав батіг і лягнув ним у повітрі.

Почувши цей звук, я зіщулився й зціпив зуби. Буде неможливо втриматись від крику, навіть заради того, щоб його не почула Імоджен. Я вже почав хвилюватися, що, попри мої хвацькі слова, врешті-решт здамся й зроблю все, чого захоче Девлін.

Агор щось буркнув і замахнувся, щоб ударити мене, але хвіст батога не злетів у повітря.

— Що? — розгублено озирнувся він.

Я теж глянув у той бік. З краю натовпу піратів-роззявляк стояв Роден. У руці він тримав кінець батога. Хлопець намотував його на руку, витягаючи з рук Агора, і не зводив із мене очей. Я відчував, як його погляд буквально впирається в мене.

Роден завадив моєму побиттю, за що я йому подумки гречно подякував, але в його погляді не було ні краплини співчуття, і це мене турбувало.

— Як ти смієш?! — скрикнув Агор.

— Родене! Що це означає? — запитав Девлін.

Роден закінчив намотувати батіг і кинув його на землю. Обернувшись до мене, він сказав:

— Я отримав повідомлення з наказом повернутися раніше. У ньому йшлося, що до піратів нагодився якийсь хлопець на ім'я Сейдж і що він обіцяє їм якийсь скарб. Але я переконував себе, що то аж ніяк не міг бути ти.

— Ти не вперше помиляєшся стосовно мене, — подав голос я.

— Девліне, ви обіцяли, що будь-яка дія, пов'язана з королем Картії, буде моїм привілеєм, — підвищивши голос, виголосив Роден.

— Усе змінилося, коли твій король став одним із моїх піратів.

Щиро здивований Роден повернувся до мене. Помітивши тавро на руці, він буквально роззявив рота. Ми знову зустрілися поглядами, і я всміхнувся від думки про те, як безглуздо прозвучали слова Девліна.

— Він? — Роден так відчайдушно затряс головою, ніби цей рух мав допомогти йому досягнути очевидний факт. — Король Картії — пірат?

— Ми не знали, хто він насправді.

— А мали б знати! — з побагровілим обличчям випалив Роден. — Я розповідав вам про нього. Я попереджав вас.

Навіть зв'язаний та готовий до шмагання, я однаково трішки пишався тим, що піратів довелося про мене попереджати.

— Ти розповідав нам про Ярона, — зауважив Девлін. — Про Сейджа ти навіть не згадував.

Роден глянув на мене й зіщулив очі:

— Як би його не звали, зараз я тут, а він — мій привілей. Відпустіть його.

Девлін похитав головою:

— Він щойно віддав мені своє життя, врятувавши дівчину на ім'я Імоджен.

Роден іще раз зиркнув на мене. Цього разу я відвернувся. Не хотів жодних розпитувань про її причетність до цієї ситуації.

— Ви ж уже домовилися зі мною, — нагадав Девлінові Роден.

Крізь пов'язку на плечі Девліна почала просочуватися кров, але він однаково зробив зусилля, щоби встати й подивитися Роденові

у вічі.

— Ми домовлялися, що, коли пірати нападуть на Картію, ти отримаєш короля як свій трофей. Але зараз ситуація інакша. Ярон прийшов сюди сам.

Родена ці слова помітно розлютили. Він підійшов ближче до Девліна й процідив:

— План полягав у тому, щоби просто вбити Ярона, і хай би Авенія взяла на себе цю провину, а також вигоду від неї. Якщо ви вб'єте його тут, Картія захоче нам помститися.

— Я чув про його репутацію, — сказав Девлін. — Картія за нього не битиметься.

— Ще й як битиметься, — твердо заявив Роден. — Якщо він досі такий, яким я його знав у Фартенвуді, то люди підуть за ним до лігва диявола й назад.

Я похитав головою. Чи досі я був таким, яким Роден знав мене у Фартенвуді? Поговорити б із ним наодинці... В його очах так багато гніву, але чи це через мене, а чи через Девліна — важко зрозуміти.

— То що ви плануєте з ним робити? — спитав Роден, схрестивши руки на грудях.

— Десь у Картії є печера, набита скарбами королівської родини. Я витрясу з нього душу, поки він не розкриє місце її розташування, а тоді вже й вирішу, що з ним робити далі.

— Ні, — наполягав Роден. — Він мені потрібен. Негайно.

Девлін пропустив претензії Родена повз вуха.

— Агоре, дай-но Роденовому королю для початку двадцять батогів, а потім ми запитаємо його про печеру.

Роденові він адресував інше:

— Пропоную тобі таку угоду. Після того як я отримаю скарб Картії, ти зможеш забрати те, що залишиться від Ярона. Не хочу позбавляти тебе радості помсти.

У мене в голові запаморочилося. Роден хотів помститися, бо я зайняв трон Картії, а він — ні. Але хлопець уже завдав мені досить болючого поранення. Ми давно поквиталися. Попри моє теперішнє кепське становище, я однаково відчував справедливу злість.

— Негайно припиніть ці торги! — крикнув я. — Девліне, ви свинота й боягуз. Карайте мене як заманеться, але я ніколи й нізащо не покажу вам, де та печера. А ти, Родене, знаєш моє ім'я. Ти знаєш, що

трон завжди належав мені. Ніякі твої підступи не змінять цього факту. Ти лише здобудеш собі славу зрадника, станеш навіть нижчою формою життя, ніж Девлін, якщо таке взагалі можливо.

Не чекаючи наказу, Агор схопив батіг і заніс його для удару. Я заплющив очі в очікуванні пекучого болю, тому не помітив, із якою швидкістю рухався Роден. Я зрозумів лише, що до того, як мене торкнувся хвіст батога, гнівний крик Агора перетворився на стогін болю і пірат упав долілиць. Коли я глянув туди, то побачив, що позаду нього стоїть Роден із червоним від крові мечем.

— Зупиніть його! — наказав Девлін.

Роден рубав піратів так само, як і моїх замкових вартових, — наче ті були зроблені з масла. Незабаром решта піратів відступила. А коли вони побачили, куди він іде, то взагалі припинили з ним битися.

Девлін стояв позаду решти своїх людей, але не тому, що вони захищали його, а тому, що ховався за їхніми спинами. Він витягнув меч, але навіть у здоровій руці тримав зброю мляво.

— Я король цих піратів, — почав Девлін. — Родене, ти порушив присягу.

— А ви порушили нашу угоду, — одказав Роден. — Киньте меч.

— Ніколи.

Девлін заніс клинок для нападу, але одним рухом Роден відбив удар і рубанув Девліна трохи нижче грудей. Коли Девлін упав долі, то був уже мертвий.

Настала довга мить, коли всі дивилися на тіло свого короля, наче не йняли віри, що після стількох років його таки вдалося відправити на той світ, ще й майже без зусиль із боку Родена.

Роден теж дивився на нього. Звичайно, Девлін завдав першого удару, але я не вважав, що Роден мав намір його вбити. Тепер, утім, хлопець став більше ніж просто піратом. Він також це усвідомлював.

— У вас новий король, — оголосив Роден. — Відтепер ви виконуватимете мої накази.

Решта піратів подивилася на нього, не знаючи, чого чекати далі. Потім хлопець кивнув на мене:

— Заберіть Ярона звідси й знайдіть йому сорочку. Помістіть його в буцегарню, поки я не вирішу, що далі з ним робити.

— У буцегарні зараз сидить мій капітан охорони, той, що зрадник, — зауважив я. — Один із нас обов'язково вб'є іншого, тож

якщо хочеш уберегти нас обох, я б запропонував відвести мене в інше місце.

Роден глянув на пірата, що сидів поруч зі мною, і той сказав:

— Я посаджу його з хлопцем, якого ми щойно ув'язнили. Мені здається, вони й прийшли сюди разом.

— Це надійне місце? — запитав Роден.

— Напевно, більше, ніж буцегарня. Звідти ще ніхто не тікав.

— Добре.

З моїх рук зрізали мотузки, і з обох боків мене схопили пірати. Роден навіть не глянув, коли мене відводили. Я теж нічого йому не сказав, здебільшого тому, що не міг підібрати слів. Роден не врятував мене від піратів. Він лише відтермінував те, що тепер здавалося неминучим.

• ТРИДЦЯТЬ ЧОТИРИ •

Як і сказав Роденові той пірат, приміщення, куди мене привели, здавалось набагато надійнішим, ніж буцегарня, в якій я був учора. Буцегарня була розташована майже на рівні землі, тож якби в'язневі вдалося проскочити повз варту, він за секунду опинився б на волі.

Натомість це приміщення стояло посеред крутояру, над житловими хижами. Моїм конвоїрам знадобилося чимало часу, щоб відімкнути двері, тож, найімовірніше, зламати замок ізсередини було неможливо. Навіть якби й удалось, то, пішовши сходами вниз, зустрінешся з кількома добре озброєними охоронцями, а вгору сходів не було. Очевидно, нікому не вдалося втекти звідси. Сумніваюся, чи хтось принаймні пробував.

Коли двері відчинилися й Фінк побачив по той бік мене, він відреагував збудженим зойком і високим стрибком.

— Я не думав, що побачу тебе знову, — сказав він. — Не ображайся, але я справді не очікував.

Я втомлено усміхнувся:

— Я не ображаюсь.

Пірати заштовхали мене в кімнату, де з меблів були лише маленький столик і стілець. Той із чоловіків, який особливо міцно тримав мене за руку, сказав Фінкові:

— Його клопоти ще не закінчились, хлопче, тож не прив'язуйся до нього надто сильно.

Пірати жбурнули в кімнату якусь сорочку, що, на диво, виявилась у кращому стані, ніж та, яку я носив раніше. Потім вони зачинили за нами двері й вийшли.

— Жодних вартових? — спитав я у Фінка, натягуючи сорочку через голову.

— Я просив, щоб когось поставили, аби було з ким поговорити. Мені відповіли, що то зайве. До того ж від мене загрози немає.

— Це правда, — погодився я. — Але я радий, що ти тут.

— Де Імоджен?

— Вона поїхала. Сподіваюся.

— О, це добре.

Фінк сів на стіл і витріщився на мене. Потім мовив:

— Вона сказала, що тебе звати Ярон і ти — король Картії.

Я сів поруч із ним на столі, нікуди особливо не дивлячись.

— Вона має рацію.

Малий почухав носа і продовжив мене оглядати.

— Ти не схожий на короля. І манери в тебе не королівські.

— Часто я й сам не відчуваю себе королем.

— Вона сказала, що ти прийшов сюди, аби знищити піратів, і що це найгірша ідея, яку тільки можна вигадати.

— Важко сперечатися з такою логікою.

— А ще вона сказала, що ти найбільший дурень з усіх королів, яких бачила Картія, і що з твого боку нерозумно наражатися на таку небезпеку, бо ти, мабуть, єдина людина, здатна врятувати свою країну.

Я всміхнувся:

— Може, тобі не варто переповідати мені дослівно все, що Імоджен сказала? Не впевнений, чи зможу витримати ще якісь її міркування.

Фінк усміхнувся у відповідь:

— І справді. Це ж я ще навіть не дійшов до лайки, — позіхнув він. — Але ти мені подобався, коли був Сейджем. Хоч ти й король, але ми однаково можемо бути друзями, правда?

— Звичайно.

Я підвівся й заходився крокувати кімнатою. Скільки часу Роден дозволить мені тут бути? Що станеться, коли він нарешті прийде по мене?

В іншому кінці кімнати, навпроти дверей, я побачив маленьке віконце. З нього не було видно вершини крутояру, але можна було уявити, на якій висоті над землею ми перебуваємо. Відійшовши від вікна, я продовжив крокувати.

— Я голодний, — нарешті сказав Фінк. — А ти?

— Так, я теж.

Востаннє я їв за вечерею, а зараз було вже ближче до полудня. Однак відволіктися від голоду було неважко: треба було обміркувати,

як не дати Роденові вбити мене, перш ніж я матиму шанс цьому завадити.

Я повернувся до Фінка:

— Слухай, тепер у піратів новий король, його звати Роден. Я досі живий лише тому, що Роден колись давно затаїв на мене образу й не хоче квапитись із моєю смертю. Тому, коли він прийде, я не хочу, щоб ти поводився як мій друг, не хочу, щоб ти захищав мене чи намагався мені якось допомогти. Це тільки погіршить твоє становище.

— Я не боюся, — знизав плечима Фінк.

Я схопив його за руку й розвернув обличчям до себе:

— Це серйозно, Фінку. Я міг би наговорити тобі зараз багато жажливих речей, щоб ти щиро зненавидів мене. Повір, у цьому я мастак. Але я намагаюся діяти інакше. Мені потрібно бути впевненим, що ти послухаєшся. Ти маєш змусити Родена повірити, що хочеш утекти від мене. Кажу що завгодно. Роби що хочеш, навіть якщо вважаєш, що це може мені зашкодити. Тільки так ти виживеш.

Фінк насупився й хотів був щось сказати, але його перервав звук ключа, що обертався в замку.

Я підвівся, готовий побачити за дверима будь-кого, і кинув погляд на Фінка.

— Усе, що завгодно, — нагадав я йому.

Еріка спочатку заштовхнули всередину, а потім кинули на підлогу. Під набряклим правим оком у нього красувався синець, губи кровили, але ступав він твердо, й це давало мені надію, що найгірше в нього вже позаду. На жаль, це, найімовірніше, не так.

Коли ми з Еріком глянули один на одного, мене вразила важкість його погляду. Я б попросив вибачення в нього просто тут, але це було б безглуздя і блюзнірством. До того ж Ерік був не сам.

За ним до приміщення зайшли двоє здорованів, а ще три чи чотири лишилися за дверима. Здоровані несли ланцюги, на кінцях яких теліпались кайдани. Мабуть, для мене.

Я спочатку спробував продемонструвати їм мирні наміри й витягнув уперед руки, натякаючи на те, що не пручатимусь. Але пірати однаково боляче шибнули мене об стіну, тож я вирішив, що мені теж можна роздати їм стусанів. Якщо вони поведуться нечемно, чого мені бути люб'язним?

Фінк з Еріком стояли біля протилежної стіни. На обличчі у Фінка застиг переляк, а от Ерік явно зловтішався. Якщо йому приємно бачити, як я нарешті отримую по заслугі, то нехай.

Вони накрутили ланцюг на стовпчик у кутку кімнати й закували в кайдани мої руки й ноги. Я переступив ногами, щоб не втратити рівновагу, й один із піратів розцінив це як жест агресії. Тож від нього мені безжально прилетіло в сонячне сплетіння. Я зігнувся навпіл, хапаючи ротом повітря.

Десь на задньому плані я почув голос Фінка:

— Врїжте йому ще й від мене.

Я слабо всміхнувся, але розгинатись не став. Існувала величезна ймовірність, що пірати вшанують прохання Фінка, якщо я випростаюсь на весь зріст.

Один із піратів нахилився до мене й вишкірився:

— Думаєш, твої знегоди зі смертю Девліна закінчились? Я щойно чув плани нового короля стосовно тебе. Краще благай дияволів, щоб забрали тебе на той світ просто зараз, допоки король сюди не прийшов.

Непогана ідея, лишень дияволи, здається, вирішили таки стати на бік Родена.

• ТРИДЦЯТЬ П'ЯТЬ •

Коли пірати пішли, Фінк рвонув був до мене, але Ерік схопив його за плече й притримав.

— Він нам не друг, — холодно зауважив він. — Ні тобі, ні мені.

Фінк глипнув на мене, і я майже непомітно хитнув головою. Я ж казав йому, що треба продемонструвати неприязнь до мене й переконати в цьому Родена. Але тепер, коли він збагнув, що інших теж доведеться переконувати, його погляд потьмянішав.

— Я просто хотів сам дати йому ляща, — пробуркотів Фінк.

Якби він навіть так і зробив, це не дуже змінило б моє становище, адже малий навряд чи міг завдати мені значної шкоди, як порівняти з тим, що я вже пережив сьогодні. Та однаково було приємно, що він стримався.

— Якщо це має значення, мені дуже шкода, Еріку, — повільно промовив я, бо ще не повністю оговтався від удару в сонячне сплетіння.

— Та ніякого це не має значення! — вибухнув Ерік. — Ти брехав про те, хто ти є, і про скарб теж брехав. Це тобі ще мало дісталося. Я поставив на карту власне життя й привіз тебе сюди. Коли вони покінчать із тобою, то вб'ють мене. І Фінка, мабуть, теж.

— Усе сталося не так, як я планував.

Ці слова нічого не змінять ані для нього, ані для мене, та їх варто було сказати.

Ерік ступив уперед. Я мав надію, що він не битиме мене. Або якщо все-таки битиме, то обере для удару одне з тих небагатьох місць на моєму тілі, де ще не було синців.

— Мені дещо не дає спокою, — почав він. — Коли ми пішли до того шляхетного дому в Лібеті й ти погнався за тим чоловіком — ти дійсно його вбив?

— Я ніколи цього не казав, — відповів я. — То був лише ваш висновок. Ні, я його й пальцем не торкнувся. Той чоловік був моїм

другом.

— Ти кажеш так, ніби він уже тобі не друг.

— Він служитиме мені, допоки я лишаюсь королем. — Я змовк і замислився, скільки неспокою, мабуть, приніс Моттові за останні кілька днів. — Та не думаю, що в мене лишилися друзі.

— Тут їх точно нема, — з цими словами Ерік важко опустився на єдиний стілець і склав руки на грудях.

Фінк виліз на стіл, що стояв поруч, сів на ньому схрестивши ноги й зронив голову на руки. Ніхто з них на мене й не глянув.

Я трохи посунувся, щоб притулити спину в куті кімнати, й заплющив очі. Хай там як, але я принаймні посплю.

Не знаю, чи я спав дві хвилини, а чи дві години. Однак мене розбудили галасливі голоси й звук повороту ключа в замку. Я поволі й нехотячи розплющив очі. Глянув на Еріка й Фінка, що сиділи на тих самих місцях.

Почувши обертання ключа, Ерік нахилив голову й поцікавився:

— Ти готовий до того, що чекає на тебе за дверима?

— Ні, — буркнув я. Бо дійсно не був готовий.

Коли двері відчинились, Ерік із Фінком скочили на ноги й притиснулись до дальньої стіни. Мені досі паморочилось, тож я не поспішав підводитись. Насправді мені було важко зібрати докупи бодай якісь сили. Мене тільки тепер наздогнали наслідки від напружених останніх кількох днів.

Цього разу всередину ступив Роден. З ним увійшли ще двоє піратів — то були ті, що заковували мене в кайдани. Решта чоловіків, як і раніше, чекала зовні.

Роден склав руки та впер у мене крижаний погляд. Мені було не звикати до сердитого й неприязного глипання, однак неприємно було бачити його саме від Родена. Тоді, у Фартенвуді, мені здавалось, що між нами склалася щира дружба. Потім ним почав маніпулювати слуга Коннера Креґан заради власних темних амбіцій. Можливо, тут виною моя пиха, та мені складно було уявити, що Роден може ненавидіти мене так сильно лише тому, що в мене є корона, а в нього немає. З огляду на ці міркування я вирішив, що краще дати йому говорити першим, а сам стояв мовчки, опустивши очі долу.

Він спочатку заговорив до Фінка:

— Ерік каже, що він не знав, ким насправді є Сейдж. А ти?

Фінк похитав головою й відповів:

— Але я також не думав, що він звичайний розбійник. Він відрізнявся від решти.

Повернувшись до Еріка, Роден зіщулив очі:

— Навіть хлопчик здогадувався, що щось тут не так. Жоден із вас не вийде з цієї кімнати живим.

Очевидним винятком із цього вердикту був я, але це анітрохи не втішало. Якщо Роден вирішив для чогось залишити мене живим, то явно не задля добра.

— Будь ласка, — сказав Фінк, хлюпаючи носом. Я озирнувся й побачив, що малий дійсно плакав. — Будь ласка, не чіпайте мене. Я лише дитина.

— Припини.

— Будь ласка, сер.

Обличчям Фінка горохом котилися сльози. Це дійсно вражало.

Роден звів очі до стелі, але сльози зробили свою справу — він трохи пом'якшав.

— Я подумаю про це, гаразд? А зараз просто припини!

— Якщо ви залишите нас живими, ми ще зможемо проявити себе.

Роден підняв брову:

— Справді? І як саме?

— Ми розберемося з Яроном замість вас.

Оговтавшись трохи занадто швидко після «слізної істерики», Фінк витер очі та продовжив:

— У нас із ним свої рахунки.

Я ледь не розсміявся. Непогана спроба продемонструвати неприязнь до мене, але зіграв Фінк досить кепсько. Роден лише похитав головою:

— Дякую, але в мене на нього власні плани.

Про що, на жаль, я вже підозрював.

Тепер Роден звернувся до мене:

— Ти проігнорував мою погрозу минулого тижня.

— Схоже на те.

— Ти вирішив, що я пожартував? Що я не зможу виконати обіцяне?

— Та ні, я був упевнений, що погрожував ти серйозно, — відповів я. — Ось чому я повинен був приїхати.

— Але ти шукав мене й до цього. Ти відправив Мотта й Тобаяса на пошуки по всій Картії. Навіщо?

— Мені не сподобалося, як усе закінчилося в тому тунелі.

Тієї ночі, коли я повернувся до замку, ми з Роденом билися у вузькому підземному тунелі. Якби він переміг, то увійшов би до замку і спробував би заявити свої права на трон як Ярон. Але нічого б у нього не вийшло. Роден не зміг би ввести в оману Кервіна, тож його шахрайство однаково б викрили. Під час нашої бійки я в якийсь момент відступив, хоча мав змогу вбити Родена. В інший момент мені здалося, що він теж відступив, хоча я ніколи не був у цьому впевнений.

— Тобі не сподобалося, як усе закінчилося? — хихикнув Роден.
— І як воно тепер, коли я живий? — Після цих слів його голос посуворішав: — Гадаю, ти вважаєш, що проявив тоді милосердя, дозволивши мені втекти. Але це не так. Ти прокляв мене. Куди ще мені було податися, аби втекти від тебе?

— Було б добре, якби ти вибрав щось не таке небезпечне, — одказав я. — З тебе ще гірший пірат, ніж із мене.

В одну мить обличчя Родена закам'яніло, і він зацідив мені ляпас.

— Ми тепер рівні, тож не смій так зі мною розмовляти. Я такий самий король, як і ти.

— Сумнівно, — усміхнувся я. — В тому, щоби бути королем піратів, немає ніякої честі. Немає ні слави, ні винагороди, крім можливої смерті від рук своїх же людей.

— Тоді цікаво, чому ти взяв на себе клопіт подолати весь цей шлях і приєднатися до нас, — протягнув він.

— Ти не залишив мені вибору.

— А може, ти хочеш закінчити те, що ми почали в замковому саду?

Коли я підвів на нього очі, він додав:

— Я прийшов у той сад, бо ти зрадив мене того вечора, коли тебе коронували. Ти обдурив мене, щоб перемогти в тій бійці, і збрехав, щоб позбавити мене трону!

Коли ми з Роденом тоді билися, я вдавав, що впав і зронив меч. Але це було не шахрайство. Так, це був хитрий трюк, однак Роден має звинувачувати лише себе в тому, що купився на нього. До того ж я раніше попереджав його, що так і зроблю в подібній ситуації.

— Усе, що стосується тебе, — брехня, — продовжував Роден. — І завжди було брехнею. Знаєш, як мені було наступного ранку в Дрилліяді? Куди б я не подивився, скрізь святкували й говорили про нове майбутнє для Картії, і все це для кого? Для тебе?

— Так, для мене. Бо я і є Ярон. Цей факт може тобі не подобатись, але змінити його тобі не до снаги.

Голос Родена став гучнішим і різкішим:

— Хай як там тебе звуть, ти однаково не заслуговуєш на трон! Його мав отримати той, хто переміг у тому тунелі. Це мав бути я!

— Тоді дай мені меч, і ми знову битимемося, — запропонував я. — Якщо переможеш, то зможеш помститися мені, як забажаєш. А якщо я виграю, то отримаю те, що хочу.

— Ще один бій на мечах не має сенсу, бо ти вже й так у моїх руках, — зіщуливши очі, відказав Роден. — А чого ти хочеш, я й так знаю. Ти гадав, що, прийшовши сюди, зможеш якось завадити піратам напасти на Картію.

Я кивнув:

— До речі, я й досі не відмовився від цього наміру.

— Ну, тепер я їхній король. А в тебе немає часу, аби стати мені на заваді. Сьогодні я влаштую бенкет на честь мого королювання. А потім, на очах у всіх, позбавлю тебе життя, аби показати, що станеться з кожним, хто перейде мені дорогу. Твоя смерть зміцнить моє правління.

Він говорив це з дуже серйозним виглядом, але я однаково розсміявся:

— Я дуже радий, що ти це сказав. Бо поки я не почув твою промову, вважав, що найбезглуздіший правитель на всі навкружні землі — це я.

Роден підніс руку, щоб знову вдарити мене, але цього разу я не здригнувся, тож він повільно опустив її.

— Ходімо, — сказав він піратам, які стояли поруч. — Нам іще багато чого треба зробити до вечора.

— Ви не можете так його залишити, — сказав один із піратів, справжній здоровань. — Ви ж самі розповідали нам усяку бувальщину про нього.

— Він уміє звільнитися від мотузки, — сказав Роден. — Але не з кайданів. Їх йому не здолати.

Якщо чесно, то запросто. Шпилька, яку Імоджен мені принесла, й досі лежала в моєму чоботі. Нею я б легко відімкнув замок на цих кайданах.

— Але якщо він звільниться, то зможе вилізти через вікно.

Роден повернувся обличчям до мене:

— Не можу відкидати такої ймовірності.

Я теж не міг. Власне, це й був мій план.

Роден відібрав палицю в пірата, що стояв у дверях, і підійшов ближче до мене. Він змахнув нею в повітрі, випробовуючи вагу. В моєму нутрі щось крутнулось, можливо, зловісне передчуття. Але Роден не планував моєї смерті так скоро, тож я сподівався, що він лише хотів залякати мене цією ломакою.

— Даруй за це наперед, — сказав Роден. І коли він широко замахнувся палицею, я збагнув, про що йдеться.

— Не треба! — вигукнув я. — Родене, не треба!

Але він ударив. Палиця врзалася мені в праву гомілку так, ніби туди влучило гарматне ядро. Наче кожен нерв мого тіла пронизала блискавка й вирвалася назовні крізь мої крики. Я одразу зрозумів, що кістка зламана, хоча через сильний біль було неясно, наскільки все критично.

Тримаючись тільки на кайданах, я впав набік, мене знудило, голова попливла в густому тумані.

— Тепер він не вирветься з кайданів, — підсумував Роден. — А навіть якщо зможе, то однаково нікуди не дінеться.

Я міг би підібрати якусь дотепну відповідь, але світ розпливався перед очима. Знемагаючи від отруйного поєднання болю, голоду й виснаження, я впав і дозволив темряві поглинути мене.

• ТРИДЦЯТЬ ШІСТЬ •

У решті-решт мене змусив прокинутися біль. Шок від удару Родена відправив мене в безпам'ятство, яке поступово перетворилось на неспокійний сон. Ланцюги на зап'ястках були прип'яті до стіни надто високо, щоб можна було сидіти на підлозі, тож коли я спробував балансувати на нозі й перенести з неї вагу тіла, мене пронизав біль. Я розплющив очі й закричав. А сфокусувавши погляд на Ерікові й Фінкові, побачив, що вони стоять на своєму кінці кімнати й із жахом витріщаються на мене.

— Скільки я був непритомний? — пробурмотів я. Ніхто з них не відповів, тож я спитав особисто у Фінка: — То скільки?

— Можливо, кілька годин.

Було ще не зовсім темно. Зважаючи на те, під яким кутом сонце зазірало у вікно, я припустив, що до сутінків залишалось ще дві-три години. Небагато.

— Як ти? — запитав Фінк.

— Та просто чудово. Так, наче мене цілували метелики. Ти сам як думаєш?

Я відкинув голову назад, щоб розім'яти м'язи, але це не допомогло. Шия так довго перебувала в одному положенні, що тепер гнівно протестувала проти спроб змінити його.

— Чому ти так розмовляв із Роденом? — спитав Ерік. Він явно досі сердився на мене.

— То була помилка.

Я сподівався достатньо розлютити Родена, аби він викликав мене на ще один бій на мечях. Вочевидь цей план не спрацював.

— Я ось чого не розумію, — сказав Ерік. — Ти був королем, у тебе було все. Тепер ти опустився до нашого рівня і втратив усі свої багатства. Не тільки своє життя, адже Роден прийде й по твоє королівство.

— Ви помиляєтеся за всіма пунктами, — сказав я. — Я й досі король. Мій титул визначає не корона, він мій кровно. Грегор замкнений у тутешній буцегарні, тож принаймні зараз моє королівство в безпеці.

Я глянув просто Ерікові у вічі й продовжив:

— Коли я приєднався до вас, то анітрохи не зронив свого авторитету. Може, ви й розбійник, але у вас значно більше добра, ніж зла. Знайомство з вами робить мене кращим.

В Еріка затремтіли повіки, він опустив очі долу й замовк.

Я перемкнув увагу на нагальнішу проблему. Роден не вказав, коли почнеться вечерея, але, поза сумнівом, часу в мене було обмаль.

Усе ускладнювалось ще й тому, що шпилька Імоджен була в чоботі, надітому на ту саму ногу, яку зламав Роден. Я спробував повернути ногою, хоча знав, що це марно, що буде боляче й що це не допоможе скинути чобіт. Я не міг дотягнутись руками до стопи, щоб стягнути його, а якби й зміг, то через кайдани навколо щиколотки чобіт сидів тугіше, ніж зазвичай.

Я покликав Фінка до себе кивком. Той завагався, і я сказав:

— Не змушуй мене благодіяти про допомогу. Йди сюди.

Фінк глянув на Еріка, але той не звернув на нього уваги, тож хлопець перетнув кімнату й підійшов до мене.

— Зніми з мене чобіт, тільки якомога обережніше.

Говорячи це, я здригнувся, а Фінк зблід. Щоб підбадьорити його, я додав:

— Чоботи однаково трохи завеликі на мене, тож зняти їх має бути легко. Тільки не поспішай.

Фінк опустився навколішки біля пошкодженої ноги. Я не міг рухати нею, а коли малий злегка підняв стопу й смикнув за п'яту, я закричав і наказав йому зупинитись.

— Новий план, — пробурмотів я, віддихуючись. — Спробуй скотити халяву вниз.

Фінк торкнувся верху чобота. Він потягнув за боки, всередині мене спалахнув біль, але цього разу здався вже Фінк.

— Думаю, так буде гірше, ніж просто стягнути, — сказав він.

Зі свого боку кімнати Ерік щось пробурмотів, а потім підвівся. Не дивлячись на мене, він потягнувся до свого чобота й витягнув звідти маленький складаний ніж.

— Відійди, — наказав він Фінкові, й той миттю підкорився.

Потім Ерік опустився на коліно й почав розрізати чобіт збоку. Це був повільний процес, адже лезо було коротесеньке, і щоразу, коли чоловік смикав мою ногу, навіть на міліметр, я задихався й намагався не втратити свідомість.

Коли Ерік дорізав до підошви, решту чобота було досить легко стягнути з ноги.

— Там є шпилька, — сказав я, віддихуючись. — Дайте її мені.

— Я допоможу, — сказав Фінк. — Ти однаково не дотягнешся до замка на кайданах.

Хлопець розігнув шпильку, а потім встромив один кінець у кайдани на моїх зап'ястках. Він копірсався в них, поки не знайшов потрібний важіль. З одним обережним поштовхом пролунало клацання, й кайдани розійшлися. Тоді малий узявся до кайданів на ногах і, коли замки розійшлися, дуже обережно зняв їх.

Звільнившись від кайданів, я впав на землю. Це було боляче, але здорова нога надто знесилилась для обережнішого спуску.

— Що тепер? — запитав Фінк. — Замок з іншого боку дверей. Ми застрягли в цій кімнаті.

Я подивився на вікно, вперше відчувши вдячність за те, що так схуд за всі ці тижні. Ерік недовірливо витріщився на мене:

— Ти розумієш, де ми? Досить далеко від берега і майже стільки ж від вершини крутояру. Тут нікуди дітись.

Фінк притиснувся до Еріка й прошепотів йому на вухо:

— Роден казав, що він може вилізти.

— На крутояр? — похитав головою Ерік. — Можливо, з двома здоровими ногами, але не з одною.

— Вибий скло, — наказав я Фінкові. — І молися, щоб під нами нікого не було.

Фінк простягнув руку по ніж Еріка. Той віддав його з голосним зітханням. Потім малий узяв стілець і заліз на нього, щоб розбити скло. Ми мовчки чекали на звук кроків за дверима, але ніхто не прийшов. Роден, безсумнівно, вирішив улаштувати грандіозний бенкет. Я був упевнений, що він покликав на нього всіх піратів.

Коли з вікном було покінчено, я жестом указав на стілець, на якому стояв Фінк.

— Тепер розламай його. Але не на довгі уламки.

— Шина для ноги, — пробурмотів Ерік. — Ну, це точно все змінить.

Але попри свій глузливий тон він однаково підійшов до стільця й почав бити його об стіну.

Поки він це робив, я попросив Фінка зняти сорочку і розірвати її на якомога довші шматки. Потім я поклав голову на підлогу й заплющив очі. Роден пошкодує, що зробив таке зі мною: я про це подбаю.

З останнім ударом кріплення стільця остаточно розвалилися. Більша його частина розпалася на непридатні для використання друзки, але Ерік зміг відламати один прямий шматок дерева завдовжки майже як моя нога. Я попросив його розламати уламок навпіл. Щоб утримувати рівновагу, мені потрібно було згинати коліно.

Решту роботи вони виконали без будь-яких подальших інструкцій. Фінк приклав шматки дерева із зовнішнього та внутрішнього боків ноги, а Ерік зав'язав смужки від сорочки так туго, як тільки міг. Мені не надто подобалось те, що я потребував їхньої допомоги, хоча було зрозуміло, що сам би я не впорався. Нога й далі пульсувала від болю, але після того, як її зафіксували, нею стало легше керувати. Підвівшись, я перевіряв, чи міцно стою на підлозі. Я не докладав жодних зусиль, щоб перенести вагу на поранену ногу, подумки дякуючи за те, що роки лазіння й ходіння по вузьких виступах дали мені добру рівновагу й силу.

— Тепер підсуньте стіл під вікно, — попросив я.

— На крутоярі в тебе немає шансів, — зауважив Ерік.

— Я краще впаду з крутояру, ніж чекатиму тут, поки мене вб'ють! Страх, який я відчував, вирвався назовні й скидався радше на гнів.

— А тепер допоможіть мені. Будь ласка!

— Ти справжній дурень, — зронив Ерік.

— Це я вже чув, і не раз.

Якийсь час я оглядав кожного з них.

— Гадаю, мене викриють раніше, ніж хтось прийде сюди. Але на випадок, якщо я помиляюся, ви повинні придумати якусь історію, щоб пояснити, як я втік звідси сам.

— Я так і знав, що зненавиджу тебе ще до того, як це закінчиться, — буркнув Ерік.

— Мені шкода, що це так. Ви один із небагатьох людей, яким я хотів би подобатися.

Ерік подивився на свій ніж, важко зітхнув, а потім простягнув його мені:

— Візьми.

Але я похитав головою:

— Це ваша остання можливість захиститися. Я вже достатньо забрав у вас.

Я спочатку сів на стіл, а потім встав на нього. Тоді вчепився пальцями за підвіконня, але на стіні не побачив жодної опори для ніг. Ерік знову зітхнув і відсунув стіл. Він самотужки підняв мене й тримав, допоки я зміг вилізти назовні.

Я зупинився й сів на підвіконня: я вже майже повністю виліз із камери, лише ноги були всередині. З моря набігав прохолодний вітерець, і я глибоко його вдихнув. Ерік недооцінив відстань ні до землі, ні до крутояру, проте останній виявився зручнішим для лазіння, ніж я сподівався. Виноградні лози та рослини, що вкривали його, росли густо й були добре вкорінені, а ще на уривчастому схилі було багато каміння та природних уступів. Я не знав, чи зможу видертися нагору лише на одній нозі, але вирішив, що сьогодні чудовий день, аби спробувати.

• ТРИДЦЯТЬ СІМ •

Знадобилося лише трохи видертися вгору, аби збагнути, що це була кепська ідея. Я не подумав про додаткове навантаження на плечі та руки, яке мало скомпенсувати безпорадність понівеченої гомілки, тому здорова нога зараз криком вимагала відпочинку.

Кожен дюйм, на який я підіймався, потребував певної послідовності дій. Спочатку я мав на око визначити місце, за яке зможу вчепитись рукою. Якщо чесно, це було не надто складно, і я планував наступні рухи заздалегідь, аби бути впевненим, що не потраплю в халепу. Далі треба було дотягнутись до цього місця робочою рукою, яка була сильнішою й дозволила б міцно триматись, навіть якщо я не зможу впертися іншими кінцівками. Потім я обома руками підтягувався вгору кручею, а здорову ногу пересував на уступ. Виявилось, що я таки здатен застосувати поранену ногу для ривка. Боліло так, наче самі дияволи прийшли мене катувати, та оскільки я рухався швидко, це допомагало мені утримувати рівновагу, допоки не вчеплюсь рукою в новий уступ.

За інших обставин я б видерся нагору за пів години, але зараз рухався значно повільніше. Сонце ховалось за небокрай, а разом із ним зменшувалась моя надія на те, що я зможу пережити цю ніч. Я чув, як пірати вешталися наді мною, та, на щастя, нікому з них не спало на думку зазирнути за край крутояру. Більшість із них мали заклопотаний вигляд: вочевидь були зайняті підготуванням до бенкету Родена.

Минула година, а я здолав понад половину шляху. Кожен м'яз мого тіла болів, я стікав потом, але був упевнений, що все вдасться. Тож я змусив себе далі підійматися, підбадьорюючись думками про дорогих мені людей.

Я мусив вижити. Існує так багато людей, у яких мені треба попросити вибачення, так багато тих, кого я сподівався побачити знову. Крім того, усвідомив, що я хочу знову побачити Дрилліяд, кинути

погляд на білі стіни мого замку й увійти крізь браму всередину, де мені й місце.

Тож я продовжував дертися вгору. Настав момент, коли очікування болю більше не стримувало мене від опертя на хвору ногу. Спиратися на неї було так само складно, але інші м'язи боліли настільки сильно, що я ладен був використувати її більше для балансу й рівноваги. До того ж я мусив поспішати. Якщо сутінки заскочать мене на середині дороги, жодного шансу дістатися нагору в мене вже не буде.

До заходу сонця лишались лічені хвилини, коли я схопився за глибоко всаджений у вершину крутояру камінь. Я на мить завагався, бо хотів переконатися, що навколо нікого немає. Бенкет начебто вже почався, тож поблизу ніхто не вештався. Мабуть, до кінця вечері Роден по мене не посылатиме. Я сподівався, що в них попереду ще багато страв.

З останнім ривком я опинився на вершині крутояру й звалився там майже бездиханний на кілька хвилин, перш ніж допетрав, що треба рухатися далі. Та коли мене осяяла ця думка, я не вигадав нічого кращого, ніж заповзти під кущ. У мене скеміло все тіло, деякі м'язи плечей за болем могли посперечатись із поламаною ногою.

Потім я глянув убік і всміхнувся.

Невдовзі після того як я потрапив до сиротинця місіс Тарбелді, мене віддухопелили за те, що я завадив одному обірванцю побити набагато молодшого хлопця за крадіжку їжі. Після цього місіс Тарбелді показала мені в себе на подвір'ї рослину аравак — густий темно-зелений кущ із видовженим листям і яскраво-фіолетовими квітами. Вона розповіла, що жування листя араваку допомагає притлумити біль.

Я щойно закотився саме під кущ араваку.

Міцно вхопившись за гілку, я обірвав із неї листя, а потім поклав кілька листочків до рота. Смак був жахливий, але ефект оніміння почав діяти майже відразу.

Отримавши від листя усю можливу користь, я виплюнув його, обірвав наступну гілку й знову почав жувати. Листя не втамовувало біль, але трохи полегшувало. Поки жував, я також затягнув пов'язки на шині — це теж допомогло впоратися із болем.

Подальший рух уперед був актом чистої сили волі з мого боку, але я сказав собі: що довше чекатиму, то гірше мені ставатиме. Втім,

я однаково не міг рушити з місця, поки не уявив, як Роден підходить до мене і бачить, що я дістався аж сюди, але не спромігся піти далі. Я майже чув сміх, із яким він кепкував би з моїх невдалих спроб дотягнутися до нього.

Єдине, що я міг, — це лягти на землю й штовхати тіло вперед здоровою ногою, а ушкоджену волочити позаду. Хоч навколо нікого не було, я однаково почувався жалюгідно, пересуваючись у такий спосіб, наче повзучий гад. Навіть пацюк Фінка ходить із більшою гідністю, ніж я. Ось до чого я докотився. Чи може король настільки далеко відійти від своєї особистості, щоб перестати бути кимсь особливим? Тому що я ніколи не відчував себе нижчим чи менш гідним свого титулу, ніж зараз.

За гучним реготом десь попереду було легко здогадатись, де саме вечеряють пірати. Тепер вони були вже недалеко від мене. Я просунувся повз галявину, де ми з Агором билися на дуелі. Тонкі дерев'яні мечі досі висіли на дереві. Я повільно підвівся на ноги й схопив собі два клинки, щоб використати як милиці. З ними було не набагато краще: вони змушували мене горбитися та скреготати зубами з кожним непевним кроком, але принаймні я вже не повз. Десь на половині шляху до піратського святкування один із мечів зламався, і я впав долілиць.

І знову моє жалюгідне становище породило в мене гірку посмішку. Я гепнувся просто перед клумбою з квітами Імоджен. Їх важко було не помітити. Здавалося, вони росли скрізь, де б я не проходив, або щонайменше в кожному місці, де я міг би опинитися в біді. Імоджен казала, що посадила їх для мене, аби постійно нагадували про небезпеку, в якій я перебуваю.

Коли я нарешті збагнув, то видав протяжний стогін. Ні, Імоджен посадила їх, щоб допомогти мені в небезпеці. Вони були для мене. Я покопався під квітами й дуже швидко відчув щось тверде під клумбою. Покопавши ще трохи, я витягнув ніж. Безсумнівно, один із багатьох ножів, про загадкове зникнення яких говорив Агор. Імоджен, мабуть, закопала їх по всьому табору. Для мене.

Коли я знову підвівся, то сховав ніж у чобіт, а зламаний меч віджбурнув геть. Він розколовся на довгі зазубрені тріски, абсолютно непридатні для використання. Я став спиратися на інший клинок. Якщо перенесу вагу на дерево, то зможу стрибати вперед, а на

поранену ногу спиратимусь лише тоді, коли це буде потрібно для рівноваги. Я почувався абсолютно безпорадним і ніколи ще не потребував більшої рішучості, ніж коли повільно стрибав до Родена.

У повітрі розлився якийсь солодкий запах. Підійшовши ближче, я здогадався, що подають десерт, щось на кшталт гарячого пудингу. На краю табору хтось залишив купу брудного посуду. Я тихенько пройшовся по тарілках у пошуку їжі, бодай чогось їстівного. Втім, мені дістались переважно хрящі з печені, але я однаково з'їв усе, що зміг знайти.

— Ой.

Я розвернувся, але був надто стривожений та голодний, щоб зважати на те, наскільки принизливий вигляд зараз маю. Мене побачила Серена. Вона застигла на місці, а я приклав палець до губ, мовчки благаючи її про допомогу. Погляд дівчини бігав туди-сюди, аж тут вона підійшла до купи посуду, що стояла трохи далі від мене. Серена підняла тарілки та миски, принесла до моєї схованки й поставила переді мною. У них лишилось не дуже багато їжі, але кожен шматочок додавав мені сил.

З наповненим їжею шлунком та ефектом араваку, що заспокоював біль, чекати не було сенсу. Або зараз, або ніколи.

Я підвівся і, спираючись на меч, пошкutilьгав на бенкет. Столи розставили великим квадратом, із Роденом на чолі. Пірати були настільки захоплені їжею та своїми розмовами, що помітили мене лише за якийсь час. А коли побачили, відразу стало тихо, як у каплиці.

Роден підвівся, роззявивши від подиву рот. Переводячи погляд від моєї перебинтованої ноги на меч у руці, він промовив:

— Ти, мабуть, жартуєш.

— Закінчімо те, що розпочали в моєму саду, — промовив я так гучно, як тільки зміг. — Родене, я кидаю тобі виклик як королю піратів.

• ТРИДЦЯТЬ ВІСІМ •

Більшість піратів залишилася на своїх місцях, вичікуючи, що Роден робитиме далі. Він спершу хихикнув, упевнений, що я жартую, але потім, побачивши, що в мене цілком серйозні наміри, кивнув:

— Гарзд.

Він наказав відсунути столи, щоб улаштувати місце для бою.

— Спершу мені потрібен меч, — заявив я. — Бо мій тут постійно відбирають.

Роден знову хихикнув і підійшов до мене. Він указав на меч, що був мені за милицю:

— У тебе вже є один.

— Дерев'яний. Як я маю ним тебе вдарити? Він навіть не гострий.

Роден почухав підборіддя й лукаво посміхнувся:

— Так, на твоєму місці я б теж не хотів ним битися. Але іноді доводиться жити з наслідками нашого вибору. На що ти сподівався, коли йшов сюди?

— На те саме, на що сподіваюся й зараз. Кожен пірат, який не присягне мені на вірність, сьогодні вночі помре. А ти повернешся зі мною додому, в Картію.

Я уважно стежив за його реакцією, щоб зрозуміти, чи мають мої слова для нього бодай якусь вагу. Але поки що було незрозуміло.

— Я хочу, щоб ти був на моєму боці, Родене. Мені потрібен капітан гвардії, якому я можу довіряти.

Роден голосно розсміявся, і його сміх підхопили ще кілька піратів.

— Ти з'їхав з глузду. Хіба не помітив, що я твій найлютіший ворог?

— Ти не мусиш ним бути. Впевнений, що з тебе вийде набагато кращий друг, ніж ворог.

— Я щойно зламав тобі ногу, а до кінця ночі планую вбити тебе.

— Ну, якщо ти добре попросиш, я можу й прийняти твої вибачення. — Я обвів рукою навколо: — Це місце не для тебе. У твоїх

жилах тече картійська кров.

— Це нічого не означає.

— Це означає, що нам не варто битися. — Я опустив меч, щоб підкріпити своє висловлювання. — Насправді я б щиро волів цього не робити. Мені потрібен ти, Родене. Наближається війна.

Він недовіжливо похитав головою:

— Так, знаю. Цю війну принесу тобі я.

Це змусило мене всміхнутися:

— Тоді ти розумієш, чому я прийшов сюди.

До Родена підійшов якийсь пірат.

— Столи прибрані. Місце для бою готове.

Роден кинув на мене погляд, мовивши:

— Якщо відступиш зараз, то обіцяю, що помреш швидкою смертю. Це найбільше, що я можу зробити для тебе.

— Ні, найбільше ти зробиш, коли залишиш це місце.

— То змусь мене, — піддражнив Роден.

— Як скажеш.

Я якомога міцніше вперся в землю здоровою ногою й знову підняв меч.

— Сьогодні твоє піратство добігає кінця. Або ти підеш зі мною як вірний капітан моєї гвардії, або я вб'ю тебе просто тут.

Роден усміхнувся:

— На одній нозі?

— Мені складно буде перемогти тебе, якщо не стоятиму бодай на одній, — всміхаючись одказав я. — Та краще залишмо табір разом. Як друзі.

Роден витягнув меч із піхов і махом зробив ним коло в себе над головою. Він поведився зі зброєю з такою легкістю, якій позаздрили б досвідчені вояки.

— Іншого шансу не буде, Яроне. Якщо не підкоришся зараз, я вб'ю тебе.

І почався бій.

Бігати я не міг, тож довелося використовувати те, що було під рукою. Я ледь не впав, коли трощив дерев'яний меч об вгрузлу в землю кам'яну брилу. Він розколовся так само, як і попередній клинок, і в мене в руках опинився значно гостріший уламок, хоч це й була дерев'янка. А отже, набагато смертоносніша зброя.

Роден явно намагався змусити мене втратити рівновагу, але я ухилився від більшості його сильних ударів і тримався стійко, зовсім трохи спираючись на поранену ногу. Коли він зрозумів мою стратегію, то став намагатися вдарити нижче, змушуючи мене блокувати удари дерев'яним мечем — чи радше руків'ям, бо саме воно було найміцнішим. Щоразу, коли він це робив, йому доводилося знову замахуватись для наступного удару, і я користувався моментом, щоб дряпати його уламком своєї розтрощеної зброї. Сильно я його так і не поранив, але всі скабкові краї були в крові, тож я поки що тримався.

— Родене, ти ж не цього хочеш насправді, — мовив я задихано.

— Я тут король!

— Ти лев, який править гніздом личинок. У цьому немає ні слави, ні честі. Ти заслуговуєш на краще.

— Ти лише намагаєшся обдурити мене, — відповів Роден. — Ти в такому розпачі, що ця пропозиція — твоя остання надія.

— Коли я дійсно впаду в розпач, то попрошу про допомогу Тобаяса. Це не обман.

Він знову махнув мечем біля моїх грудей. Я ухилився, але коштом рівноваги. Роден скористався нагодою, щоб повалити мене на землю. Мене пронизали судоми болю, а він встиг наступити на мій меч й остаточно зламати його.

— От бачиш? Блискучий рух із твого боку! — вигукнув я. — З тебе вийшов би чудовий капітан.

Він навіть не всміхнувся, а натомість спробував завдати мені ще сильнішого удару. Я ухилився й відштовхнув його здоровою ногою. Він трохи позадкував і не встиг занести меч для чергового удару. Я нахилився вперед і схопив його за ноги. Хлопець упав поруч зі мною, полоснувши лезом мене по плечу.

Я висмикнув ніж Імоджен і встромив його Роденові в стегно. Він зойкнув і відкотився.

— Боляче, коли б'ють по ногах, еге ж? — зауважив я.

Кулак Родена опустився на мою щелепу, але, намагаючись ухилитися, я штурхонував його в шию. Й оскільки його удар видався мені підлим, я додав йому ще штурхана. Цього разу Роден трохи ослабив хватку меча. Я кинувся був на нього, але він швидко отямився й ухилився вбік, одразу підскочивши на ноги.

— Підведись, — наказав він, хапаючи ротом повітря. — Це бій на мечах, а не боротьба навкулачки.

Переводячи подих, я підняв руку. Роден опустил меч і допоміг мені підвестись.

— Чому я? — спитав він. — Є й інші досвідчені воїни, з яких можна вибрати найкращого.

— Кому вистачить сміливості загрозувати Картії нападом, тому вистачить сміливості її захищати.

— Але як ти можеш мені довіряти? — далі розпитував Роден. — Після всіх тих клопотів, що я завдав тобі.

— Бо ти міг би вбити мене просто зараз, — дивлячись йому у вічі, мовив я. — Я знаю все про те, як нажити собі ворогів, але дуже мало знаю про дружбу. Проте, гадаю, у Фартенвуді ми були друзями, доки Креган не отруїв твій розум.

— Креган лише хотів, щоб я став принцом.

— Але в цьому й проблема. Якщо ти визнаєш, що не мав жодного шансу стати принцом — ніколи! — тоді зможеш побачити, ким ти дійсно міг би стати.

— Ти справді завжди був Яроном, — пробурмотів Роден, ніби це вперше спало йому на думку.

— А ти — друг Ярона. У мене дуже мало друзів, тож я абикого так не називаю. Тобі тут не місце. І ніколи не було.

Роден глипнув на мене, і щось змінилося в його погляді. Я не знав, про що хлопець зараз думав, але принаймні він слухав і не намагався вдарити мене ножем. Я продовжив:

— Ти прагнеш бути важливим світові. Якщо хочеш змінитися, то хай це буде зміна на краще. У Картії ти стоятимеш пліч-о-пліч зі мною, і ми битимемося разом. Ось що дійсно важливо.

Роден на мить завагався, а потім гукнув до піратів:

— Йому потрібен меч. Я не зможу перемогти його в чесному бою, якщо він буде неозброєний.

Хтось кинув меч на наше уявне поле бою, трохи далі від того місця, де стояв я. Я повернув голову в той бік і вигнув брову.

— Це не вважається озброєнням. Якщо меч лежить там.

Роден голосно зітхнув, а потім пішов підібрати для мене меч. Щойно клинок опинився в моїх руках, Роден знову атакував.

Тепер, коли в мене був справжній меч, я міг битися у своїй звичній манері; єдиним ускладненням була зламана нога. Я заледве торкався нею землі й морщився щоразу, коли доводилось на неї спиратись. Роден бив сильніше за мене, але я був спритнішим. Утім, хлопець здогадався, що йому потрібно лиш трохи обертатись на місці — мене це сповільнювало, тож наші клинки наче кружляли у своєрідному танці.

Затятий натовп піратів поступово ущільнювався навколо нас, звужуючи поле бою. Це було не на користь Роденові, адже тепер він не міг скористатися простором, щоб збільшити розмах і силу своїх ударів. Для мене ж це було перевагою: що менше рухів я робив, то краще. Однак моя нога протестувала проти кожного кроку, і щосекунди ставало дедалі важче це ігнорувати.

Я притиснув Родена до густішої частини натовпу, майже загнавши його в кут, поки люди не встигли трохи відійти.

Наші клинки зіткнулися й розійшлися, і я знову підняв меч для атаки. Роден виставив уперед свій, щоб зупинити мене, і тут хтось позаду випадково його штовхнув. Роден швидко обернувся й гукнув усім, щоб відійшли якнайдалі.

Я рубонув мечем по його руці, а не по клинку. Хлопець зойкнув, із рани побігла кров. Він спробував замахнутися ще раз, але через поранення хватка ослабла й меч випав. Я схопив Родена за сорочку, користуючись його вагою для балансу, і притиснув лезо до шиї.

— Відпусти свій гнів, — сказав я хлопцеві. — Я став тим, ким і мав бути, тож ти маєш зробити так само. Ти можеш досягти значно, значно більшого.

Жорсткий вираз обличчя Родена залишився без змін. Я відвів меч від його шиї й додав:

— Тобі не судилось бути королем. Але судилось стати на чолі королівської армії. Ти мій вибір, мій охоронець і мій захисник. Родене, ти потрібен мені як друг.

У його очах дещо промайнуло. Роден розкрив рот, аби щось сказати. Що б це не було, він не встиг. Я почув лише важкі кроки позаду себе, і в коло вискочив якийсь пірат. Перш ніж я зумів обернутися, він ногою з розмаху вдарив мене по ушкодженій нозі. Я закричав і впав уперед, усе моє тіло охопив біль. Меч відлетів далеко за межі моєї досяжності, і я гепнувся обличчям на землю.

Навколо мене пірати сміялися й вітали свого товариша. Але Роден із мечем у руках розширив коло й заволав:

— Припиніть! Як ви смієте втручатися в мою битву?!

Пірати замовкли. Чоловік, який штовхнув мене ногою, огризнувся:

— Він би вас убив.

— Якщо й так, то це була б чесна перемога. Я однаково не здатен правити, якщо мені потрібна твоя поміч, аби перемогти над одноногим супротивником.

Роден нахилився й глянув на мене. Мені вдалося перевернутися набік, але біль у нозі душив нудотою і запамороченням. Зір затуманився так, що я не міг сказати напевно, чи то стоїть зігнутий Роден, чи то земля трохи зім'ялася.

— Візьми меч, — промовив він. — Бери клинок і бийся зі мною.

Я підвів погляд до нього й одразу ж поклав голову назад на руку. Не було сенсу продовжувати боротьбу. Раніше я міг якось тримати рівновагу на зламаній нозі. Але зараз не зміг би й просто стояти. Навіть те, що я не знепритомнів, насправді було дивом.

Роден підійшов ближче.

— Візьми зброю, — наполягав він. — Ти почав цю бійку, ти її й закінчиш.

Йому її закінчувати.

Я на мить заплющив очі, а потім нарешті вирішив: якщо мені судилося померти, то я зроблю це з мечем у руках. Зариваючись пальцями в землю, я дряпався до меча, що лежав на землі. Поранена нога безпорадно волочилася за мною, а здоровою я штовхав тіло вперед.

Коли я повз поряд із Роденом, він відступив, і вістря його меча зависло в мене над головою. Я дотягнувся до свого клинка кінчиками пальців та обхопив ефес. Спираючись на іншу руку, я якось підвівся й заніс для удару меч. Моїм обличчям блукала легка усмішка.

— Це твій останній шанс здатися, — промовив я. Мені й самому ледь було чути ці слова, де вже там Роденові.

— Отже, в мене немає вибору, — мовив Роден. Він підняв свій меч, і я заплющив очі, як ніколи готовий до того, що його лезо простромить мене й покінчить із болем. Але хлопець лише встромив

клинок у землю поруч зі мною та впав навколішки, додавши: — Очевидно, я повинен здатися, інакше програю цю битву.

Я розплющив очі й побачив криву посмішку Родена — він дивився просто на мене. Потім хлопець смикнув головою, явно роздратований тим, що я повільно вловлюю сенс його слів. Нарешті я простягнув свій меч, сил у мене було не більше, ніж у немовляти. Але мій голос був сильним, коли я промовив:

— Присягни мені на вірність, Родене, і зречися піратів.

Роден схилив голову:

— Яроне, ти переміг мене в битві. Тому я зрікаюся своєї посади й присягаю на вірність тобі — королю Картії, королю авенійських піратів і моему королю. Присягаюсь служити тобі завжди й усюди, куди б ти не пішов.

Коли я запропонував йому підвестись, він повернувся до піратів, які досі оточували нас, та оголосив:

— Ви мене чули. Ярон виграв цю битву, тож тепер він командує нами.

Це було останнє, що я почув перед тим, як знепритомнів.

• ТРИДЦЯТЬ ДЕВ'ЯТЬ •

Я опритомнів у справжньому ліжку, накритий ковдрами. У кімнаті, чи радше хижі — я здогадався, в якій саме, — горіли три чи чотири свічки. Хоча я мав певні здогадки, та все ж таки було незрозуміло, чому я саме тут. Можливо, то був сон. Малий порух тілом занурив мене у хвилю болю — я аж охнув. Ні, це точно не сон.

— Тс-с.

Поруч із ліжком з'явилася Серена й допомогла мені влаштуватись. Озирнувшись, вона промовила:

— Родене, він прокинувся.

Вона відсунулася вбік, і поле мого розмитого зору заповнив Роден.

— Гадаю, я ніколи не зміг би тебе вбити, — зізнався він. — Навіть коли все до того йшло.

— А ти не міг повідомити мені про це ще тоді, в саду?

— Я й сам не знав, не усвідомлював до кінця. На доказ цього я дозволив тобі перемогти. Я весь час тобі піддавався.

— Тоді я вимагаю реваншу, — сонно всміхнувся я. — Але не сьогодні.

Пошепки я додав:

— Де ти будеш, коли я оговтаюсь і зможу битися?

— Поруч із тобою, Яроне. Як капітан твоєї гвардії.

Я розплився у широкій усмішці й заплющив очі, щоб іще поспати.

Коли Роден розбудив мене, за вікном знову було світло. Серена сиділа в кріслі й тримала миску, над якою здіймався пар, але від думки про їжу в мене вивертався шлунок.

— Тобі дуже боляче? — запитав Роден.

Я примружив очі:

— Це що, жарт? Як гадаєш, на скільки шматків зараз розбита моя нога?

Він звів очі догори:

— Я й забув, яким ти буваєш скиглієм, коли поранений.

Я зупинив погляд на чашці біля ліжка. Якби мені зараз не було так важко, я б жбурнув її в нього.

Роден всівся поруч і співчутливо всміхнувся:

— Тут немає нікого, хто міг би вилікувати твою ногу.

— Шкода, що ти не подумав про це до того, як її зламати.

— Ну, мертвому ні до чого лікувати переломи.

— Он воно що. А як твоя нога — та, яку я поранив?

— Та болить.

— Чудово.

Я знову заплющив очі, бажаючи ще поспати, але Роден потряс мене за плече. Я зіщулювся від його дотику й перевів погляд на Серену.

— Принеси мені листя араваку — все, що зможеш знайти.

Коли вона пішла, Роден сказав:

— Листя допоможе від болю, але не вставить на місце кістку.

— То відвези мене до Лібета, — сказав я. — Там живе шляхтич на ім'я Рулон Гарлоу. Поїдемо туди, якщо він мене прийме.

— Не думаю, що тобі стане сил для подорожі. Вигляд маєш не дуже.

— Я й почуваюся не дуже. Але не сказати, що я зараз надто бажана особа в таборі. У мене більше шансів вижити на шляху до Лібета, ніж тут.

— Що робитимеш із піратами?

— Це тобі вирішувати.

Вмить я згадав, що Роден віддав мені перемогу. Тепер я був королем піратів.

— Пошли за тим чоловіком, Еріком. — Я досі був утомлений і говорив не дуже розбірливо, однак додав: — І Фінка прихопи. Приведи їх обох.

Роден підвівся, і я одразу ж знову занурився в сон. Прокинувся трохи згодом, коли рипнули двері та всередину увійшов Ерік, а назирком за ним — Фінк.

Побачивши мене, Ерік здивовано похитав головою:

— Я весь час дивився у вікно, чекав, коли ти впадеш. Не побачивши того, я вирішив, що ти впав десь в іншому місці. Мені й на думку не спадало, що ти вижив.

Фінк кинувся до мене, але я зупинив його порухом руки. Надзвичайно болючим порухом руки, треба зазначити.

— Якщо доторкнешся до мене, накажу тебе повісити, — попередив я. Він, може, і не став би наскакувати на мене, але варто було попередити.

— Мені сказали, ти переміг у бою, — зауважив Ерік.

Наді мною кашлянув Роден. Я глянув на його сприкрене обличчя й перевів погляд на Еріка:

— Ми так і не розв'язали тієї суперечки. Але тепер я король піратів.

Почувши мої слова, Роден спромігся на коротку усмішку, а потім вилаявся собі під ніс.

Ерік вів своє, ніби нічого не помітивши:

— Щоб ти знав, усі говорять про той двобій. Тебе тут ніхто не любить, але кожен тепер поважає.

Я кивнув. Цього було достатньо.

— Що ти тепер плануєш робити? — спитав він.

Я спробував знизати плечима, але вирішив не докладати зайвих зусиль і просто відповів:

— Мені треба додому. Але хтось має бути за головного, поки мене не буде.

— І ти обрав на цю роль Родена.

Що ж, здається, в Ерікову камеру ще не проникли останні плітки.

— Не кажіть дурниць. Він щойно програв одноному супротивнику, який, до речі, був майже без свідомості наприкінці бою. Ні, Еріку, тепер ви за головного.

Ерік вирячив на мене очі, але я вів далі:

— За двох умов. По-перше, ви маєте повернути мені годинник. Я вже втомився щоразу його у вас красти.

Ерік зітхнув, витягнув годинник з-за пазухи й простягнув мені:

— Він однаково зламаний.

— Його цінність зовсім в іншому, — одказав я, стискаючи годинник у руці. — Друга умова — ви нагадаєте піратам про присягу своєму королю, тобто мені. Але я також і картійський король, тож заподіяти шкоду будь-якому громадянину Картії, нашій землі чи майну означає заподіяти шкоду мені. Відтепер між нами буде обітниця миру. Всі пірати повинні поновити свою присягу або покинути табір.

Ерік заперечливо похитав головою:

— Вони ніколи не погодяться.

— А ви змусьте їх погодитися. Скажіть, що вони завжди можуть потривожити спокій моїх ворогів, якщо раптом стане нудно. А тепер ідіть, Еріку, й добийтеся від них присяги.

Він підвівся, щоб піти, але потім завагався і сказав:

— Тебе хоче бачити Ґреґор.

— Але я не хочу його бачити.

Я гидував навіть думкою про це.

— Ґреґор просив нагадати, що, попри свої злочини, він подбав про безпеку принцеси, й це, на його думку, варте кількох хвилин твого часу.

Я заплющив утомлені очі й пробурмотів:

— Що ж, тоді гаразд.

Коли Ерік пішов, я подивився на Фінка:

— Є щось, чого ти хочеш? Гадаю, піратське життя тобі не дуже сподобалось.

Фінк на мить замислився, а потім сказав:

— Можна мені поїхати з тобою?

— Ой, не знаю. Ти дуже надокучливий, — мовив я, а потім смикнув кутиком рота, додавши: — Так, я хочу, щоб ти поїхав зі мною в Дриллід. Але тобі доведеться облишити намір стати розбійником, а натомість здобути належну освіту.

Фінк зморщив ніс:

— Освіту?

— Так. І навчитися гарних манер. Навіть не знаю, що з цього тобі потрібно більше. Тебе навчатиме мій друг Тобаяс, і якщо завдаватимеш своєму вчителеві клопоту, я накажу йому бути вдвічі нуднішим, ніж зазвичай. Повір, він це вміє.

— Можна я візьму із собою пацюка?

— Ні.

Він нахилив голову, але мій погляд від того став лише суворішим.

— Ні.

Фінк нехотячи погодився, а я стомлено глянув на Родена.

— Під твоїм наглядом я в безпеці?

— У безпеці, — запевнив мене Роден, і я заснув.

Спав я погано. У нозі прорізався якийсь новий біль, і я лежав напівпритомним, напівзануреним у жахіття, які не давали болю

втамуватись. Та все ж таки це було краще, ніж, прокинувшись, побачити Еріка й почути, що він привів до мене Ґреґора.

Роден допоміг мені сісти, від чого в голові запаморочилося. Так, вигляд у мене був кепський, але скидатися на зовсім немічного я не хотів.

Ерік впустив до хижі Ґреґора — руки зв'язані за спиною, а одяг позбавлений прикрас. Чоловік кинув на мене швидкий погляд і почав:

— Яроне...

— Звертайтеся до мене як належить, за титулом, — обірвав його я. — І вклоняйтеся, доки не торкнетесь підлоги підборіддям.

— Так, Ваша Величносте.

Зовсім до підлоги він не дістав, але доклав неабияких зусиль.

— Якщо сподіваєтесь переконати мене у своїй невинності, то просто марнуєте мій час.

— Ні, Ваша Величносте. Я прошу лише про таке ж милосердя, яке ви виявили до господаря Коннера. Будь ласка, візьміть мене назад до Дрилліяда. Пірати...

— Не такі вже вони й погані. Зрештою, ви ж радо просили їх про допомогу, коли хотіли вбити мене.

Ґреґор так міцно зціпив зуби, що я подумав, чи не заклинило в нього щелепи.

— У мене були свої причини.

— Які?

Вперше, відколи увійшов, Ґреґор подивився просто мені у вічі:

— Ви пропускали важливі обіди, жартували про регентів та ігнорували плани свого батька на майбутнє. Я був переконаний, що краще виконуватиму обов'язки короля. Але тепер я визнаю, що ви, либонь, мали рацію. Здається, Картії дійсно загрожує небезпека.

Якщо чесно, я очікував чогось цікавішого.

— Я міг би привезти вас назад, але ж під час подорожі доведеться на вас дивитись, а мене вже від вас верне. Ні, залишайтеся тут і приготуйтеся зустрітись із тією долею, яку замислили для вас пірати.

— Ви і їхній король також.

Я кивнув у бік Еріка:

— Але рішення тут тепер ухвалює він. Можете благодати його про помилування своїм отруйним язиком. А тепер геть з-перед моїх очей.

Ерік ступив уперед і смикнув Ґреґора за зв'язані руки.

— Тієї ночі, перш ніж зникнути, ви спитали, чи не думаю я, що ви хочете втекти, — тепер у тоні Ґреґора відчувалась паніка, а також лють. Він продовжив: — Я дійсно так думав. Я гадав, що ви найгірший із боягузів, і це виправдовувало мою віру в те, що саме мене мають призначити намісником.

Попри біль, я нахилився до нього й прошепотів:

— Дещо ви так і не зрозуміли про мене.

Він нахилив голову, і я якомога голосніше додав:

— Я ніколи не тікаю.

Ґреґор вирячив очі й одразу ж зблід, коли Ерік потягнув його з кімнати, щоб передати піратам, які чекали назовні.

— Як там присяга? — спитав я Еріка, коли він повернувся.

— Ніхто не в захваті від цієї ідеї, — відповів він. — Але я звернув їхню увагу на те, що ми ніколи тебе не позбудемось, якщо вони не складуть присяги. До того ж ми вирішили, що в піратів однаково будуть зв'язані руки щодо тебе, якщо залишишся тут. Тому присягу всі принесли. Пірати офіційно уклали мир із Картією.

— Дуже добре, — з полегшенням сказав я.

— Насправді не дуже, — продовжував Ерік. — Незабаром король Авенії дізнається, що ти перетягнув піратів на свій бік. Йому це не сподобається.

— Ну, я теж від нього не в захваті.

Варґан вступив у змову з піратами, щоб скинути мене з престолу. Навряд чи ми з ним колись сядемо разом чаювати. З останніх сил я додав:

— Що б не сталося, стежте, аби пірати дотримувались присяги. Якщо буде бій, вони мають битися на моєму боці.

— Ти наш король, — відповів Ерік.

Я кивнув, а потім звернувся до Родена:

— Їдьмо вже. Я хочу додому.

• СОРОК •

Поїздка до Лібета стала для мене своєрідним дослідженням мистецтва тортур. Роден керував візком, у який були запряжені мій та його кінь, і я неодноразово горлав йому, що він навмисне не оминає жодної ями чи вибоїни. Він відповідав, що намагається їхати якомога швидше, що, зрештою, було правдою. Я у відповідь лаявся, допоки Фінк не сказав, що таких слів він не чув навіть від піратів. Я попросив його стулити пельку й дати мені відпочити. Незабаром мене почало трусити від лихоманки. Фінк обгорнув мене ковдрою, але це не дуже допомогло, тому що холод ішов не ззовні — він був у мені, наче крижана вода, що заповнила судини. Нудота повернулася, а з нею і запаморочення, яке тільки посилювалося, коли я заплющував очі. Заснути, однак, було неможливо, і що не миля мій стан погіршувався. Зрештою Фінк відійшов на задній план, розтанув, як часто траплялось із персонажами моїх снів.

Віз нарешті зупинився. Стояла глупа ніч. Я чув, як Роден говорить до мене й натискає на шию, щоб намацати пульс, але коли я спробував пояснити, чого хочу, хлопець дивився на мене з геть розгубленим виразом обличчя.

За мить наді мною виникло обличчя Гарлоу. Він вигукував накази людям, яких мені було не видно, а потім підняв мене на руки й поніс до себе додому. Я намагався заговорити з ним, але він наказав мені мовчати й додав, що все буде добре. Я це вже збагнув. Хіба не тому я прийшов до піратів — щоб усе виправити? Я просто смертельно втопився, і будь-чії слова чи вчинки не мали для мене жодного сенсу.

Гарлоу поклав мене на ліжко в якійсь кімнаті — я її не впізнав — і накрити ковдрами. Я ж борсався із ними й відштовхував усі, поки не видобув із сорочки те, що хотів.

— Гарлоу, — промимрив я.

Він з'явився поруч і сказав щось про те, що вже відправив когось по хірурга. Це не мало значення. Я вже майже не відчував ноги.

Я лише хотів віддати Гарлоу кишеньковий годинник — втиснув йому в долоню.

— Пробачте мені, — прошепотів я.

Не знаю, чи зрозумів він мене, але чоловік відкинув вологе від поту волосся з мого обличчя й наказав мені поспати. Цього разу я послухався.

Я прокинувся від такого сильного болю в нозі, що підхопився на ліжку й заволав. Потягнувся рукою по ніж, але, як уже часто траплялося знедавна, ножа поруч не було. Тож я кóпнув когось здоровою ногою — той щось буркнув і впав навznak.

Декілька рук притиснули мене долі, й звідкись долинув голос Родена: він сказав, що то хірург вправляє мою ногу і що я маю зберігати спокій. Цікаво, хірург — це той, кого я щойно копнув? Якщо так, то він заслужив, бо мені дійсно було дуже боляче.

Найсильніший біль минув, і врешті-решт руки мене відпустили. Хтось намагався дати мені щось попити, але воно було гаряче, і я все виплюнув.

Я почув, як хтось вимовив ім'я Імоджен. І знову знепритомнів.

Наступного разу, коли я отямився, навколишній світ став набувати більшого сенсу. Штори в кімнаті були зсунуті, але крізь вузькі щілини пробивалося світло. Я застогнав, намагаючись перевернутися, і перше, що побачив, — обличчя Імоджен. Її шкіра випромінювала світло, і це змусило мене замислитися, чи не жартують, бува, зі мною дияволи й чи вона дійсно тут, поруч.

— Випий.

Дівчина допомогла мені сісти так, щоб я зміг проковтнути чай із медом, який зігрів і заспокоїв моє пересохле горло. Дотепер я не усвідомлював, наскільки мене мучила спрага.

— Звідки ти взялась? — спитав я.

— Посланець Гарлоу наздогнав нас із Моттом на виїзді з Дічелла. Ми їхали до піратів, по вас.

— Я ж наказав тобі не повертатися до піратів.

— Так, але Моттові ви такого наказу не давали, і, на жаль, так сталося, що саме він мене підвіз.

Я почав сміятися, доки біль не повернувся й усмішка не стала коштувати мені надмірних зусиль.

— Звучить як ті виправдання, що їх використовую я. Поганий із мене взірець.

Замість відповіді Імоджен запропонувала мені випити ще. Я випив, а потім спитав:

— Ми в маєтку Гарлоу?

— Так. Він просив про зустріч із вами, коли опритомнієте.

— Я пам'ятаю, що був розгублений, — промовив я. — Але тільки тому, що ніхто мене не розумів.

— Ваше тіло було в жахливому стані. Хірург узагалі здивувався, що ви пережили подорож сюди.

— Я теж. Кучер із Родена кепський.

— Він мусив їхати швидко, бо знав, у якій ви небезпеці.

Позаду мене прочинилися двері. Імоджен глянула в тому напрямку й махнула комусь рукою, дозволяючи зайти. Підійшовши до мого ліжка, Гарлоу низько вклонився. Імоджен запросила його сісти й сказала, що повернеться за кілька хвилин.

Гарлоу сів, похмуро всміхнувся мені, потім нахилився вперед, поклавши долоні на коліна.

— Розбійники бажали когось пограбувати, — мовив я. Було важливо пояснити йому це, перш ніж говорити про інші справи. — Якби я не привів їх сюди...

— Тоді б вони пішли в інше місце і завдали б справжньої шкоди. Я знаю. Мотт пояснив це після того, як ви пішли.

— Мотт не знав. Я йому не розповідав.

— Але він знає вас, тому все пояснив.

— Вибачте, Гарлоу. Я налякав Нілу.

— Ніла боялася не вас, а за вас.

— Як вона?

— Звикає потроху, але сумує за батьками.

— Мені дуже шкода. Я не знав, що у ваших краях діють розбійники.

Прочистивши горло, Гарлоу сказав:

— Я не так давно намагався поговорити з королем — вашим батьком. Він направив мене до свого головного регента, господаря Велдерґрата.

У животі щось стиснулося. Велдерґрат викликав у мене огиду навіть більшу, ніж щури, — якщо його взагалі можна було від них

відрізнити.

— Я звільнив його з посади регента минулого місяця, — сказав я.
— Але це не змінює того факту, що хтось повинен був вислухати вас.

Наступне запитання було дуже важко поставити, але я мусив знайти відповідь:

— Мій батько знав, що тут відбувається?

Гарлоу нахмурився:

— Уявлення не маю. Ми намагалися передати йому повідомлення, але я не впевнений, чи він їх отримував.

Мабуть, це вже було не так важливо. Сумніваюсь, що батькові вистачило б волі зупинити Авенію, навіть якби він знав. Я знову опустил голову на подушку й замовк. Потім промовив:

— Того дня, коли я привіз сюди Нілу, ви попросили мене лишитися на ніч. То була щира пропозиція?

— Звісно, що так.

— Через те, що я для неї зробив?

— Радше через те, що у вас був такий вигляд, наче вам потрібен прихисток.

— А чому ви віддали мені годинник свого сина?

Він завагався, а потім сказав:

— Я не знав, чому ви приєднались до розбійників, але відчував, що ви не такий, як вони. Я сподівався, що годинник допоможе вам знайти шлях назад, можливо, не дасть загубитися в їхньому світі.

Мої повіки знову обважніли. Гарлоу підвівся був, щоб піти, та я попросив його зачекати. Коли він знову сів, я сказав:

— Ви вважаєте, що краще триматися якнайдалі від дриллідських політиканів. Якщо чесно, мені теж так здається. Але ви потрібні Картії. А мені потрібен головний регент.

Гарлоу випростався.

— Головний регент? Але ж цим титулом наділяють лише регентів за старшинством. Є багато інших...

— Вони всі бовдури. Ми обоє це знаємо. Будь ласка, Гарлоу, ви поїдете зі мною у Дриллід?

Він не виразив жодних вагань:

— Як забажаєте, Ваша Величносте.

— Я — Ярон.

Язык почав заплітатися, я провалювався в сон, додавши лише:

— Це моє ім'я.

• СОРОК ОДИН •

Коли Імоджен доглядала за мною у Фартенвуді, вона сама була служницею й виконувала накази Коннера. Але тепер, коли ми були в будинку Гарлоу, швидко стало очевидно, що вона контролює все, що стосується догляду за мною.

Вона змушувала мене їсти й пити, допоки я не відмовлявся розтуляти рот, промивала порізи й подряпини на моїх грудях і спині й була зі мною повсякчас, допоки до моєї кімнати не зазірав хтось інший. Попри все це, ми майже нічого не говорили одне одному. Гадаю, просто не могли дібрати правильних слів.

Загалом я дозволяв їй керувати й не скаржився. Того ж самого дня по обіді я сказав Імоджен, що час уже повертатися в Дрилліяд. Попросив відправити гінця: повідомити Амаринді й Тобаясу, аби вони змогли знайти привід покинути столицю й зустрітися зі мною у Фартенвуді. Там ми могли б владнати все ще до повернення до замку.

— Вам не здається, що буде помітно, якщо король повернеться до Дрилліяда зі зламаною ногою? — всміхаючись поцікавилась Імоджен.

— Можливо, я вже не король, — відповів я.

Вибори намісника могли вже відбутися, навіть і без Ґрегора.

Її відповідь перервав стукіт у двері: в кімнату увійшов Мотт. Імоджен знову знайшла привід піти, а Мотт сів у її крісло.

Складно було вигадати, з чого нам почати розмову. Я знав, що він поводитиметься шанобливо через мій титул та з поваги до моїх ран, але мені хотілося не цього. Потрібно було знати, що саме я маю зробити, аби він знову вважав мене другом, якщо це взагалі можливо. Очевидно, він теж почувався ніяково, бо значно більше уваги приділяв розгляданню підлоги, ніж мені. Нарешті я мовив:

— Я не проситиму вибачення за те, що зробив. Але я мушу перепросити за те, що мої дії, мабуть, принесли вам багато труднощів.

— Справедливо.

Потім він додав:

— Щоб ви знали, я теж не проситиму вибачення за свій гнів щодо вашої втечі. Я радий, що все склалося так, як склалося, але однаково це було надто нерозважливо.

— Згоден.

Я замовк, а потім сказав:

— Однак якби можна було повернути час й обставини були б незмінні, я б не вагаючись учинив так само. Ну, за винятком тієї частини, де розлютив Родена так сильно, що він зламав мені ногу.

Ми на мить змовкли, а потім Мотт сумним тоном додав:

— Чому ви не дозволили мені поїхати з вами? Я міг би захистити вас.

Я кинув на нього погляд:

— Але в тому й проблема. Ви б захистили мене, і це накликало б на нас значний ризик. До того ж поїхати туди я мусив сам. Я знав, що на якомусь етапі доведеться зустрітись із Роденом. Ні з ким іншим він би не повернувся.

— Після того, як він вам погрожував, я гадав, що вам доведеться вбити його.

— Тільки якщо не було б іншого вибору. Я завжди сподівався, що він знову перейде на мій бік.

— Йому краще тут, із нами.

— І нам краще з ним, — сказав я. — Він небезпечний ворог, але вірний друг. Він потрібен Картії.

— Але як ви можете йому довіряти? Після всього, що він вам заподіяв?

— Коли ми востаннє билися, він міг легко розправитися зі мною, просто вдаривши по нозі. Але він жодного разу навіть не наважився. Якби Роден хотів мене вбити, він би так і зробив.

Мотт кивнув:

— Тоді я теж навчуся йому довіряти. У вас дійсно є друзі, Яроне. Ми завжди будемо на вашому боці.

Тепер я краще це розумів. Я вказав на Моттове передпліччя, що й досі було туго забинтоване.

— Мені шкода, що я поранив вас тоді, перед кабінетом Гарлоу.

— Тієї ночі я дещо вас випередив. Гарлоу щосили заперечував, що бачив вас, але було зрозуміло, що таки бачив.

Мотт смикнув кутиком рота, додавши:

— Він думав, що ви — слуга, який утік від якогось шляхтича з Дрилліяда.

Чомусь це здалося мені смішним. Я хихикнув, але відразу ж стих, бо було боляче.

— Гарлоу — добра людина. Я попросив його стати моїм головним регентом.

Мотт звів брови:

— Головним регентом? Це розсердить інших. Дехто з них обіймає свої посади довше, ніж ви живете на світі.

— Мої регенти були раді віддати контроль над Картією зрадникові. Коли вони дізнаються про злочини Грегора, то стануть сумирнішими. Гарлоу — правильний для них очільник.

— Він добре вам служитиме.

Мотт стулив губи, а потім додав:

— Він не міг утямити, як король може покинути все й піти до розбійників і піратів. Він боявся, що ви себе забули.

— Я ніколи не забував себе, жодного разу, — пробурмотів я. — Це було найважче.

Я підняв погляд на Мотта:

— І я ніколи не зможу пробачити собі, якщо ви не пробачите мені.

— Ви про втечу? — нахиливши голову, перепитав він. — Тут нема чого вам пробачати.

— Ні, не за втечу.

Я опустил погляд і став крутити на пальці нитку, що висмикнулась із ковдри.

— Я прошу пробачити мені за те, хто я є. І що служити мені завжди буде нелегко.

У Мотта зволожилися очі:

— Так, характер у вас іще той. Але я служитиму вам за будь-яких обставин.

На цих словах я відкинув голову назад на подушку й стих.

Коли Мотт знову заговорив, я розплющив очі, але погляд мій був спрямований лише вперед.

— Мені не варто було сумніватися у вас, — мовив Мотт, поклавши долоню на мою руку. — Сьогодні ви живий завдяки всьому, що чинили правильно в житті. Ви молодець.

Я всміхнувся й повернувся до сну. Це найласкавіше, що я міг почути від нього.

Коли я прокинувся, Імоджен була поряд. Я, мабуть, проспав усю ніч, бо в кімнату зазірало ранкове сонце. Цього разу вона допомогла мені сісти й поставила на коліна тацю з їжею.

— Ви знову схожі на себе, — сказала вона. — Ким би ви не були.

Я кілька разів моргнув, щоб сфокусувати на дівчині погляд.

— Немічний хлопчина? Це і є справжній я?

— Звичайно, ні. Просто...

Не дібравши слів, вона лише знизала плечима:

— У вас... задоволений вигляд. Вам це личить.

Я усміхнувся:

— Ні, не личить.

— Мабуть, таки ні.

Вона на мить замовкла, а потім сказала:

— Мені не варто було йти до піратів, навіть за наказом Амаринди.

— Згоден.

— Ми сподівалися, що я зможу допомогти. Та шпилька, квіти...

Вони мали врятувати вас.

— Ні, Імоджен, — сказав я. — Це ти мене рятуєш. І не лише від піратів. Ти потрібна мені. Коли ми повернемося до замку...

— Я не повернуся.

Вона повільно видихнула, наче хотіла якомога непомітніше повідомити ці дуже погані новини.

— Яроне, будь ласка, зрозумійте. Я не можу більше жити в замку.

— Чому?

Звісно, вона мусить повернутися зі мною. Без неї все буде не так. У моєму тоні забриніло роздратування:

— Це через слуг, а чи через принцесу?..

— Через вас. Я не можу повернутися й бути поруч із вами. —

Вона звела брови й між ними утворилася тонка зморшка. — Тепер усе інакше. Хіба ви не відчуваєте?

Тієї миті я відчував здебільшого розчарування. Коли я вигнав Імоджен із замку, то знав, що зробив їй боляче, але тепер вона вже знала, з якої причини.

— Тієї ночі, коли я прогнав тебе, то лише...

— То був правильний учинок, і ми обоє це знаємо. Девлін використав би мене, щоб забрати у вас королівство.

Я похитав головою:

— Так, він намагався. Але це не спрацювало.

— А якби він не дозволив вам битися з ним? Ви б розповіли йому про печеру, щоб урятувати мене від батога?

Вона висловила причину свого занепокоєння. Якими б не були мої варіанти, я ніколи б не дозволив йому скривдити її. Але отак розлучатися? Це було неприйнятно для мене. Нарешті я пробурмотів:

— Ти повинна повернутися зі мною. Ми ж друзі, Імоджен.

На очах дівчини з'явилися сльози, коли вона відповіла:

— Ні, Яроне, це не так. Мабуть, між нами ніколи й не було дружби. Хіба ви не бачите, що мені боляче поруч із вами?

Боляче — ось який ефект я справляю на найближчих мені людей. Можливо, за останні кілька днів я зробив багато корисного для Картії, але мої вчинки мали свою ціну. Цього разу це коштувало мені найдорожчої дружби з усіх.

Імоджен змахнула кінчиками пальців сльозу.

— Навіть якщо я й повернуся, то стану на шляху у вас з Амариндою.

— То тебе це турбує? Я можу все залагодити із принцесою.

Вона насупилася і крізь сльози пробуркотіла:

— Як саме? Виберете мене й принизите принцесу? Зруйнуєте стосунки з її країною, нашим єдиним союзником?

Вона похитала головою та продовжила:

— Народ любить її, Яроне, і має любити. Якщо оберете мене, то втратите прихильність своїх людей.

Оберу? Я був настільки приголомшений, що зміг тільки затиноючись заперечити:

— Я нікого не обиратиму!

— Вам і не треба. Я сама зроблю вибір.

Погляд Імоджен забігав туди-сюди, й вона додала:

— Гарлоу запропонував мені залишитися й доглядати за Нілою, і я хочу прийняти цю пропозицію. А ви маєте повернутися до Дрилліяда й навчитися довіряти Амаринді. Привчити себе, що вам потрібна саме вона.

Я пирхнув і відвернувся. Пройшовши такий довгий шлях, я повернувся туди, звідки починав. Імоджен сіла й торкнулася моєї руки.

— Яроне, вона на вашому боці. Завжди була.

— Вона дружить зі зрадником.

— Вона *ваша* подруга, і ви б це знали, якби дали їй змогу цю дружбу показати. Як так сталося, що ви чудово розпізнаєте ворогів, а друзів не бачите зовсім?

Імоджен на секунду заплющила очі, щоб угамувати емоції.

— Ви король, а вона призначена стати вашою королевою. Одного дня ви з нею одружитесь.

Цього разу я вловив тремтіння в її голосі та замислився: а чи не помилився я раніше, вирішивши, що Імоджен заперечує нашу дружбу? Можливо, натомість вона намагалася сказати, що ми тепер *не просто* друзі? Не в змозі зазирнути їй в обличчя, я пробурмотів:

— Імоджен, ти мене кохаєш?

Я чекав на відповідь, і серце моє відчайдушно калатало. З кожною нескінченною секундою я все більше запевнявся, що не треба було ставити їй цього запитання. Я наважувався просити Імоджен лише про дружбу, але вочевидь тепер мені й у цьому відмовлено.

Після довгого, жахливого мовчання вона похитала головою і прошепотіла:

— Мені не місце у вашому світі, Яроне. У вас є принцеса. Завойуйте її серце. Станьте її принцом.

Я шукав на обличчі Імоджен будь-які ознаки прихованих справжніх емоцій. Зрештою, я сам маскував правду про свої почуття за жахливими речами, які наговорив їй тієї ночі, коли відіслав із замку. Усередині мене вирували емоції, і я замислився, чи так само я змусив Імоджен тоді почуватися — ніби весь світ розлетівся на друзки? Вона приховувала свій біль: я досить добре її знав, щоб це помітити. Але чомусь — чому саме, я так і не зумів збагнути, — причиною був я.

Та зрештою причини не мали значення. Вона не помилялась. Хай які там почуття ми розділяємо, Імоджен однаково не могла стати частиною мого життя. Моє майбутнє мало лише один шлях, і він був пов'язаний із принцесою.

Я мовчки кивнув їй у відповідь, а вона підвелась і почала поратись у кімнаті.

— Ви незабаром уже від'їжджатимете. Гарлоу наказав постелити вам у возі.

Ніби мені було не байдуже.

— Я вже достатньо вилежався, — буркнув я. — Поїду в кареті.

— Гарзд. Як скажете.

Тепер вона навіть не дивилася на мене, і це було жахливо. Та я підозрював, що набагато гірше зазирнути в її очі й не побачити там нічого, крім байдужості.

Я зробив останню спробу, сподіваючись на її розуміння:

— Куди б не привело нас життя, одне можна сказати напевно: ми з тобою завжди будемо пов'язані. Можеш це заперечувати, але я не стану. Навіть я не такий вправний брехун.

Імоджен кивнула, а потім повернулася до мене лише настільки, щоб вистачило присісти у глибокому, шанобливому реверансі.

— Даруйте... Ваша Величносте. Малоймовірно, що ми колись побачимося знову. Будьте щасливі.

І вона пішла.

• СОРОК ДВА •

На шляху до Фартенвуду каретою правили Мотт із Роденом. Гарлоу вмовстився поруч зі мною, а Фінк — навпроти. Мені досі було боляче сидіти, але вже не так сильно. Понівечену ногу обережно поклали на сидіння навпроти, підперли й накрили, здається, всіма ковдрами, що знайшлися в Лібеті. Картію міг струсонуту землетрус, а моя нога навіть не поворухнулася б.

Ми їхали здебільшого в тиші. Ця риса Гарлоу мені подобалась: він не намагався вести безглузду балаканину чи жартувати й часто вдовольнявся тим, що просто слухав і спостерігав за навколишнім світом. На відміну від нього, Фінк явно боровся з бажанням говорити лише заради того, щоб вивільнити заперту в ньому енергію. Але йому, мабуть, хтось серйозно пригрозив, бо щоразу, коли він дивився на мене й розтуляв рота, відразу ж стуляв його й відвертався до вікна.

Коли ми приїхали до Фартенвуду, вже стемніло. Фінк проспав більшу частину шляху й дрімав навіть після того, як карета зупинилась. Королівський екіпаж уже був там.

Тобаяс вийшов привітати нас майже відразу. Він стримав різке «ох», коли показався я — з побитим у бою обличчям і ногою в лубку. Однак хлопець зробив відчайдушну спробу переконливо всміхнутися. Роденові від нього дістався підозріливий погляд, але я вирішив, що тому доведеться з цим на якийсь час змиритися. До того ж, отримавши вичерпні пояснення, Тобаяс заспокоїться.

— Тобі таки судилося стати вчителем, — сказав я Тобаясові, проходячи повз. — Твій перший учень спить у кареті. Бажаю успіху та сталего терпіння.

Тобаяс насупив брови й зиркнув на карету із сумнівом.

— До всіх клопотів, яких я тобі завдав, маю одне останнє прохання, — промовив я. — Мені потрібен іще один регент. Будь ласка, прийми цю посаду, Тобаясе.

— Ви пропонуєте мені стати регентом? Серйозно? — вирячився він.

— Дякуй мені зараз. Тому що проведеш трохи часу з тими дурниками й пошкодуєш, що погодився.

— Тоді я дякую вам, Ваша Величносте.

Тобаяс поцілував королівський перстень, потім передав його мені й сказав:

— Я взяв собі одяг на зміну, щоб знову стати самим собою. Є ще одяг і для вас, хоч я не впевнений, чи штани налізуть на таку ногу.

— Щось вигадую. А як принцеса? Вона тут?

Тобаяс кивнув:

— Сказала, що готова зустрітися з вами, якщо захочете поговорити.

Я подався вперед, а він додав:

— Я провів із нею багато часу цього тижня. Ви їй дійсно небайдужі.

— От якби ще щось поїсти... Я дуже голодний, — промовив я, ніяк не реагуючи на Тобаясові слова про принцесу. — Мені потрібно буде трохи часу на перевдягання. Попросиш її прийти до мене, коли я закінчу?

Минула майже година, перш ніж я був одягнений і готовий до появи Амаринди в малій їдальні. Я не дозволяв Тобаясові її впускати, допоки не вмостив поранену ногу під столом. Та принцеса, мабуть, уже знала про мій стан, тому що спершу глянула на табурет навпроти мене. Ще й сіла на стілець, який підсунув Тобаяс, перш ніж я встиг підвестися та привітати її як належить — якби, звісно, зламана нога не стала мені на заваді.

Вбрана вона була просто: синій бавовняний ліф і спідниця в синю смужку поверх білої сорочки. Її каштанове волосся теплого відтінку спадало водоспадом по спині й було перев'язане білою стрічкою. Ким би вона не була для мене, я не міг заперечувати її красу. Вона здатна була затуманити голову навіть у вбранні з мішковини.

Першою заговорила Амаринда:

— Що ви зробили зі своїм волоссям?

Мене здивувало, що, попри мої очевидні порізи й синці (я вже мовчу про травмовану ногу), принцеса вирішила спершу прокоментувати моє волосся. Потім я збагнув, що так вона,

найімовірніше, дає зрозуміти, що бачить мій стан, але не хоче акцентувати на моєму кепському вигляді. Тож я всміхнувся:

— Вирішив додати лиха королівському перукареві.

— Дуже люб'язно з вашого боку, що не даєте знудитись вашим слугам.

— Ось такий він чарівний добродій, — зауважив Тобаяс.

Амаринда всміхнулася йому, а потім мовила до мене:

— Можете пишатися Тобаясом. Він за вашої відсутності чудово попрацював. Того дня, коли регенти мали голосувати за намісника, він надіслав їм документ на десять сторінок, у якому дуже докладно пояснив, що за наявності лише вісімнадцяти регентів їхні голоси не матимуть обов'язкової сили. Це було геніально!

— Дякую, міледі, — вклонився Тобаяс.

— То голосування відкладено? — спитав я.

Вона похитала головою:

— Голосування не буде. У Картії лише один правитель — ви.

Я заплющив очі, відчуваючи, як моїм тілом пробігла хвиля полегшення. Потім, глянувши на Тобаяса, я запитав:

— Як я можу тобі віддячити?

— Просто пообіцяйте, що більше ніколи не чинитимете так зі мною. Не ображайтеся, Яроне, але мені не потрібне ваше життя. Навіть перебуваючи за зачиненими дверима, я добре зрозумів, яким воно може бути жахливим.

— Тебе намагалися вбити, поки мене не було?

— Ні.

— Тоді ти не знаєш і половини з того, яким буває моє життя. Залишиш нас самих?

Після того як Тобаяс вклонився й пішов, я повернувся до Амаринди:

— Ви відправили Імоджен до піратів.

Принцеса повільно кивнула, й пасмо волосся впало їй на обличчя.

— Ми мали з нею дуже тривалу бесіду, перш ніж вона покинула замок. Я переповіла їй ваші слова про напад. Імоджен була переконана, що ви вирушите до піратів. Тож запропонувала теж поїхати туди, бо була впевнена: якщо хтось може змусити вас передумати, то це вона, а якщо і їй це не вдасться, то принаймні там, у таборі, буде легше вас уберегти.

— Ви мали заборонити їй їхати.

— З таким самим успіхом я могла б заборонити сонцю не сходити. Вона б так чи так поїхала, Яроне.

— А як щодо вас? Ви опинилися в жахливому становищі, коли я поїхав.

— Не дуже.

Її довгі вії затріпотіли, а потім вона сказала:

— Моя роль тут була незначною.

— Хтось мав залишитися в замку, щоб піклуватися про Картію — немає нічого більш значущого. Крім того, я наразив вас на небезпеку. Мотт уже виїхав — він повідомить Кервінові про зраду Ґреґора.

Говорячи це, я дивився вбік. Ґреґор був її найближчим другом.

— Найбільше я хвилювався, що станеться з вами, якщо я не повернусь.

— Ґреґор захистив би мене в разі серйозної загрози. Хай там що він замислював проти вас, та однаково б подбав про мою безпеку.

Вона опустила очі донизу, додавши:

— Гадаю, він вірив, що тільки-но сяде на трон, то візьме мене за дружину.

— В нього були причини так думати?

Вона насупилася:

— Я б не погодилась на шлюб із ним за жодних обставин. Невже ви думали, що я провела поруч із ним стільки часу й не бачила, який він насправді?

— То ви знали?

— Не вповні. Але підозрювала. Після смерті вашої родини я пригадала певні натяки, що свідчили про його зрадливість. Я вирішила заприятелювати з Ґреґором, сподіваючись, що в ближчих стосунках зможу віднайти якісь докази проти нього. Я принесла Коннерові ту вечерю лише тому, що це запропонував Ґреґор. Гадаю, так він перевіряв мене на вірність вам.

— Його перевірка майже вдалася. Я ледь не оголосив вас зрадницею.

Від думки про те, що все могло скластися набагато гірше, я смикнувся й додав:

— Ви так ризикували. Чому ж ви просто не сказали мені?

Вона випросталася:

— Я заледве могла сказати вам, котра година, без його втручання. Крім того, він був капітаном вашої гвардії. Я не хотіла доносити до вас обвинувачення, щодо яких у мене не було доказів. А після замаху все сталося так швидко. Я намагалася поговорити з вами того вечора. Але вартові біля дверей вашої спальні сказали, що ви вибрались назовні й ніхто не знає, де ви. А наступного ранку вас у замку вже не було.

Я відкинувся на спинку стільця й усміхнувся. Вона з цікавістю нахилила голову й додала:

— Я щойно зізналася, що приховала від вас інформацію, через яку ви ледь не загинули. Я гадала, ви сердитиметеся, а не веселитиметеся.

— Я серджуся тільки на себе, — зітхнув я. — Мотт мав рацію. Я дурень. Я знав про вашу дружбу з Грегором. Я не хотів розмовляти з вами через неї. Якби ми тоді поговорили, все було б набагато простіше.

Амаринда охнула й ніяково всміхнулася:

— Дивно, що ми з вами взагалі змогли якось порозумітися.

— Насправді все не зовсім так. Імоджен повсякчас просила мене налагодити з вами стосунки, але я відмовлявся. Всі непорозуміння між нами — то лише моя провина.

Амаринда підібгала губи, а потім сказала:

— Мені повідомили, що Імоджен залишилась у Лібеті.

— Так.

— Ви ненавидите мене, бо я не вона й вам доведеться колись зі мною одружитися?

Якусь секунду я на неї витріщався, а потім знову неввічливо пирхнув. Вона кинула на мене швидкий погляд, у якому я прочитав біль.

— Пробачте мені, — промовив я. — Просто це майже ті самі слова, які я сам довго хотів вам сказати, але ніколи не наважувався.

Перш ніж вона встигла заговорити, я додав:

— Ви мене ненавидите? За те, що я не Дарій, і за те, що одного дня вам доведеться вийти за мене заміж?

На її обличчя дуже повільно повернулася усмішка. Принцеса кивнула й зробила жест рукою, зачепивши водночас і мою. Вона спробувала відсмикнути руку, але я взяв її долоню й стиснув на знак того, що ми тепер партнери й від сьогодні триматимемося разом. Спочатку її долоня була стиснута в кулак, але поступово розслабилася

й огорнула мою. Я ніколи раніше не тримав когось за руку так, як зараз. Це було водночас і чудово, і страшно.

— Я відпускаю її, — сказав я. — І прошу вас теж відпустити його.

Вона повільно кивнула, а тоді спитала:

— Ми друзі, Яроне?

— Так.

Іншою рукою Амаринда погладила моє плече — там, де лишилось піратське тавро. Опік і досі був червоним та болісним, але коли торкалась вона, біль трохи вщухав.

— Згодом воно може збліднути, — сказав я, — але ніколи не зникне назавжди.

— Воно й не має щезати. Тепер це частина вашої історії. Те, що ви зробили, — частина історії Картії.

— І все ж таки я намагатимусь його приховувати.

Амаринда щільніше стиснула моє плече.

— Ви не мусите його ховати. Так само не мусите приховувати щось від мене.

Знову запанувала тиша, але вже менш ніякова, ніж раніше. Я відчував м'якість Амариндової долоні й думав, чи не занадто моє плече грубе для принцеси. І сподівався, що я сам не став для неї занадто грубим.

Нарешті я всміхнувся і сказав:

— Я не їм пересмаженого м'яса.

Вона розгублено глянула на мене, і я додав:

— Я подумав, що вам варто це знати, адже ми тепер друзі.

Амаринда широко всміхнулась:

— Я вважаю несправедливістю, що жінкам не можна носити штани. Вони набагато зручніші за сукні.

Я хихикнув:

— Мені здається, що мода щороку вигадує якусь нову річ, яку потім треба додавати до гардероба.

— І ще один шар до моїх спідниць.

Вона на мить замислилася й додала:

— Мені завжди смішно, коли ви грубіяните кухареві. Я не повинна цього визнавати, але в такі миті його обличчя переливається безліччю відтінків, а він нічого не може вдіяти.

— Він може пересмажити моє м'ясо.

Цього разу вона розсміялася й навіть стиснула мою долоню.

Ми помовчали. Потім я сказав:

— Я не правитиму так, як батько, і не чекайте, що я буду в усьому схожий на брата. Але я намагатимусь королювати якнайкраще й сподіваюся, що цього буде достатньо, аби ви в майбутньому пишалися тим, що ви — королева Картії.

— А як щодо теперішнього?

Побачивши її усмішку, я зрозумів, що між нами щось змінилося. Принцеса додала:

— Яроне, я вже пишаюся тим, що ви зробили для Картії, пишаюся, що ви довірили мені правити за вашої відсутності. І пишаюся тим, що зараз сиджу поруч із вами. Попереду нас чекають великі справи.

І вперше відтоді, як став королем, я повірив їй.

• СОРОК ТРИ •

Ми в'їхали у Дрилліяд уже пізно ввечері. Вулиці чомусь здавалися тихішими, ніж зазвичай у цей час, і в багатьох будинках не горіло світло. Можливо, було набагато пізніше, ніж я гадав. Коли ми в'їжджали в замкову браму, я втомлено поклав голову на сидіння. Фінк зсунув фіранки на вікнах карети й спробував до мене забалакати, але Гарлоу рішуче штовхнув його й наказав облишити мене.

Так багато змінилося тут за два тижні від мого від'їзду. Деякі зміни були на краще. Картія убезпечена від Греґора й від нападу піратів, Роден та Амаринда зі мною, минула загроза щодо призначення намісника. Але не все складалося так, як мені хотілось. Цікаво, чи схвалив би батько мої вчинки. Напевно, ні, та я зміг би з цим змиритись.

— Ви готові? — спитав я в Гарлоу, коли наша карета зупинилася.
— Мушу попросити вибачення наперед, бо незабаром ви зрозумієте, що означає водитися з таким, як я.

Якої б думки про мене не був народ, я сподівався, що до Гарлоу ставитимуться з повагою, на яку він заслуговує.

Гарлоу тепло всміхнувся у відповідь:

— Краще запитати, Ваша Величносте, чи готові *ви*.

Він вийшов першим, і я зрозумів, що мій двір був зараз значно краще освітлений, ніж зазвичай. Потім Гарлоу подав руку Амаринді. Коли принцеса вийшла з карети, я почув ззовні якісь шуми, шелест і човгання ніг.

Тоді Гарлоу нахилився до мене:

— Вам знадобиться допомога, щоб вийти з карети, правителю.

Я сердито похитав головою:

— Скільки слуг зібралось на цю виставу? Краще я вилізу сам, ніж вони сміятимуться з моєї безпорадності.

Гарлоу простягнув мені руку:

— Візьміть мою руку, будь ласка. Довіртеся мені.

Я підсунувся ближче до дверей, і він відчинив їх переді мною. Спершу я побачив лише освітлене ліхтарями подвір'я: воно було таким яскравим, що довелося примружитися від світла, яке било в очі. Коли я зробив перші кроки по землі, подвір'я наповнилось радісним галасливим вітанням.

Спочатку я завагався, і якби Гарлоу не підтримав мене, я міг би впасти. Невже ці вітання для мене?

— То про це ви мене попереджали? — усміхнено спитав Гарлоу.
— Ось що означає водитися з таким, як ви?

Я похитав головою, не розуміючи, про що він. Потім десь наді мною пролунав голос Кервіна:

— Хай живе Його Величність Ярон, висхідний король Картії!

Із цими словами я почув іще більше вітального галасу.

Поруч зі мною Амаринда сказала:

— Ярон Висхідний. Мені подобається. Погляньте, як ваш народ вітає вас удома.

Гарлоу повів мене вперед, туди, де світло не було таким різким, тож я отримав змогу роздивитися навколо краще. Всюди, куди сягав мій зір, були люди. Мій народ. Потім вони повільно, майже богобоязно опустились навколішки й затихли.

До мене підійшли Мотт і Кервін. Вони разом вклонилися, і, підводячись, Кервін змахнув з очей сльозу. Він оглянув мене й похитав головою.

— Я цілком усвідомлюю, який маю вигляд, — зауважив я.

Але він лише підняв куточок рота й відповів:

— Ні, Яроне. Гадаю, ви й уявлення не маєте, що саме ми бачимо у вас.

Я досі був збентежений, тож запитав:

— Це ви наказали людям прийти?

— Вони прийшли самі, — відповів Кервін. — Після того, як почули, що ви для них зробили.

— Але як...

Тут я зіщулив очі:

— Мотте?

— Ну, може, я й розповів про ваші пригоди кільком людям.

Говорячи це, він хихикнув, явно задоволений собою.

Я знову приголомшено оглянув натовп. Коннер казав мені, що я король лише кровно, а не тому, що цього хотів народ. Але тепер це не так. На очах у мене виступили сльози, і я дав волю тим емоціям, до яких, здавалося, мені ніколи не дістатись. Тепер я заспокоївся. Ще одна битва, набагато серйозніша за всі мої сутички з піратами, завершилась.

З глибин серця зринула усмішка й розквітла на моєму обличчі. Я підняв обидві руки й сильним голосом промовив:

— Мій народе, друзі мої! Ми — Картія!

Я стояв так, а вони знову аплодували. Потім я опустил руки й обернувся до Мотта — виснаження таки взяло наді мною гору.

— Допоможете дістатися до моєї кімнати?

Він нахилив голову:

— Так, мій королю.

І під радісні вигуки я покинув подвір'я замку.

Упродовж наступних двох місяців усе було спокійно. Коли треба, ми з Амариндою вдвох з'являлися на людях, хоча через мою травму таких нагод було менше, ніж зазвичай. Частіше ми приватно вечеряли удвох. Іноді до нас приєднувалися й інші, та хто б не складав нам компанію, ми завжди гарно проводили час.

За вісім тижнів лікар дозволив зняти лубок із ноги й заохотив мене якомога частіше ходити пішки. Втім, заохочувати потреби не було. Теплий сезон стояв у розпалі, і я відчайдушно хотів опинитися на свіжому повітрі. Я поклав собі бігати вранці й увечері — стільки, скільки зможу, — але зазвичай бігав я доти, доки мене не перестрівав Мотт і не нагадував, що нога ще не повністю відновилась. Я відповідав йому, що, найімовірніше, тепер завжди відчуватиму біль у нозі, тож краще мені звикати до нього зараз.

Одного такого вечора я помітив, що Мотт іде до мене через галявину. Зазвичай я б продовжував бігти, а він хай сам думає, як привернути мою увагу. Але того разу він був не сам. Його супроводжували Кервін та Амаринда, й обличчя в усіх трьох були напружені.

Побачивши, що я зупинився, до мене з рушником підбіг слуга. Я накинув рушник на плечі й відпустив хлопця.

— Що сталося?

Запитання не було адресоване нікому конкретно.

— Погані новини, Яроне, — відповів Кервін. — Учора вночі авенійська армія порушила наш кордон. Лібет зруйнований.

Упродовж якогось часу я не міг дихати, не міг збагнути цієї жорстокої новини. Я знав, що незабаром щось станеться, але не думав, що саме це. Нічого такого я не чекав. Мені бракувало слів. Тож у пошуках відповіді я глянув на Мотта.

— Ніла втекла з одним зі слуг Гарлоу, — повідомив Мотт. — Він і приніс нам звістку про напад. Гарлоу зараз із ними.

— А Імоджен?

Амаринда похитала головою:

— Вони забрали її із собою. Слуга Гарлоу вважає, що авенійці вдерлися в Лібет саме заради цього. Щоб дістатися до неї.

Щоб дістатися до мене.

— Ми знайдемо її.

Рука Мотта вже стиснула руків'я меча.

— Але є й гірші новини, — продовжив Кервін. — Ми щойно отримали звістку, що Гелін і Менденваль наступають із півночі та сходу. Це спільний напад, і тепер ми в оточенні. Яроне, війна почалася.

• ПОДЯКИ •

Процес створення книги від задуму до надрукованого тому в руках читача — це шлях, який вимагає часу й таланту багатьох відданих своїй справі людей: від рекламних, маркетингових, художніх підрозділів до відділів продажів, книжкових конференцій і не тільки. Я не можу назвати тут усіх поіменно, але сподіваюся, що вони знають, яка я вдячна за їхні зусилля та ентузіазм.

Мушу почати зі слів любові та вдячності на адресу мого чоловіка, який завжди підтримував мене та мою кар'єру. Я вдячна своїм дітям, які без жодних нарікань заохочували мене до здійснення письменницьких мрій. Так само дякую моїй чудовій агентці, Еммі-Джоан Пакетт, чие гостре око та вдумливий аналіз цієї історії мали вирішальне значення в найвідповідальніші моменти. Я також маю висловити вдячність Девідові Левітану за блискучий внесок у цю серію і за постійну підтримку моєї роботи.

Наостанок я залишила одне ім'я, одну подяку — моїй редакторці Лізі Сенделл. Завдяки її терпінню, настановам та гострому розуму ця книга пройшла довгий шлях від ранніх чернеток. Ліза була надзвичайно важливою та значущою партнеркою у створенні цієї серії,

тож повністю заслуговує на те, щоб розділити всі лаври та кожну похвалу, яку отримують ці книги. Крім того, Ліза стала цінною частиною мого життя, і я маю честь називати її своєю подругою.

- Про авторку •

Дженніфер Е. Нільсен — авторка «Фальшивого принца», першої книги з «Трилогії Сходження». Вона колекціонує старі книги, любить гарні вистави та вважає, що тихий день у горах — ідеальний спосіб провести час.

Велику частину цієї історії надихнула музика Едді Веддера й одна з його найкращих пісень *Guaranteed*. З рядка «Я знав усі правила, та правила не знали мене» постав Сейдж. У Сейджа є свій характер, але Дженніфер таки позичила дві його риси в пари учнів, для яких вона колись вела уроки перемовин у старшій школі. Один із тих учнів був популярний, кмітливий і безнастанно пустував. Він міг зняти годинник із чиєїсь руки, і та людина б навіть не помітила, а потім ніяковіла, коли він його повертав. Інший учень мав величезну кількість дивовижних талантів, не насамкінець і вміння перекочувати монетку по кісточках пальців. Якби він захотів, то став би чудовим злодюжкою. Але так сталося, що він пішов у юристи. Отакої.

Дженніфер живе на півночі штату Юта зі своїм чоловіком, трьома дітьми й вічно забрьоханим собакою.

• ПОДЯКИ •

Процес створення книги від задуму до надрукованого тому в руках читача — це шлях, який вимагає часу й таланту багатьох відданих своїй справі людей: від рекламних, маркетингових, художніх підрозділів до відділів продажів, книжкових конференцій і не тільки. Я не можу назвати тут усіх поіменно, але сподіваюся, що вони знають, яка я вдячна за їхні зусилля та ентузіазм.

Мушу почати зі слів любові та вдячності на адресу мого чоловіка, який завжди підтримував мене та мою кар'єру. Я вдячна своїм дітям, які без жодних нарікань заохочували мене до здійснення письменницьких мрій. Так само дякую моїй чудовій агентці, Еммі-Джоан Пакетт, чиє гостре око та вдумливий аналіз цієї історії мали вирішальне значення в найвідповідальніші моменти. Я також маю висловити вдячність Девідові Левітану за блискучий внесок у цю серію і за постійну підтримку моєї роботи.

Наостанок я залишила одне ім'я, одну подяку — моїй редакторці Лізі Сенделл. Завдяки її терпінню, настановам та гострому розуму ця книга пройшла довгий шлях від ранніх чернеток. Ліза була надзвичайно важливою та значущою партнеркою у створенні цієї серії, тож повністю заслуговує на те, щоб розділити всі лаври та кожну похвалу, яку отримують ці книги. Крім того, Ліза стала цінною частиною мого життя, і я маю честь називати її своєю подругою.

• ПРО АВТОРКУ •

Дженніфер Е. Нільсен — авторка «Фальшивого принца», першої книги з «Трилогії Сходження». Вона колекціонує старі книги, любить гарні вистави та вважає, що тихий день у горах — ідеальний спосіб провести час.

Велику частину цієї історії надихнула музика Едді Веддера й одна з його найкращих пісень *Guaranteed*. З рядка «Я знав усі правила, та правила не знали мене» постав Сейдж. У Сейджа є свій характер, але Дженніфер таки позичила дві його риси в пари учнів, для яких вона колись вела уроки перемовин у старшій школі. Один із тих учнів був популярний, кмітливий і безнастанно пустував. Він міг зняти годинник із чиєїсь руки, і та людина б навіть не помітила, а потім ніяковіла, коли він його повертав. Інший учень мав величезну кількість дивовижних талантів, не насамкінець і вміння перекочувати монетку по кісточках пальців. Якби він захотів, то став би чудовим злодюжкою. Але так сталося, що він пішов у юристи. Отакої.

Дженніфер живе на півночі штату Юта зі своїм чоловіком, трьома дітьми й вічно забрьоханим собакою.

¹ Гра, схожа на «Захоплення прапора», але з елементами американського футболу, оскільки гравці також борються за контроль над м'ячем. М'яч можна бити ногою, кидати або переносити в зону іншої команди, щоб украсти «королеву» та виграти гру. [Повернутися](#)